

ஸ்ரீ ராமா நு ஜன் 158, 159.

சேன்னை ஸத்த்க்ரந்தப்ரகாசன ஸபா-மூலமாக மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

ஆசிரியர்: ஸ்ரீ காஞ்சி. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 14

1962 பிப்ரவரிமீ, மார்க்சமீ
பிலவ-வ்ரு மாசி-மீ, பங்குனிமீ

ஸஞ்சிகை 2, 3.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—48

ஆரா வழதாழ்வா ராதரித்த பேறுகளை *
தாராமையாலே தளர்ந்துமிக *—தீராத
ஆசையுட னூற்றுமைபேசி யலமந்தான் *
மாசறுசீர் மாறனெம் மான்.

எம் மான்	அஸ்மதஸ்வாமியும்	ஆராவமுதாழ் வார் தாராமை யாலே	ஆராவமுதப்பெருமான் அருள் செய்யாமையாலே
மாச அறு சீர்	குற்றமற்ற திருக்குணங்களை யுடையவருபான	மிக தளர்ந்து தீராத ஆசை யுடன்	மிகவும் நெஞ்ச சிதிலப்பட்டு அதுபவத்தாலல்லது தீரமாட் டாத அபிநிவேசத்தாலே
மாறன்	ஆழ்வார்	ஆற்றுமை பேசி அலமந்தான்	தம்முடைய ஆற்றுமையை வெளி யிட்டு வருந்தினர்.
ஆதரித்த பேறு களை	(திருக்குடந்தையில்) தாம் ஆசைப் பட்ட பேறுகளை		

* திருக்குடந்தை யெம்பெருமான் பக்கலிலே ஆழ்வார் சில பேறுகளை விருப்பினார். அவை எவை யென்னில், குளிர்நோக்குதல் குசலப்ரீசனம் பண்ணுதல் தழுவுதல். முதலியன. அவற்றை ஆராவமுதன் தந்தருளாமையாலே ஆழ்வார் மிகவும் தளர்ந்து தம்முடைய ஆற்றுமையைப் பேசினாராயிற்று * ஆராவமுதே யென்னும் பதிகத்தில். திருக்குடந்தை யெம்பெருமானுக்கு ஆராவமுதாழ்வாரென்றே ஸம்பிரதாயத் திருநாமம். சிலர், ஆராவமுத என்று பிரித்து ஆழ்வாராதரித்த பேறுகளைத் தாராமையாலே என்று யோஜிப்பது சிறிதும் பொருந்தாது.

* போற்ற நோன்பிலேனென்கிற கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே வானமாயலை யெம்பெருமான் திருவடிகளில் வேற்ற மரம்போலே விழுந்து மிகப்பெரிய ஆர்த்தியோடே சரணம் புகச் செய்தேயும் அப்பெருமான் முகங்காட்டிற்றிலன். இன்னார்க்கு இன்ன விடத்திலே முகங்காட்டுவது என்றொரு நினைப்புண்டே எம்பெருமானுக்கு; அதனாலே இவர்க்குத் திருக்குடந்தையிலே முகங்காட்டுவதாக அவன் நினைப்பிட்டிருக்கவுங் கூடுமே. ஆழ்வார் அப்படியே கருதினார். நமக்குத் திருக்குடந்தையிலே காட்சி தந்தருள்வதாக எம்பெருமான் ஸங்கல்பித்திருக்கக் கூடுமென்று எண்ணினார். எண்ணி, 'அங்குச்சென்று புகவே நம் அபே

கூழிதம் தலைக்கட்டும்; குறைகளெல்லாம் தீரும்' என்று கனக்கப் பாரித்துக்கொண்டு திருக் குடந்தையிலே சென்று புகுந்தார். சித்திரகூட மலைச்சாரலிலே வந்தசேர்ந்த பாதாழ்வான் தான் நினைத்தபடியான பரிமாற்றம் ஒன்றும் பெறாதாப்போலே, ஆழ்வாரும் புகக்கவிடத்தில் திருக்கண்களை அலரவிழித்துக் குளிரநோக்கியருளுதல் திருப்பவளத்தைத் திறந்து ஒரு வார்த் தையருளிச் செய்தல் அணைத்தல் முதலானவற்றிலே ஒன்றுஞ் செய்யக் கண்டிலர். அக்ரூ ரன் கண்ணபிரானிடத்து வரச்செய்தே "மாம் அக்ருதேதி வக்ஷயதி" என்று கனக்கப் பாரித் துக் கொண்டேவந்து, மனோதித்தபடியே பெற்றானென்று கேட்டிருந்தோம். அங்ஙனே ஒன்றும் தாம் பெறாமையாலே மிகவருந்தி, ஸ்தநந்தய ப்ரஜையானது தாய்பக்கலிலே கிட்டி- முகம் பெறவிட்டால் அவமந்து நோவுபடுமாபோலே அவன் ஸன்னிதியிலே தளர்ந்து கிடந்து கூப்பிட்டு இன்னும் எத்தனை திருவாசல் தட்டித் திரியக்கடவேன்! என்னுமார்த்தி யோடே தலைக்கட்டினார் * ஆராவமுது பதிகத்தில். (48)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி-49

மாநலத்தால் மாறன் திருவல்லவாழ் புகப்போய் *
தானினாத்து வீழ்ந்தவ்வூர் தன்னருகில் *—மேல்நலங்கித்
துன்பமுற்றுச் சோன்ன சொலவுகற்பார் தங்களுக்குப்
பின்பிறக்க வேண்டா பிற.

மாறன் தான்	ஆழ்வார்	துன்பம் உற்று	} வருத்தியருளிச்செய்த சொன்ன
மாநலத்தால்	மிகுந்த பிரேமத்தோடே	சொலவு	
திருவல்லவாழ்	} திருவல்லவாழிலே சென்று சேரப் புகப்போய் புறப்பட்டு	கற்பார் தங்க	} ஸ்ரீஸூக்திகளை கற்குமவர்களுக்கு
அவ்வூர் தன்		அத்தலத்தின் ஸமீபத்தில்	
இளைத்து	} தளர்ந்து விழுந்து வீழ்ந்து	பின்	இனிமேலும்
மேல்		அதற்கு மேலே	பிற
நலங்கி	} தோழிமாருடைய நிஷேதவசனம் களாலும் நலிவுபட்டு	பிறக்க வேண்டா	பிறக்கவேண்டியிராது; (முத்தி ஸாம்ராஜ்யமுமாகும்.)

* * திருக்குடந்தையிலே தம்முடைய மனோத வித்திபெறாத ஆழ்வார் திருவல்ல வாழ்நகரிலாவது சென்று களிப்போபென்று அங்கேறச் சொல்லப் பறப்பட்டு முட்டமுடிய போகப்பெறாமே புறச்சோலையளவிலேயே தளர்ந்து விழுந்து ஆற்றமை சரைபுண்டு அரு ளிச்செய்த * மானேய் நோக்குப் பதிகத்தைக் கற்பார்களுக்கு இனி ஒரு நாளும் பிறவித் துன்பம் நோமே பேரின்ப மெய்தலாகும் என்றதாயிற்று.

கிழ் * ஆராவமுதே யென்னுந் திருவாய்மொழியில் திருக்குடந்தையிலே தளர்ந்தார்; அங்கு கின்றும் திருவல்லவாமென்கிற மலைநாட்டுத் திருப்பதியேறப்போக வொருப்பட்டு அங்குப்போகவும் முடியாமே அவ்வூர்க்கு அருகிலிருந்தவூரில் சோலைகளும், அங்குள்ள பரி மளத்தைக் கொய்துகொண்டு புறப்படுகிற தென்றலும், வண்டுகளின் இனிதான மிடற்றே சைகளும் வைதிகாநுஷ்டான கோலாஹலங்களும் மற்றுமுண்டான ஸம்பிரமங்களுமெல்லாம் தம்மை மிகவும் நலிய அவற்றாலுண்டான நோவுபாட்டைத் தோழிமாரைக்குறித்துத் தலைவி சொல்லும் பாசுரமாக அவதரித்ததாயிற்று * மானேய் நோக்குப் பதிகம். ... (49)

மருமமான வேதாந்த தத்துவம்.

[அந்யாபதேசம்.]

நவத்வாரம் என்பதோர் நகரத்தில் 'ஆனந்தவர்மா' என்னும் பெயர் பூண்ட ஓர் அரசனானான். அவனுக்கு ஒரு மந்திரியும் பல சேவகர்களுமுண்டு. மிகவும் ஸரளமாகிய சிந்தையை உடையான அவ்வரசன், மேற்கூறியவர்களிடத்தில் மிகுந்த அன்பும் ஆதரவுமுடையனாய் அவர்களோடு ஒரு நீராகக் கலந்து வாழ்கின்றமைபற்றி ஒவ்வொருவரும் 'நாமே ராஜா, நாமே ராஜா' என்று தாங்கள் நினைத்துக்கொள்ளும்படியாயிற்று.

இங்ஙனம் நெடுங்காலம் நிகழ்கையில், அவரவர்களுக்குள்ள அவிவேகத்தினால் ஒவ்வொருவனும் தன்னைத்தவிர அயலானை மிகத் தாழ்ந்தவகைவும் தன்னையே அனைவர்க்கும் முதல்வகைவும் நினைத்துக்கொண்டு எல்லாருமாகச்சேர்ந்து அரசனையுங்கூட அதிசேஷிக்கலாயினர். ஒருவர்க்கொருவர் மஹத்தான விவாதத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர். இவ்வாறு விவாதப்படுகிற இவர்கள் ஒருநாள் ஒரு பெரியோனைச் சென்று சேர்ந்து 'ஐயா! எங்களுக்குள் யார் முக்கியன்? என்பதைத் தாங்கள் தீர்மானித்துக் கூறவேணும்' என்று கேட்டுக் கொண்டனர்.

இதைக்கேட்ட அப்பெரியோன் இவர்களை நோக்கி, நண்பர்களே! இவ்விஷயத்தைத் தீர்மானிக்க அயலாரைக் கோரவேண்டியதேயில்லை; நீங்கள் தாமே தீர்மானித்துக்கொள்ளலாம்; ஒன்றுசொல்லுகிறேன் கேண்மின்; நீங்கள் ஒரு கூட்டமாக இருக்கிறீர்களே; இக்கூட்டத்தில் நின்றும் உங்களுள் ஒவ்வொருவனாக விலகிச்சென்று பாருங்கள்; அப்போது எந்த மனிதன் விலகிச் சென்றகாலத்தில் மற்றையோரனைவரும் உபயோகமற்றவர்களாகவும் அஸாரமாகவும் தோற்றுவர்களோ, அம்மனிதனை இக்கூட்டத்தில் முக்கியன் என்பதை எளிதில் தெரிந்துகொள்ளலாமன்றே; ஆகவே ஒவ்வொருவராக விலகிச்சென்று பாருங்கள்' என்று ஓர் உபாயங் கூறினான்.

அதைக்கேட்ட அனைவரும் 'ஆம், ஆம், இது ஒக்கும்; நல்ல உபாயமே' என்று தலைதுலுக்கி ஒவ்வொருவரும் அவ்வாறு செய்ய முன் வந்தனர். முதலில் 'பாகாசாந்தன்' என்ற பானொரு சேவகன் இக்கூட்டத்தில் நின்றும் பிரிந்துபோய்ச் சிலகாலம் தேசாந்தரங்களில் சுற்றித்திரிந்து மீண்டுவந்தான். வந்ததும் நான் போனபிறகு நீங்கள் எவ்வாற்றிருந்தீர்கள்?' என்று அவன் மற்றையோரைக்கேட்க; அதற்கு அவர்கள் 'ஒரு விட்டிலுள்ள மனிதர்களில் ஒருவன் இறந்தொழிந்தால் மற்றையோர் எவ்வாற்றிடுப்பார்களோ அவ்வாறுதானிருந்தோம்' என்று மறுமொழி கூறினர். பிறகு, ஸௌரபாந்தன், ஸ்பர்சாந்தன், ஸரளாகன், எல்லாபாந்தன் முதலிய பல சேவகர்களும், அவர்கட்குப் பின் மந்திரியும் காமமாக ஒருவருக்குப் பிறகு ஒருவராக வெளியே விலகிச் சென்றிருந்து திரும்பி வருங்கால் மற்றவர்களை ஒருவிதமான குறையுமில்லாதவர்களாகவே கண்டனர்.

கடைசியாக 'ஆனந்தவர்மா' என்கிற அரசன் விலகிப்போக எழுந்தான்; எழுந்த உடனே, குளம் வற்றினவாறே அங்கு மலர்களும் உயிர்களுப்போல் நிறமழிந்து நிலைதளும்பிச் சோர்வடைந்து விம்மல்தும்பலாய்க் கைகூப்பி 'அப்பா நீதான் நமக்குள் முக்கியன், நீயே அரசன்; ஒரு நொடிப்பொழுது உன்னை நாங்கள் பிரிந்தபோதிலும் வாழ்கில்லோம்;

நீ விலகவேண்டா' என்று அனைவரும் கதறினர். பிறகு அரசன் அமைந்திடவே நகரம் நன்மைபெற்று விளங்கியது.

நண்பர்கள்! இந்த கதாரஹஸ்யம் இன்னதென்று நீங்கள் உணர்ந்தீர்களோ? இதனை ஓர் ரூபமாகக் கொண்மின்; நமது சரீரமே நவத்வாரமென்னும் நகரம்; இதில் ஆனந்தவர்மாவென்னும் அரசனாவான் ஜீவாத்மா; அவனுக்கு மந்திரி மனஸ்ஸு; மற்ற இந்திரியங்கள் சேவகர்கள். ப்ரகாசாநந்தனென்பது நேத்ரேந்திரியம். ளௌரபாநந்தன்—க்ரானேந்திரியம். ஸ்பர்சாநந்தன்—த்வகிந்திரியம். ரஸராமின்—ரஸநேந்திரியம். ஸல்லாபாநந்தன்—வாகிந்திரியம். இந்திரியங்கள்தான் ஆத்மாவென்றும், மநஸ்ஸுதான் ஆத்மாவென்றும் இப்படி பலர் நினைக்கிறார்களன்றோ? அது சரியல்ல என்பதை இதனால் கண்டுணர்வீராக.

எங்குந்திருவருள் பெற்றின்புறுகையே.

அஷ்டக்ரஹ கூடத்தினால் எங்கும் கஷ்ட நஷ்டங்கள் ஏற்படுமென்றும், சில சில விடங்களில்தான் ஏற்படுமென்றும், எப்படியும் பல விடங்களில் கோளாறுகள் ஏற்பட்டே திருமென்றும் இப்படி பலவாரூன பேச்சுக்கள் இருந்தவந்தன. ஜகத்தில் எங்குமே அச்சம் குடிபுகுந்திருந்தது. கெட்ட காலமாகக் கருதப்பட்ட அக்காலம் கடந்துவிட்டது. ஓரிடத்திலும் ஒருவிதமான கோளாறும் ஏற்படவில்லை. * இமவந்தந்தொடங்கி யிருங்கடலளவும், * என்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்தபடியும். "ஆஸாலாத் சுஜி சுந்ரூ அரண்சிவையந்ரூ வாயந்ரூவகணாக்." என்று தொடங்கி ஆளவந்தாரருளிச் செய்தபடியுமுள்ள நூற்றிசையிலும் நமக்கு ஆப்தர்கள் மலிந்துள்ளார்கள். அவரவர்கள் நமக்கெழுதிய குஸலபதரிகைகளினால் நம் இந்தியநாடு முழுவதும் கேஷமமும் ஸுபிக்ஷமும் குறையற்றிருப்பதாகவே யறிந்து மகிழ்கிறோம்.

இந்த வியாஜத்தினால் எங்கும் அனேக விதமான ஜப பாராயண ஹோமாளிகள் நடந்தன; நடந்து கொண்டு யிருக்கின்றன. இதன் பலனாகவே கேஷமம் விளைந்த தென்றும் நினைக்கலாம். எல்லாரும் நல்லகாரியங்களைச் செய்து நற்போது போக்கவேணுமென்கிற திருவுள்ளத்தினாலேயே எம்பெருமான் கஷ்டநஷ்ட பூஸ்தாவத்தை புண்டுபண்ணினான் போலும்.

"தழை நல்லவின்பந் தலைப்பெய்து எங்குந்தழைக்கவே."

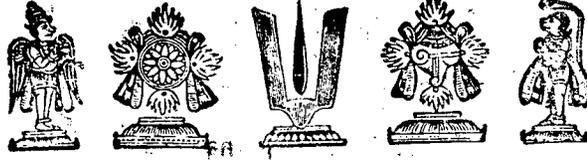
புத்தக விளம்பரம். புதிய பதிப்பு. தேவநாகரலிபி. பெரியாழ்வார் திருமொழி—
ஸம்ஸ்க்ருத வியாக்கியானம் ரூ. 5.

ஷை. ஹிந்தீடிகை. ரூ. 6.

க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், சின்ன காஞ்சீபுரம்.

ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர், திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமியின்

பிலவஸு மீன விசாகோத்ஸவப் பத்திரிகை

ஸ்ரீஸ்வாமியின் எழுபத்தோராவது திருநகூத்திர பூர்த்தியை முன்னிட்டு
நாளது பங்குனிமீ 1௨ முதல் 17௨ வரை

14-3-62 To 30-3-62

ஸ்ரீகாஞ்சியில் ஸ்வாமியின் திருமாளிகையில்

வேதபாராயணம் திவ்யப்ரபந்தஸேவை ரஹஸ்யாநுஸந்தானம் ஸ்தோத்ர பாடம்
வித்வான்களின் உபந்யாஸம் இவை நடைபெறும்.

ஆப்தர்கள் அனைவரும் கூடியிருந்து சிறப்பாக நடப்பிக்கும்படி
பிரார்த்திக்கப்படுகிறார்கள்.

வேதபாராயண கோஷ்டிகள் கடந்த ஸம்வத்ஸரங்களிற்போலவே ஸாமவேதம்,
சுக்லயஜுஸ், யஜுர்வேதம் க்ரமாந்தம் திருவிதி வலத்துடன் நடைபெறும்.

வேதபாராயணங்கள் 16 நாட்கள் நடைபெறும். திவ்யப்ரபந்தஸேவை 16-3-62-ல்
தோடக்சமாதி 25-3-62 ஞாயிற்றுக்கிழமை திருவிசாகத்தன்று சாத்துமுறை
யாகும். 30-3-62 வெள்ளிக்கிழமையன்று வேதசாந்தியாகும்.

விசேஷக் குறிப்பு

சென்ற வருஷம் ஸ்ரீஸ்வாமிக்கு எழுபதாவது திருநகூத்ர பூர்த்தியென்
னும் விசேஷத்தை முன்னிட்டு சென்னைவாஸிகளான பக்த வர்க்கங்கள் விசே
ஷித்து வேதகோஷ்டியிலும் திவ்யப்ரபந்த கோஷ்டியிலும் வித்வத் கோஷ்டியிலும்
ஸ்தோத்ரகோஷ்டியிலுமாகச் சேர்ந்து எழுபது ஸ்வாமிகள் ஸேவை ஸாதிக்கும்
படியாகச் செய்ததுபோல இவ்வருஷத்தில் எழுபத்தோராவது திருநகூத்ர பூர்த்
திக்காக 71 ஸ்வாமிகளை எழுந்தருள்செய்ய ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள்.

காஞ்சீபுரம், }
21-2-1962. }

பிரவாதிபயங்கரம் செல்வமணி என்கிற

ரங்கநாத தாஸன்.

Sreemathe Ramanujaya Namah

Sri Kanchi Maha Vidwan
Jagadacharya Simhasanadhipathi

P. B. Annangaracharya Swami's
SEVENTY FIRST BIRTHDAY CELEBRATIONS

The Seventy first Birth day of Sri Swami is being celebrated this year at his residence in Kanchi from 14-3-1962 to 30-3-62. As usual, Vedas, Divya Prabandhams, Stotras, and Rahasyas will be chanted. Procession of the Veda Goshti and religious lectures will also take place. Vedaparayanam will commence on 14-3-62 and Divya Prabandham on 16-3-62. Divya Prabandham will end on 25-3-62 and Vedaparayanam on 30-3-62.

SPECIAL NOTE

In view of the completion of the seventieth Holy Birthday of Sri Swami last year Devotees of Madras took great zeal to honour the Swami with special and significant programmes the foremost of them being the assembling of seventy Swamis in all in the Vedas, Divya Prabandham, Stotras, Rahasyas, and Vidvath Goshti. Similarly, in view of the seventy first birthday completion this year, the devotees have arranged with no less zeal for seventyone Swamis to assemble and take part in the chants.

P. B. CHELLAMANI alias
RANGANATHACHARYA.

ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித் தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரும்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

*****::*****
*
* சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது. *
*
*****::*****

ஸ்ரீகாஞ்சீ. பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்.

*பாதகங்கள் தீர்க்குமதாய், பரமனடி காட்டுமதாய், வேதமனைத்துக்கும் வித்தாகுமதான திருப்பாவையின் முடிவில் “பட்டர்பிரான் கோதை சொன்னசங்கத் தமிழ் மலை” என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதன் சுவையை நோக்கிச் சில ரஸிகர்கள் “பாரோர் புகழ்மலை, உய்வுமலை, செல்வமலை, மகிழ்மலை.... திருவருள்மலை” என்றிப்படி முப்பது மலைகளாகப் பெயரிட்டு வெளியிட்டு ஒவ்வொருபந்தாலாகவும் அடைவே ஒவ்வொருமலையைப்பற்றி ஸ்வல்பநிமேஷங்களில் பேசவேணு மென்று கோரினர்களாம். பிறகு என்னுயிற்றென்பதை அறியோம். இம் முப்பது மலைகளையே சீர்ஷகமாக வைத்து அவற்றில் உபஜீவிக்கவேண்டிய அர்த்தவிசேஷங்களி ஈண்டு நாம் அடைவே உபஹரிக்கிறோம். ரஸிகர்களும், விவேகிகளும் வாசித்து மகிழ்க. அடுத்த சுபக்ருத்ஸ்ர மார்சுதியில் உபந்யாஸகர்களுக்கு இவ்வுபஹாரம் யிகச்சிறந்த ஜீவாத்மாவாகும். ஏற்கெனவே கிடைத்திருக்கிற ஜீவாத்மங்களில் தலையானது இது.

1. பாரோர் புகழ்மலை

முதற்பாட்டின் ஈற்றடியில் “பாரோர்புகழ்” என்றிருப்பதை நோக்கியது இம் மலைப் பெயர்க்குறிப்பு. “பாரோர் புகழ்” என்பதற்கு உலகமெல்லாங் கொண்டாடும்படி யென்று பொருள். “க்யாதிலாப பூஜாபேகையற மலர் நாடி யாட்செய்ய” என்பது ஆசார்யஹ்ருதய திவ்யஸூக்தி. க்யாதியிலும் லாபத்திலும் பூஜையிலும் அபேகையற்றிருப்பர் பெரியார். பாரோர் புகழ்வேணுமென்பதை விரும்பலாமோ? விரும்பினால் க்யாதியில் அபேகையிருப்பதாகவன்றே ஏற்படும். இதுதகுதியன்றே. மேலே இருபத்தேழாம் பாட்டிலும் “நாடு புகழும் பரிசினால் நன்றாக” என்றுள்ளது. திருவாய்மொழியில் *ஒழிவில் காலப்பதிகத்திற்குப் பலன் கூறும் நம்மாழ்வாரும் *வாழ்வார் வாழ்வெய்தி ஞாலம் புகழ்வே” என்றருளிச் செய்கிறார். பாரோர் புகழ்வதையும் நாடு புகழ்வதையும் ஞாலம் புகழ்வதையும் பரமைகாந்திகள் எதிர்பார்க்கத் தகாதே. தத்துவமிங்ஙனே யிருக்க, மேலே குறித்த ஸ்ரீஸூக்திகள் எங்ஙனம் அவதரித்தன வென்னில்; இதுதற்குப் பலவகையான ஸமாதானங்களுண்டு; ஒருவகையான ஸமாதானம் மட்டும் இங்குணர்த்துவோம். புகழ் என்றது மகிழ் என்றபடி. ஒருவர்

மற்றொருவரைப் புகழவேண்டுமேயானால் முன்னம் மகிழ்ச்சியுண்டாகவேணும். அந்த ரங்கத்தில் மகிழ்ச்சியுண்டாகாமல் பண்ணும் புகழ்ச்சி இகழ்ச்சியேயாகும். “முகநக நட்பது நட்பன்று, நெஞ்சத்தக நக நட்பது நட்பு” என்ற திருக்குறள் இங்கு ஒருவாறு நினைக்கத்தகும். ‘உலகமெல்லாம் உகக்கும்படி’ என்று பொருள் தேறிற்று. ஏவஞ்ச “காரணே கார்யோபசார:” என்ற ஸம்ஸ்கிருத சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களின் வழக்குப்படி ‘பாரோர் மகிழ’ என்னவேண்டுமிடத்து ‘பாரோர்புகழ’ எனப்பட்டதென்றதாயிற்று. புகழ்ச்சி எப்படி விரும்பத்தகாததோ, அப்படி மகிழ்ச்சியும் விரும்பத்தகாததுதானோ யென்ன வேண்டா. நம்முடைய செய்கையினால் ஒருவாக்கும் அருவருப்பு உண்டா காமல் யாவாக்கும் மகிழ்ச்சியுண்டாகவேணும் என்று கோருவது ப்ராப்தமேயாகும். 2

“பாரோர் புகழப் படிந்து நீராடப்போதுவீர்! போதுமிலே” என்கிற அந்வயம் போலவே “நாராயணனே நமக்கே பாரோர் புகழப் படிந்து பறைதருவான்” என்கிற அந்வயமும் கொள்ளற்பாலதே. இவ்வந்வயத்தில், படிந்து என்பதற்கு ‘விதேயனுகி’ என்று பொருளாம். திருவாய்மொழியில் (10-5-1) * ஆழியானருள்தருவா நமை கின்றான் அது நமது விதிவகையே * என்றவிடத்திற்கு இருபத்து நாலாயிரப்படியிலும் ஈடு முப்பத்தாயிரப்படியிலும் இன்சுவைப் பொருளுள்ளது காணவேணும். ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு;—

“[அது நமது விதிவகையே.] அது நம்முடைய பாக்யாறுகுணமாகவிநே யென்று இதுக்குப் பூருவர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி: இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி ‘இத் திருவாய்மொழியில் மேலோடுகிறாஸத்தோடு சேராது; நாம் விதித்த படியே செய்வானாயிருந்தானென்கிறார்’ என்றருளிச் செய்தார். நமது சொல்வகையேஎன்னதே விதிவகையே என்பானென்னென்னில்; வித்யதிக்கரமத்தில் ப்ரத்ய வாயத்துக்கு அஞ்சுவாரைப்போலே அஞ்சா நின்றான்.”

இவ்வண்ணமாகவே இங்கும் பொருள் கொள்ள இடமுள்ளது. நாராயணன் நமக்குப் பறை தருமிடத்தில் “படிந்து பறைதருவான்” = நாம் கீறின கீற்றைக் கடவாமே நாம் விதித்தபடியே தருவான்; அப்படி அவன் தரும்படியைக் கண்டு பாரோர் புகழா திருக்க முடியாது. நிரஞ்சுச் சுவதந்திரான நாராயணன் வல்லவீஜநவல்லபனாய்ப் பிறந்து இப்படி அவர்கள் விதத்தபடி செய்வதே! என்று அவனது எளிமையைப் புகழவேணு மென்கிற பொருள் ரஸவத்தரம். (1)

2. உய்வு மலை

இரண்டாம் பாட்டின் ஈற்றடியில் “உய்யுமாறெண்ணி” என்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மலைப்பெயர். “உய்யும் ஆறு” என்றவிடத்து (ஆறு) என்றது (6) ஆறென்னும் லக்கத்தைச் சொன்னதாகி, எம்பெருமானார்க்காகத் திருக்கச்சி நம்பிகள் தேவப்பெருமான் பக்கலில் பெற்று வெளியிட்டருளின ஆறு வார்த்தைகளை நாம் சிந்தித்து உகப்பதும் ஸூசிதமாகிறதென்றும், இது அலங்கார சாஸ்த்ரத்தில் முத்ரா லங்கார ப்ரக்ரீயை யென்றும் நம்முடைய தீருப்பாவை விசேஷார்த்தவுரையில் விவரித் துள்ளோம். இங்கு, கண்ணபிரான் விஷயமான ஆறுவார்த்தைகளை அருளிச் செயல் களிலிருந்து அருமருந்தாகவெடுத்துக் காட்டி ரஸிகர்களை ரஸிக்கச் செய்வோம்.

கண்ணபிரான் விஷயமான ஆறு வார்த்தைகளாவன:—

1. வதுவை வார்த்தை.	4. நடந்த நல்வார்த்தை.
2. நெய்யுண் வார்த்தை.	5. மெய்ம்மைப் பேருவார்த்தை.
3. வெண்ணெய் வார்த்தை.	6. கஞ்சன் விடுத்தானென்பதோர்வார்த்தை.

இவ்வார்த்தைகளுக்கு ஆசரம் முன்னம் காட்டிவிட்டுப் பிறகு விவரணம் செய்வோம்.

1. திருவாய்மொழி 5-10-2. * வதுவை வார்த்தையுளேறு பாய்ந்ததும் *
2. ,, 5-10-3. * நெய்யுண்வார்த்தையுள்ளை கோல்கொள்ள *
3. ,, 6-2-11. * ஆய்ச்சியாகிய வன்னையாலன்று வெண்ணெய் வார்த்தையுள் சீற்றமுண்டமூகத்தவப்பன்.*
4. ,, 7-5-9. * தேசமறியவோர் சாரதியாய்ச்சென்று சேனையை நாசஞ் செய்திட்டு நடந்த நல்வார்த்தை.
5. நாச்சியார் திருமொழி 11-10. * செம்மையுடைய திருவரங்கர் தாம்பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை.
6. பெரியாழ்வார் திருமொழி 2-8-6. * கஞ்சன் கறுக்கொண்டு நின்மேல் கரு நிறச் செம்மயிர்ப்பேயை, வஞ்சிப்பதற்கு விடுத்தானென்பதோர் வார்த்தையுமுண்டு.*

(சிறு குறிப்பு :—ஒன்று முதல் ஐந்து வரைக்குமுள்ள பாசரங்களிற் காணும் வார்த்தைகள் ஸாக்ஷாத்நாகக் கண்ணபிரானையே ஸம்பந்தித்தவை. இப்படிப்பட்ட ஆரவது வார்த்தை யொன்று சிடைக்க வில்லையென்று அடியேன் அலமந்து ஆழ்வாராசாரியர்களின் திருவடிகளைச் சிந்தித்து நின்றபோது, மேலே கண்ட ஆரவது பாசரத்தை [வார்த்தையை]ப் பரமகாருணிகரான ஆழ்வார் ஸ்பூரிக்கச் செய்தார். அந்தப் பாசரம் மற்ற ஐந்து பாசரங்கள் போலல்லாமல் “என்பதோர் வார்த்தையுமுண்டு” என்று விலக்கணமாக அமைந்திருப்பது—அடியேனைத் தட்டியெழுப்பிக் காட்டிக் கொடுப்பதுபோலன்றேவுள்ளது. இதையும் கண்ணபிரானையு வார்த்தைகளில் சேர்த்துக்கொள்ள என்ன தடை? தாராளமாகச் சேர்த்துக்கொள்ளாய்—என்று நியமிப்பதுபோலவே பாசரம் அவதரித்துள்ளதேயென்று பாவியேன் நெஞ்ச நீர்ப்பண்டமாயிற்று.)—இவ்வாறு வார்த்தைகளைப் பற்றிச் சிறிது விவரணம் காட்டுகிறேன்.—

(1) வதுவை வார்த்தை. எம்பெருமானுடைய வொரு திவ்ய மஹிஷி ஜனக சக்ரவர்த்தியின் திருமாளிகையிலே ஸீதா பிராட்டியாய் வளர்ந்தவாறுபோல, மற்றொரு திவ்ய மஹிஷி நப்பின்னைப் பிராட்டியாய் கும்பர்மகளாய் வளர்ந்துவர, ஸீதா விவாஹத்திற்கு வில் முறியைப் பந்தயமாக வைத்திருந்ததுபோல நப்பின்னை திருமணத்திற்கு எருது முறியைப் பந்தயமாக வைத்திருந்தார் அவளது திருத்தந்தையார். “எருதேழையும் நிரஸிப்பாற்கு இவளைக் கொடுக்கக் கடவோம்” என்று பிறந்த பிரஸித்தியே வதுவை வார்த்தை யெனப்படும். எருதேழையுமடர்த்துப் பின்னைதோள் மணந்தளவும் இந்த வார்த்தையில் அநுஸந்தேயம்.

(2) நெய்யுண் வார்த்தை. யசோதைப் பிராட்டி நெய்யைத் திரட்டிக் குறியிட்டு வைத்துப்போய்ச் சிறிதுபோது கழித்துவந்து பார்த்தாள். குறியழிந்து கிடக்கையாலே நெய் களவு போயிற்றென்றாள். அவ்வளவிலே கண்ணன் கண்ணைப் பிசையத் தொடங்கினான்; அவ்வளவிலே யசோதை ‘நீராயிது செய்தீர்’ என்று ஒரு கோலைக் கையிலெடுத்தாள். தாயெடுத்த கோல்கானே, இதுதான் சிறுகோல்தானே, என்ன ப்ரமாதம் நேர்ந்துவிடும்! என்று ஆறியிராமே தாமரைக் கண்கள் நீர்மல்க நின்றான்; * அழுகையுஞ்சி நோக்குமநோக்கும் அணிகொள் செஞ்சிறுவாய் நெளிப்பதுவும் தொழுகையுமான். இந்த விசேஷம் நெய்யுண் வார்த்தையில் அநுஸந்தேயம்.

(3.) வெண்ணெய் வார்த்தை. * ஆய்ச்சியாகிய வன்னையால் அன்று வெண்ணெய் வார்த்தையுள் சீற்றமுண்டமூகத்தவப்பனும் நங்கண்ணன். ஊரிலே வெண்ணெய்

களவு போயிற்றென்றொரு வார்த்தை பிறந்ததாம். 'கண்ண! நீயா வெண்ணெய் திருடியாய்!' என்று கேட்டாராருமில்லை. ஆயினும், இக்களவு வார்த்தை நம்மையன்றி வேறொருவரையும் இலக்காகக் கொள்ளாதென்று தானே யழப்புக்கான். இவ் விடத்திற்குப் பொருத்தமாக நம்பிள்ளை ஒரு லௌகிக கதையை யருளிச் செய்வார்; "மடம் மெழுகுவார் ஆர் என்ன, அச்ரோத்ரியன் என்றார்கள்! இப்பரப்பெல்லாம் என்னாலே மெழுகப்போமோ வென்றான்; அது போலே" என்று. அதாவது, பலர் கூடி ஒரு பெரிய மடத்திலே தங்கப் போலர்கள். அந்த மடம் அகலமும் நீளமும் அதிகமாகக் கொண்டிருக்கவே, இவ்வளவு பெரிதான இச் சத்திரத்தை நித்தியம் மெழுகி விளக்கவேணும், அது யார் செய்வதோ? என்று சிலர் பேசிக்கொண்டார்கள். அதற்கு ஒருவன் பதில் சொன்னான் 'தங்கியுறங்கி யெழுந்து போக வந்தவுங்களுக்கு இந்த விசாரம் ஏதுக்கு? எவனாவொரு விதவாபுத்ரன் அந்த வேலையைச் செய்து போகிறான்' என்று. அந்தத்திரளிலே மெய்யாகவே ஒரு விதவாபுத்ரன் இருந்து அவன் காதிலே இந்த வார்த்தை விழுந்தது. 'ஐயோ! இவ்வளவு பரப்பு என்னாலே மெழுகிப் பெருக்கப்போமோ?' என்று அவன் அழத் தொடங்கினான். அதனாலே தன்னுடைய அவத்யத்தைத் தானே வெளியிட்டுக் கொண்டானாயிற்று. அதுபோலே, வெண்ணெய் களவு ப்ரஸங்க மாதர்த்தில் அமுத கண்ணனும் தன்னுடைய களவைத் தானே வெளியிட்டுக் கொண்டானென்கை. இந்த விசேஷமே வெண்ணெய் வார்த்தையில் அநுஸந்தேயம்.

(4.) நடந்த நல்வார்த்தை. * தாயஞ் செறு மொருநூற்றுவர் மங்க வோரைவர்க் காய்த் தேசமறிய வோர் சாரதியாய்ச் சென்று சேனையை நாசஞ் செய்திட்டு நடந்த நல்வார்த்தை இது. பஞ்சபாண்டவர்க்குக் கையாளா யிருந்து இழிதொழில் செய்து பார்த்தலாரதி யென்று பேர்பெற்றுத் தாழ் நின்று அநிஷ்டவர்க்கங்களைக் களைந்து *கூடுதவா பாராவதரணம் ப்ருதிவ்யா: ப்ருதுலோசந:, மோஹயித்வா ஜகத் ஸர்வம் கத: ஸ்வம் ஸ்தாநமுத்தமம்* என்கிறபடியே தன்னடிச் சோதிக்கு நடந்த நல்வார்த்தை யென்க. எம்பெருமான் திருநாடேற வெழுந்தருளினென்கிற விது தீய வார்த்தையே யொழிய நல்வார்த்தை யாகுமோ வென்ன வேண்டா; * களிமலர்த்துழாயலங்கல் கமழ்முடியன் கடல் ஞாலத்து அளிமிக்கான் * என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தபடியே எம்பெருமான் இந்நிலத்திலே வாழ மிகவும் விருப்ப முடையவனே; ஸம்ஸாரிகளாய் எதிரம்பு கோத்து நலிய நினைப்பாரும், * அவஜாநந்தி மாம் மூடா: * என்றும் * ந மாய் துஷ்க்ருதிநோ மூடா: ப்ரபத்யந்தே நராதமா:, மாயயா அபஹ்ருதஜ்ஞாநா ஆஸூரம் பாவ மாசரிதா: * என்றும் தானே நெஞ்சாறல்படும்படி அவமானம் பண்ணுவாரும் மலிந்த படியாலே 'இவ்விடத்தை விட்டுக் கிளம்பிப் போனால் போதும்' என்றாய்விட்டது அவன்றனக்கே. நல்லபடியாய்த் தன்னிடம் போய்ச் சேர்ந்தானே யென்று அந் பர்களும் உகக்க வேண்டியதாயிற்று. ஆகவே தன்னடிச் சோதியேற நடந்ததை நல்வார்த்தை யென்னக் குறையில்லை யென்க.

(5.) மெய்ம்மைப்பெருவார்த்தை. * செம்மையுடைய திருவரங்கர் தாம்பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தையாவது, * மாயனன்றைவர்தெய்வத் தேரினில் செப்பிய கீதையின் ஸாரமான * ஸர்வதர்மாநித்தயாதியாகவுள்ள சரமசலோகமாகிரவார்த்தை. கண்ணபிரான் வார்த்தையான விதனைத் திருவரங்கர் தாம் பணித்த வார்த்தையாகச் சொல்லுவானென்னென்னில்; * வளவெழுந்தவளமாட மதுரைமாநகரந்தன்னுள் கவளமால் யானைகொன்ற கண்ணனை அரங்கமாலை * என்றும், * கொண்டல் வண்ணனைக் கோவலைய் வெண்ணெயுண்டவாய் நென்னுள்ளங் கவர்ந்தானை அண்டர் கோணணியரங்கன் * என்றும் கண்ணனையும் அரங்கனையும் ஒரேவ்யக்தி யாகவன்றே உகந்திருப்பது. பெரியாழ்வார் * வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங் கலத்தை * என்கிற பதிகம் முழுவதாலும் கண்ணபிரான் செய்த தீம்புகளைச் சொல்லிவிட்டு நிகமனப்

பர்சுரத்தில் * வண்டுகளித் திரைக்கும்பொழில் சூழ் வருபுனற்காவிரித் தென்ன
ரங்கன் பண்டவன் செய்த கிரீடை யெல்லாம்* என்று ஸ்ரீரங்கநாதனை செய்த
செயலாகவன்றே தலைக்கட்டிற்று. ஆண்டாள் தானும் * கண்ணலைங்கோடித்துக்
கன்னிதன்னைக் கைப்பிடிப்பான் திண்ணூர்ந்திருந்த சிசுபாலன் தேசுழிந்து அண்
ணூர்திருக்கவே ஆங்கவளைக் கைப்பிடித்த பெண்ணுள் பேணுமூர் பேருமங்கமே *
என்றிறே * மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தையென்ற அப்பாசுரத்தின் கீழ்ப்பாசுரத்திலே
சொல்லிவைத்தது. ஆகவே திருவரங்கர் தாம் பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை
கண்ணன் வார்த்தையேயாம். “ அநாதிகாலம் பாபங்களைக்கண்டு நீபட்டபாட்டை
அவைதான் படும்படி பண்ணுகிறேன், இனி உன்கையிலுமுன்னைக் காட்டித்தாரேன்;
என்னுடம்பிலழுக்கை நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ? பாபங்களை நான் பொறுத்
துப் புண்யமென்று நினைப்பிடா நிற்க நீ சோகிக்கக் கடவையோ?” என்றருளிச்
செய்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தையிது.

(6.) கஞ்சன் விடுத்தானென்பதோர் வார்த்தை. தன்னைக் கொல்லப்பிறந்த
கண்ணனென்னும் கருந்தெய்வம் * சீதக்கடலுள்ள முதன்னதேவகி கோதைக்குழ
லாளசோதைக்குப்போத்தந்த பேதைக்குழவியாய்த் திருவாய்ப்பாடியிலே யொளித்து
வளர்கின்ற தென்றறிந்த கம்ஸன் * ஸ்ரீராமாந் ஆஸ்ர ஸத்வபேதாந் நேதா ஸமாஹூய
ந்ருசம்ஸதேதா, ப்ரஸ்தாபயாமாஸ பரைர்த்ருஷ்யம் நந்தாஸ்பதம் நாதவிஹாரகுப்தம் *
என்று யாதவாப்யுதயத்திற் பணித்தபடியே கண்ணனை நலியும்பொருட்டுப் பலபல
ஆஸ்ரப்ரக்ருதிகளை ஏவினென்றும் அவற்றிலே ஒன்று பூதனையென்னும்
பேய்ச்சியாய் பெற்றதாய்போல் வஞ்சக வேஷத்துடன் வந்து நஞ்சுதீற்றிய முலைய
யுண்ணக் கொடுத்து முடிந்துபோனகதை ஸுப்ரஸித்தம். அந்தப்பூதனை வந்து
மாண்டுபோய் எத்தனையோநாள் கடந்த பிறகு “ கஞ்சன் கறுக்கொண்டு நின்மேல்
கருகிறச் செம்மயிர்ப்பேயை வஞ்சிப்பதற்கு விடுத்தானென்பதோர் வார்த்தையு
முண்டு” என்று யசோதை சொல்லுவதாக ஆழ்வாரருளிச் செய்ததானது விரோதி
நிரஸநவார்த்தையை அநுஸந்தித்தபடியாமத்தனை. ஆக இந்த ஆறு வார்த்தையும்
ரஸிகர்களுக்கு நித்யானுஸந்தேயம். இவையே உய்யும் ஆறு. (2)

3. செல்வமலை

மூன்றாம் பாட்டினீற்றடியில் “ நீங்காத செல்வம் நிறைந்து ” என்றிருப்பதை
நோக்கியது இம்மலைப் பெயர். இங்கு ஆண்டாள் உத்தேசித்த செல்வம் அவளா
லேயே ஸபஷ்டமாக விளக்கப்பட்டுள்ளது; (அதாவது) “வள்ளல் பெரும் பசுக்கள்
நீங்காத செல்வம்” என்று சொல்தொடருள்ளது. கைம்மாறு கருதாமல் மஹார்த்
தங்களை யருளிச்செய்கையில் மஹா உதாரர்களாயிருப்பவர்கள் வள்ளல் எனப்படுவர்
கள். “கவாம் அங்கேஷு திஷ்டந்தி புவநாநி சதுர்தச” என்கிறபடியே பதினான்கு
லோகங்களையும் தம்முட் கொண்டிருக்கும் பசுக்களைப் போலே பதினான்கு வித்யை
களையும் தம்முள் தரித்திருப்பவர்களாய், பஞ்சகவ்யம் போன்ற அர்த்த பஞ்சகத்தினால்
ஸகலாத்மாக்களையும் புனிதராக்குமவர்களான மஹாசார்யர்கள் இங்குவிவகித்தார்கள்.
இவர்களாலே நீங்காத செல்வம் நிறைந்து—அத்யாத்ம வித்யையும் அதன் பலனை
பக்தியும் ஒருநாளும் குறையாமே மேன்மேலும் பெருகிச்செல்லுமென்றபடி. நிறைந்து
என்றது நிறைந்திடும் என்றவாறு. உலகத்தார் செல்வமென்று நினைக்கும்து உபாதி
விசேஷங்களாலே நீங்குமது; மேற்சொன்ன செல்வமே நீங்காததும். இந்த
வள்ளல் பெரும் பசுக்கள் எப்படிப்பட்டவை யென்றால், தேங்காதே புக்கிருந்து
சீர்த்த முலைபற்றி வாங்கக் குடம் நிறைக்கும்வை. தேங்குதல்—தயங்குதல் தியங்கு
தல் இவை பர்யாய மொழிகள். ஆசார்யன் திருமாளிகையில் தயங்காமல் புக்கிருக்க

வேண்டும். வருஷக்கணக்காக வாஸஞ் செய்வதிலும் “தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா” என்று கீதாசார்யன் விதித்த கட்டளைகளை நிறைவேற்று வதிலும் தயங்காமல் குருகுலவாஸம் செய்யவேணும். [சீர்த்த முலைபற்றி வாங்க] பசுக்கள் நான்கு முலைக் கண்களாலும் பால் சுரக்கும்; அதுபோல ஆசாரியர்கள் நான்கு ஹேதுக்களாலே சீரிய பொருள்களைச் சுரப்பார்கள். (1) எம்பெருமான் இவர்களை இந்நிலத்திற்கனுப்பியது சிஷ்யோஜ்ஜீவனத்திற்கேயாதலால் பகவதாஜ்ஞா பரிபாலன மென்னும் நினைவு. (2) சிஷ்யர்கள் வருந்தி வேண்டிக்கொள்ளுதல். (3) அவர்கள் வேண்டிக் கொள்ளாவிடினும் அவர்களது தூர்க்கதி கண்டு ஸஹிக்கமாட்டாமை. (4) தாங்கள் வாய்விட்டுச் சொல்லாதொழியில் தரிக்கமாட்டாமை—ஆக இப்படிப்பட்ட நான்கு ஹேதுக்களாலும் ப்ரவசனம் செய்ய வேண்டியவர்களாதலால் இவை சீர்த்த முலைகளாம். [பற்றி வாங்கக் குடம் நிறைக்கும்] அர்ஜுனன் “சிஷ்யஸ் தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபநம்” என்று ஒரு சொல் சொல்லி ப்ரார்த்தித்தவாறே அத்தாய மத்யாயமாகக் கறந்த கீதாசார்யனைப் போலவும், “நாரதம் பரிப்ரச்ச வால்மீகிர் முரிபுங்கவம்” என்கிறபடியே வான்மீகி முனிவர் கேட்டவாறே ஸ்ரீராமாயணம்ரு தத்தைக் கறந்த நாரதமஹர்ஷி போலவும், “மைத்ரேய: பரிப்ரச்ச ப்ரணிபத்யாபி வாத்யச” என்கிறபடியே மைத்ரேயர் கேட்டவாறே *சிதசிதீச்வரதத்ஸ்வபாவ போகாபவர்க்கததுபாயகதிகளைக் கறந்த பர்சர பகவான் போலவும், ‘ஹிதமருளிச் செய்யவேணும்’ என்று பிரார்த்தித்தவாறே *கடல்வாய்ச் சென்று மேகங் கவிழ்ந்திறங்கிக் கதுவாய் படநீர் முகந்தேறி யெங்கும் குடவாய்பட நின்று மழை பொழியும் * என்றப்போலே தாரை தாரையாக வர்ஷித்துக் குடங்குடமாக நிறைப்பர்களாம் மஹாசார்யர்கள். குடம் என்றது பாத்ரமென்றபடியாய் ஆசார்ய தயாபாத்ர பூதர்களான ஸச் சிஷ்யர்களைச் சொன்னபடி. இவர்களை நிறைக்கையாவது-தம்மோ டொக்க ஞானபூர்த்தியுடையவர்களாகச் செய்கை. இப்படிச் செய்யவல்ல வள்ளல் பெரும் பசுக்களாலே-[மஹாசார்யர்களாலே] நீங்காதசெல்வம் நிறைந்திடும்—ஒருநாளு மழியாததும் குறையாததுமான ஜ்ஞானபக்திச் செல்வம் நிறையும் என்றதாயிற்று.

4. மகிழ்மலை

நாலாம்பாட்டின் ஈற்றடியில் “நாங்களும் மார்கழி நீராட மகிழ்ந்து” என்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மலைப் பெயர். திருப்பாவையில் மார்கழி நீராட்ட மென்கிற ப்ரஸ்தாவம் நாலேந்து பாசுரங்களில் வருகிறது. நீரிலே படிந்து குடைந் தாடுகையாகிற நீராட்டமன்று ஆண்டாளுக்கு விவக்ஷிதம். பின்னை எது விவக்ஷித மென்னில்; அதை அடுத்தபடி தெரிவிப்போம்; நீரில் படிந்தாடுகை விவக்ஷிதமன்று என்றதை முன்னம் மூதலிப்போம். முதற்பாட்டில் “நீராடப்போதுவீர் போதுமினே” என்று நீராட வருகிறவர்களெல்லீரும் வாருங்களென்று அழைத்து, இந்த நாலாம்பாட்டில் மேகத்தையும் விளித்து “நாங்களும் மார்கழி நீராட வுலகினில் பெய்திடாய்” என்று மழைபெய்ய நியமித்திருக்கிறார். இவற்றைப் பார்க்கும்போது நீராடுவதற்கே ஆண்டாள் [அல்லது ஆய்ச்சிகள்] புறப்படுவதாகவும் நீராடுவதற்கே தோழிகளையும் அழைப்பதாகவும் நீராடுவதற்கு வேண்டிய தீர்த்தஸம்ருத்தி யுண்டாவதற்காகவே மழைபெய்ய மேகதேவதையை நியமிப்பதாகவும் தெரியவருகிறது. இதுவே உண்மைப் பொருளாகில் இவர்களெல்லாருங்கூடி ஒரு பொய்கைக்கரைக்குச் சென்றிருக்க வேண்டும். நீராடுமிடம் பொய்கையன்றே. இவர்கள் ஒரு பொய்கைக்கரையில் சென்று சேர்ந்ததாகத் திருப்பாவையில் ஒரு பாட்டிலுமில்லை. ஸ்ரீ நந்தகோபருடைய திருமாளிகைக்குச் சென்று அங்கு * நப்பின்னை கொங்கைமேல் வைத்துக் கிடந்த மலர்மார்பனை யுணர்த்தி நப்பின்னைப் பிராட்டியை யுணர்த்தி அவர்களைத் தோத்திரஞ் செய்து, சிற்றஞ் சிறுகாலை யெழுந்து இங்கு நாம்வந்தது எதற்காக வென்னில், * உன்றன்னோடுற்றோமே யாவோம் உனக்கே நாமாட் செய்வோ மென்று விண்ணப்

பம் செய்வதற்காகவே யென்று தலைக்கட்டியிருக்கிறார்கள். இப்படி திவ்ய தம்பதி களிடம் சென்று சேவிப்பதுதான் இவர்கள் தாங்களொன்ற மார்கழி நீராட்டமென்று நன்கு விளங்கிற்றாயிற்று. ஆகவே, * நீராடப்போதுவீர் * நாடகமும் மார்கழி நீராட * * குள்ளக்குளிரக்குடைந்து நீராடாதே * உக்கழந் தட்டொளியும் தந்துன் மணுளை இப்போதே யெம்மை நீராட்டு * மாலேமணி வண்ணு மார்கழி நீராடுவான் * என்கிற பாசுரங்களில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட நீராட்டமானது தண்ணீரில் தோய்வதன்று என்று தேறிற்று. இனி, பகவத் ஸம்சுலேஷத்தையும் பாகவத ஸம்சுலேஷத்தையும் ஆசார்யகுல அவகாஹனத்தையுமே நீராட்டமாகச் சொல்லிற்றென்று நிஷ்கர்ஷிக் கப் போதுமான ஓளசித்தமுள்ளது. இதை மூவாயிரப்படியில் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும், ஆறாயிரப்படியில், அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனாரும் ஸ்பஷ்டமாக விளக்கியேயுள்ளார்கள். 'நீராடப் போதுவீர்' என்ற விடத்துப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு—“[நீராட] இத்தால் இவர்கள் நினைக்கிறது க்ருஷ்ண ஸம்சுலேஷம். தமிழரும் கலவியைச் சீனையாடலென்றார்கள். * ஏஷ ப்ரஹ்ம ப்ரவிஷ் டோஸ்மி க்ரீஷ்மே சீதமீவ ஹ்ரதம் * என்று பகவதஸம்சுலேஷத்துக்கு க்ரீஷ்மகாலத்தில் குளிர்ந்த மடுவில் படிவதை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லிற்றிறே” என்று. ஆறாயிரப் படி ஸ்ரீ ஸூக்தியிப்படியே. ஏவஞ்ச, மார்கழி நீராட்டமென்பது மார்கழி மாதத்திற் செய்யும் ஸ்நானமன்று என்பது சிக்கனக் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. மார்க்க சீர்ஷமென்னும் வடசொல்லே மார்கழி யென்று விகாரப்பட்டதாதலால் பகவா னிடத்தில் சென்று சேர்வதற்கு உறுப்பான மார்க்கங்களில்—உபாயங்களில் எது சீர்ஷமானதோ [தலையானதோ], அதில் அவகாஹிப்பதுதான் மார்கழி நீராட்டமாகக் கூறப்படுவது. உபாயங்களில் தலையான உபாயம் எது வென்றால் “காலேநன் ஞானத்துறை படிந்தாடி” என்று (திருவிருத்தத்தில்) நம்மாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே நன்ஞானத்துறையான ஸதாசார்ய ஸன்னிதியிலே அவகாஹிப்பதுதான். இதனிலும் மேம்பட்ட தொன்றுண்டு; அதாவது,

“ஸ்வாபிமாநத்தாலே ஈச்வராபிமாநத்தைக் குலைத்துக் கொண்ட விவனுக்கு ஆசார்யாபிமாநமொழிய கதியில்லை என்று பிள்ளை பலகாலு மருளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்கும். ஸ்வஸ்வாதந்தர்யபயத்தாலே பக்தி நழுவிற்று. பகவத் ஸ்வாதந்தர்ய பயத்தாலே ப்ரபத்தி நழுவிற்று. ஆசார்யனையும் தான் பற்றும் பற்று அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே காலன்கொண்டு மோதிர மிடுமோ பாதி. ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகம்.”

என்கிற ஸ்ரீவசந பூஷண திவ்ய சாஸ்த்ர ஸர்வஸ்வமான ஆசார்யாபிமானம். அதில் படிந்து விட்டால் மகிழ்ச்சிக்குக் குறையேது? இந்த மகிழ்ச்சியே நாலாம் பாட்டில் “நாங்களும் மகிழ்ந்து மார்கழி நீராட” என்பதன லுணர்த்தப் படுகிறது.

இப்பாட்டுக்காக மலைமகுட மிட்டவர்கள் மகிழ்ச்சிமலை யென்றே, மகிழ்வு மலை யென்றே இடாமல் மகிழ்மலை யென்று இட்டதனால் மகிழ்மலை மாப்பினரான நம்மாழ்வாரைப் பற்றி இப்பாட்டில் பேசவேண்டு மென்கிற கோரிக்கையும் தெரிந்து கொள்ளலாகிறது. இப்பாட்டில் “ஆழிமழைக்கண்ணு!” என்று [மேகமாக] விளிக்கப் படுபவர் நம்மாழ்வார் என்பதும் பொருந்தும். இதற்குச் சார்பாகப் பூருவர்கள் பணித்தவோர் அற்புதமான ச்லோகரத்னமும் இங்கே அநுஸந்திக்கத் தரும். அதாவது,

“லக்ஷ்மீநாதாக்க்யஸிந்தேள சடரீபுஜலதஃ ப்ராப்ய காருண்யநீரம்
நாதாதாவப்பயஷிஞ்சத் ததநு ரகுவரம்போஜசக்ஷுர்ஜ்ஜராப்யாம்
கத்வா தாம் யாருநாக்க்யாம் ஸரீதமத யதீந்த ராக்க்ய பத்மாகரேந்த்ரம்
ஸம்பூர்ய ப்ராணீஸஸ்யே ப்ரவஹதி ஸததம் தேசிகேந்த்ரப்ரமௌகைஃ”

என்பதாம். இதன் பொருளாவது, நம்மாழ்வாராகிற காளமேகம் சீரிய: பதியென்னும் கடலிலே புக்குக் கருணையாகிற நீரை முகந்துகொண்டு ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளாகிற மலை யுச்சியில் வர்ஷிக்க, அந்த மழை உய்யக் கொண்டார் மணக்கால் நம்பிகளாகிற இரண்டு அருவிகளாகப் பெருகி யமுனைத்துறைவர் (ஆளவந்தார்) என்னும் ஆற்றிலே தங்கி அங்குநின்றும் பெருகி எம்பெருமாலு ராகிற ஏரியிலே நிறைந்து, வீராணத் தேரியின் தீர்த்தம் எழுபத்து நான்கு மதகுவழியாகப் பெருகிப் பலவூர் வயல்களிலே பாயுமாபோலே எழுபத்து நான்கு ஸம்ஹாஸநாதி பதிகளின் வழியாய் ஸம்ஸாரி சேதநர்கள் பக்கலிலே இடையறாது பெருகிக் கொண்டிருக்கின்ற தென்கை. ஆக இப்படிப்பட்ட மேகம் வர்ஷிக்கப் பெற்றதனால் நாமெல்லோரும் மகிழ்ந்து மார்சுழி நீராடப் பெறுகிறோம். (4)

5. பிழைமாயும் மலை

ஐந்தாம் பாட்டில் 7, 8 அடிகளில் “போய பிழையும் புகுதருவான் நின்றனவும் தீயினில் தூசாகும்” என்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மலைப் பெயர். [போய பிழையும் புகுதருவானின்றனவும் தீயினில் தூசாகும்] ஆசார்ய ஸமாச்சரணம் பெறுவதற்கு முன்னே நிகழ்ந்த பாபங்கள் போய பிழையாம். ஆசார்யனை யடிபணிந்த பின்பு புத்தி பூர்வமாகப் பாபங்கள் விளைவதற்கு ப்ரஸக்தி யில்லை. ப்ரக்ருதி ஸ்வபாவத் தாலும் ஸஹவாஸ தோஷாதிகளாலும் ப்ராமாதிகமாகச் சில பிழைகள் நேரும். அவை புகுதருவானின்ற பிழைகளாம். ஆக இருவகுப்பான அபசாரங்களும் தீயிலிட்ட தூச போல் உருமாய்ந்தொழியு மென்கை.

“வேதமனைத்துக்கும் வித்தாகும் கோதை தமிழ் ஐயைந்துமைந்தும்” என்று ஆன்றோரருளிச் செய்தபடி திருப்பாவை யென்னுமிந்த திவ்யப்பிரபந்தமானது வேத மனைத்துக்கும் வித்தாகையாலே, “நததீகம உத்தர பூர்வாகயோ ர்ச்ஷேவிநாசௌ தத்வ்யப தேசாத்” என்கிற ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் விளக்கப்பட்ட வேதாந்தவிழுப்பொருள் இங்கே நன்கு விளங்குமாறு காண்க. சாரீரக மீமாம்ஸையில் நான்காவது அத்யாயத்திலுள்ள அந்த ஸூத்ரம் வித்யையின் பலனைச் சொல்லுவதாம். கீழே வித்யாஸ்வரூபம் சோதிக்கப்பட்டது; இப்போது வித்யையின் பலன் சோதிக்கப்படுகின்ற தென்று பாஷ்யகாரர் அவதாரிகை யிட்டருளியுள்ளார். ப்ரஹ்மவித்யையுணர்ந்த புருஷனுக்குப்பூர்வபாபங்களின் விநாசமும் உத்தரபாபங்களின் அலேபமும் உபநிஷத் துக்களில் ஓதப்படுகிறது. பூர்வபாபம், உத்தரபாபம் என்கிற கிரீதேசம் உபநிஷத்தில் இல்லை; ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் தானுள்ளது. உபநிஷத்திலில்லாததை ஸூத்ரகாரர் எங்ஙனம் சொல்லுகிறாரென்னில்; இங்ஙனம் சொல்லும்படியாகவாயிற்று உபநிஷத் வாக்யமுள்ளது. கேணமின்; “தத்யதா இஷீகதூலம் அக்ரௌ ப்ரோதம் ப்ரதாயேத ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாநஃ ப்ரதாயந்தே” என்னுமொரு உபநிஷத் வாக்யமானது பாபங்களின் விநாசத்தைக் கூறுகிறது. “யதா புஷ்கரபலாசே ஆபோ நச்லிஷ்யந்தே ஏவம்விதி பாபம் கர்ம நச்லிஷ்யதே” என்றும், “தஸ்யைவாத்மா பதவித் தம் விதித்வா, நகர்மண லிப்யதே பாபகேந” என்றுமுள்ள உபநிஷத்வாக்யங்கள் ப்ரஹ்ம வித்தினிடத்தில் பாபங்கள் ஒட்டவேமாட்டா என்கின்றன. இவை ஒன்றோ டொன்று சேராமலிருக்கின்றன; ஏனென்னில்; பாபங்கள் ஒட்டவேமாட்டா என்னும் படியானால் அவற்றுக்கு விநாசம் சொல்ல ப்ரஸக்தி ஏது? ஒட்டினாலன்றோ விநாசம் சொல்ல வடுக்கும். அஸங்கதமாக உபநிஷத்து ஓதாததலால், பாபங்கள் நசிக்கு மென்ற ச்ருதி பூர்வபாப விஷயமென்றும், பாபங்கள் ஒட்டமாட்டா என்கிற ச்ருதி உத்தரபாப விஷயமென்றும் ஸூத்ரகாரரால் விஷய விபாகம் செய்யப்பட்டது. ப்ரஹ்மவித்யா ப்ராப்திக்கு முற்பட்ட பாபங்கள் நசித்தொழியும்; ப்ரஹ்மவித்யா

ப்ராப்திக்குப் பிறகு புத்தியூர்வகமாகப் பாபம் நேராது; நேர்ந்தால் அவை தாமரையிலேயில் தண்ணீர் போலே ப்ரஹ்மவித்தினிடத்தில் ஓட்டவே மாட்டா—என்று விஷயம் வகுக்கப்பட்டதாகி ஸம்ஞ்ஜஸமாயிற்று.

சாஸ்த்ரங்களில் “நாபுத்தம் சுழியதே கர்ம கல்பகோடி சதைரபி” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கருமங்களின் பலனை அதுபவித்தே தீரவேணும்; வேறு விதமாகக் கருமத்தொலையாது; கல்பதோடி சதமாலும் கருமபலாநுபவம் பண்ணியே யாகவேணும்—என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதற்கு முரணாக பிழைகள் மாய்ந்தொழியுமென்று எங்ஙனே சொல்லலாம்? என்று பூர்வபக்தம் ப்ராப்தமானால்; ப்ரஹ்ம வித்யா மாஹாத்மியத்தினால் கூடுமென்று ஸித்தாந்தம் செய்யப்படுகிறது. *நாபுத்தம் சுழியதே கர்ம* என்கிற சாஸ்த்ரத்துக்கும் உத்தரபூர்வ பாபங்களின் அச்லேஷ விநாசங்களைச் சொல்லுகிற சாஸ்த்ரத்துக்கும் பரஸ்பரவிரோதந்நானுமில்லை; கேண்மின்; ஒருவன் நெருப்பினுடைய பிரபாவத்தைப் பேசுகிறான்; மற்றொருவன் தண்ணீரினுடைய பிரபாவத்தைப் பேசுகிறான். நெருப்புப் பற்றினால் வீடுவீடாக தஹித்தேவிடுமென்கிறான் முந்தினவன்; தண்ணீர் எப்படிப்பட்ட நெருப்பையும் அணைத்து விடுமென்கிறான் பிந்தினவன். இவற்றுக்கு ஏதேனும் பரஸ்பரவிரோத முண்டோ? தண்ணீரில்லாத விடத்தில் நெருப்புக்கு ப்ராபல்யமும், தண்ணீருள்ள விடத்தில் நெருப்புக்கு அகிஞ்சித் கரத்துவமும் சொல்லப்படுவது பொருத்தந்தானே. அதுபோல ப்ரஹ்மவித்யாப்ராப்தியில்லாத வ்யக்திகளிடத்தில் கர்மப்ராபல்யமும், அஃதுள்ள விடத்தில் கருமங்களுக்கு அகிஞ்சித் கரத்துவமும் தேறுமாயின் இதில் பொருத்த மின்மை யொன்றுமில்லையே. இத்தகைய வேதாந்தவிழுப்பொருளை, *போயபிழையு* மித்யாதி திவ்யஸூக்தி வெளியிட்டதென்க. (5)

6. குளிர்மலை

ஆறும்பாட்டினீற்றடியில் “உள்ளம் புகுந்து குளிர்ந்து” என்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மலைக் குறிப்பு. இங்கு உள்ளம் குளிர்ந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. எதனால் குளிர்ந்த தென்னில், அரியென்ற பேரரவம் உட்புகுந்ததனாலென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. அரியென்ற பேரரவம் யாருடையதென்னில், முனிவர்களும் யோகிகளுமானவர்களினுடையதென்று தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. முனிவர்களென்பதும் யோகிகளென்பதும் பரியாய நாமங்கள் போலவே தோன்றும்; ஸ்ரீமல்லக்ஷ்மண முனி: என்றாலும், ஸ்ரீமல்லக்ஷ்மண யோகி என்றாலும் பொருளில் வாசியில்லையே; ஸ்ரீமத் வரவரமுனி: என்றாலும் ஸ்ரீமத் வரவரயோகி என்றாலும் அப்படியே யன்றே. வாசியற்றிருக்க, வாசியுள்ளதுபோல் சொல்லியிருப்பதற்குப் பொருளென்? என்று பரிசீலிக்க வேணும் இத்தகைய சொற்செறிவு மற்றும் பலவிடங்களிலும் காணப்படுவதுண்டு; ஒன்றிரண்டிடங்களை யெடுத்துக் காட்டுகிறோம்; “வைகுண்டே து பரே லோகே ச்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி, ஆஸ்தி விஷ்ணு ரசிந்த்யா பக்மா பக்தைர் பாகவதைஸ் ஸஹ.” என்று பரமபதத்திலிருப்பைச் சொல்லுகிற பகவச் சாஸ்திரச் லோகத்தில் “பக்தை: பாகவதைஸ் ஸஹ” என்றுள்ளது; பக்தர்களுக்கும் பாகவதர்களுக்கும் என்ன வாசி? திருவாய்மொழியில் *சூழ்விசும்பணி முகிற்பதிகத்தில் “வைகுந்தத் தமரரும் முனிவரும் விபந்தனர்” என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. அமரரும் முனிவருமாகிற வாசி எதனால்? கேண்மின்; பகவத் ப்ரவணர்களில் இருவகுப்புண்டு; குணதுபவ நிஷ்டர்களென்றும் கைங்கர்ய நிஷ்டர்களென்றும். இனையபெருமாளர் போல்வார் கைங்கர்ய நிஷ்டர்கள்; பரதாழ்வான் போல்வார் குணதுபவ நிஷ்டர்கள். ஆக இந்த வாசியைப்பற்றவே ஆங்காங்கு இரண்டு சொற்களை யிட்டுச் சொல்லுவது. *முனிவர்களும் யோகிகளுமென்ற இவ்விடத்தும் இவ்விரு வகுப்பினர்களே விவக்ஷிதர்களாகக் கடவர்கள். இவர்கள் பன்னியை விட்

டெழுந்திருக்கும்போது அரியரியி யென்று உத்கோஷித்துக் கொண்டே யெழுந்திருக்கின்றார்களாம். அஃ என்னுஞ் சொல்லுக்கு மூன்று பொருள்கள் ப்ரஸித்தமானவை; தென்மொழியில் ஹகாரம் கிடையாததால் ஹரியென்ற வடசொல் அரியெனத் திரியும். பத்துப் பொருள்களையுடைய அந்த வடசொல்லுக்கு நாராயணனென்ற பொருளும் சிங்கமென்ற பொருளும் திவ்யப் பிரபந்தங்களில் ப்ரஸித்தமாக உள்ளன. அஃ என்றே ஒரு வடசொல் உண்டு. அதற்கு விரோதி யென்று பொருள். திருப்பல்லாண்டில் “அந்தியம் போதிலரியருவாகி அரியை யழித்தவனை” என்ற விடத்து முதலிலுள்ள அஃ சிங்கமென்ற பொருளிலும், இரண்டாவதாகவுள்ள அஃ விரோதியென்ற பொருளிலும் பிரயோகிக்கப் பட்டிருப்பது காண்க. * அரியென்ற பேரரவ மென்ற விவ்விடத்து மேலே காட்டின முப்பொருளும் விவக்ஷிதமே. சிலர் நாராயணனை விவக்ஷித்து ஹரியென்பர்கள்; சிலர் * அசோதையிளஞ் - சிங்கத்தை விவக்ஷித்து ஹரியென்பர்கள்; சிலர் விரோதியை [அதாவது, விரோதி நிரஸந்ததை] விவக்ஷித்து அரியென்பர்கள். குணநுபவநிஷ்டர்கள் “ஹரீர் ஹரதி பாபாகி.” என்கிறபடியே பாபஹரத்வம் முதலான திருக்குணங்களைச் சிந்தை செய்து கொண்டும், அசோதையிளஞ் சிங்கம் * காட்டை நாடித் தேனுகனும் களிற்றுப் புள்ளு முடன் மடிய வேட்டையாடி வரும் செளர்ய வீர்ய பராக்கரமங்களைச் சிந்தை செய்து கொண்டும் எழுந்திருப்பார்கள். கைங்கர்ய நிஷ்டர்கள் * மற்றை நங்காமங்கள் மாற்றென்கிற விடத்தில் கழிக்கப்படுகிற விரோதி தலைகாட்டாதிருக்கவேணுமே யென்று விரோதியைப் பற்றின சிந்தனையோடு எழுந்திருப்பார்கள். ஸ்வரூப விரோதி யென்றும் உபாயவிரோதி யென்றும் ப்ராய் விரோதியென்றும் விரோதிகள் மூவகைப்பட்டிருக்கும். ஸ்வரூப விரோதியும் உபாய விரோதியும் லேசாகக் கழிந்து விடும். ப்ராய் விரோதி கழிவது மிகவுமரிது. ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் “கதாஹ மைகாந்திக நித்யகிங்கர: ப்ரஹ்ரீஷ்யிஷ்யாயி என்று ஆளவந்தாரருளிச் செய்தவிடத்தில் உய்த்துணரவேண்டிய மஹார்த்தமீது. இதை மேலே (29) காண்கள் மாற்று மலை என்ற விடத்து இன்னமும் விவரிப்போம். ஆக இவ்வர்த்த விசேஷங்கள் ஸ்பிரீக் கும்படி உச்சரிக்கப்படுகிற அரியென்ற பேரரவம் உட்புகுந்தால் உள்ளம் குளிரா திருக்க வழியுண்டோ? கமர்பிளந்த விடத்தே ஒரு பாட்டம் மழைபொழிந்தாற் போலே குளிர்ச்சி மிக்கிருக்கு மத்தனையிடு. (6)

7. தேசமலை

ஏழாவது பாட்டினீற்றடியில் *தேசமுடையாய்* என்றதை நோக்கியது இந்த மலைக் குறிப்பு. தேசம் என்றொரு தமிழ்ச்சொல் கிடையாது. தேஜஸ்ஸென்கிற வட சொல் தேச என்றும் தேசம் என்றும் திரியும். ஜநபதவாசகமான தேசமென்னும் வடசொல்லும் தேசமெனத் தற்சமமாகும். இருபொருளும் இங்கு விவக்ஷிதமே. தேஜஸ்ஸென்னும் பொருளை முன்னம் விவரிப்போம். (1) விலக்ஷணவ்யக்திகளிடத்திலே “ரூபமேவாஸ்யைதந் மஹிமாநம் வ்யாசஷ்டே” என்று வேதமோதின கணக்கிலே முகத்திற்காணும் ப்ரஹ்ம வர்ச்சஸஸுடைமை சொன்னபடி. “ப்ரஹ்ம வித இவ தே ஸோமய! முகம் பாதி” என்ற உபநிஷத்வாக்யமும் இங்குக் கூட்டிக் கொள்ளத்தகும். (2) பகவாந் என்கிற திருநாமத்திற்கு ஷாட்குண்ய முடையவனென்று பொருள். “ப்ரக்ருஷ்டம் விஜ்ஞாநம் பலமதூல மைச்வர்யமகிலம் விமர்யாதம் வீர்யம் வரத! பரமா சக்திரபிச. பரம் தேஜச் சேதி ப்ரவர குணஷ்ட்கம்” [வரதராஜஸ்தவே.] என்று கூரத்தாழ்வானருளிச் செய்தபடியே ஜ்ஞானம் சக்தி பலம் ஜச்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ்ஸு என்று ஆறு குணங்களுக்கு ஷாட்குண்யமென்று பெயர். இவற்றுள் தேஜஸ்ஸு சேர்ந்தது. தேஜஸ்ஸாவது இன்னதென்பதை பட்டர் விவரித்தருளு மிடத்து “ஸஹகார்யபேக்ஷம்பி ஹாதுமிஹ ததநபேக்ஷகர்த்ருதா, ரங்கதந! ஜயதி தேஜ இதி.” என்றருளிச் செய்தார். அஸஹாயசூரத்வமே தேஜஸ்ஸென்றதாயிற்று.

இப்பாட்டிலுணர்த்தப்படுகிற வ்யக்திவிசேஷத்தினிடத்தில் இக்குணமுமுள்ளதாகச் சொல்லிற்றாயிற்று. ஏகாகியாயிருந்து கரதூஷணதிகளான பதினாலாயிரம் அரக்கர்களை அவலீலையாக மாய்த்தொழித்த சக்ரவர்த்தி திருமகனரை வேதாந்ததேசிகள் ரகு வீரகத்யத்தில் அஸஹாய சூர! என்று விளித்தார். அப்படிப்பட்ட போர்வல்லமையன்று இங்கு விவக்ஷிதம்; தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை உபபத்தி மிக்கதாகஸ்தாபிக்கும் வாதப்போரில் அஸஹாய ஸாமர்த்தியத்தைச் சொன்னபடியாம்.

பெரிய திருவந்தாதியில் நம்மாழ்வார் “உண்ணாட்டுத் தேசன்றே” என்கிற பாட்டில் ஒரு விலக்ஷணமான தேஜஸ்ஸை யருளிச்செய்கிறார்; அதற்கு உண்ணாட்டுத் தேசு என்று திருநாமம் சாற்றினார்; ‘பரமபதத்துத் தேஜஸ்ஸு’ என்பது பொருள். அதுதான் எது வெண்ணில்; “மண்ணாட்டிலாராகி எவ்விழி விற்றரனலும் ஆழியங்கைப் பேராயற்கு ஆளாம் பிறப்பு—உண்ணாட்டுத் தேசன்றே” என்றுள்ளது பாசரம். (கருத்து.) எவ்வகையான இழிகுலத்திற் பிறந்தவர்களானாலும் எவ்வகையான நடத்தைகளை யுடையவர்களானாலும் எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தலாகிற ஒரு நலம் உள்ளதாகில் அப்படிப்பட்டவர்களுடைய பிறப்பு நித்யஸூரிகளின் திருமேனிபோலே மிக்கதேஜஸ்ஸை யுடையதேயாம் என்கை. ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் (81.) “பண்டை நாளிற் பிறவி உண்ணாட்டுத் தேசின்றே” என்ற ஸ்ரீஸூக்தியும் இங்கே இணக்கத்தக்கது. பண்டைநாளிற் பிறவி யென்பது ஒரு ஸங்கேதவ்யபதேசம். திருவாய் மொழியில் (9-2.) *பண்டைநாளாலே* என்கிற பதிகத்தில் “பல்படிகால் குடிசுடி வழி வந்தாட்செய்யும் தொண்டர்” “உன் பொன்னடிக்கடவாதே வழி வருகின்றவடியார்” “தொல்லடிமை வழிவருந்தொண்டர்” என்று சொன்னபடியே அடிமைக்கு இடைபூரண ஜன்மாதிகளால் வரும் அபிமானமின்றிக்கே கைங்கர்யாநுருபமான குடிப்பிறவி “ஆழியங்கைப் பேராயற்காளாம் பிறப்பு—உண்ணாட்டுத் தேசன்றே” என்கிறபடியே பகவத் விமுகர் நிறைந்து புறநாடான லீலாவிபூதி போலல்லாமல் அவனுக்கு அந்தரங்கமாயிருக்கிற பரமபதத்துத் தேஜஸ்ஸை யுடையதன்றே என்பது மேலே யெடுத்துக்காட்டின ஸ்ரீஸூக்தியின் கருத்து. ஆக, இத்தகைய தேஜஸ்ஸு பொலிந்த திருமேனியையுடைய வ்யக்திவிசேஷமும் இப்பாட்டிலால் உணர்த்தப்படுகின்றதென்று கொள்ளலாம்.

இனி, ஜநபதவாசகமான தேச சப்தமாகக் கொண்டால் ஸகலதேசங்களையும் தன்கையிலே யுடைமை சொல்லிற்றாகும். ஸகலதேசங்களுமென்பதில் உபயவிபூதியுமடங்கும். “பொன்னுலகாளீரோ புவனிமுழுதாளீரோ” என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தது உபயவிபூதியும் தாமிட்ட வழக்கு என்னும் அத்யக்ஷயத்தாலன்றே. *அருளார் திருச் சக்கரத்தால் அகல்விகம்பும் நிலனும் இருளார் விண்கெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்* என்றும், *பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதுஞ் சோராமே யார்கின்ற வெம்பெருமான்* என்றும் உபயவிபூதி நிர்வாஹகனாகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமான் *தம்மையே யொக்க அருள்செய்யுங்கணக்கிலே சில வ்யக்திவிசேஷங்களிடத்திலே அந்த நிர்வாஹத்தை ஒப்படைப்பதுண்டாகையாலே அத்தகைய வொரு வ்யக்திவிசேஷத்தை இங்கு விளித்தபடியாம். ஆக, தேசமுடையாய்! என்றது உபய தேசவாஸிகளையும் தன்கையிலேயுடையாய்! என்றதாயிற்று. ஸ்வாமி ராமாநுஜர்க்கு உடையவர் என்ற திருநாமமும் இப்பொருளதே.

8. அருள்மலை.

எட்டாம் பாட்டின் ஈற்றடியில்*ஆவாவென்றாராய்ந்தருளென்றதை நோக்கியது இந்த மலைக்குறிப்பு. தேவாதி தேவனை நாம் சென்று சேவித்தால் (அவன்)

ஆராய்ந்து ஆவாவென்றருளும் என்று இங்குள்ளது. வடமொழியில் (ஹாஹா) என்கிற அவ்யயச் சொல்தொடர் தமிழில் ஆவாவென்று திரிந்தது. தமிழில் ஹகாரம் கிடையாதாலால் (ஹா) என்பது ஆவென்றாகும். எனவே ஹாஹா வென்று அருள் செய்வன் என்றதாயிற்று. ஸந்தோஷம் மிக்கபோதும் ஹாஹா என்பதுண்டு; ஸங்கடம் மிக்கபோதும் ஹாஹா என்பதுண்டு. ஐயோ! என்பது போலவாயிது. திருப்பாணழ்வார் பெரிய பெருமானை ஆனந்தமாக ஸேவித்தபோது “நீலமேனி ஐயோ! நிறை கொண்ட தென்னெஞ்சினையே” என்றும், “செய்யவாய் ஐயோ! என்னைச் சிந்தை கவர்ந்ததுவே” என்றும் பேசினவிடங்களில் ஐயோ வென்றது ஸந்தோஷாதிசயத்தைக் காட்டுவதன்றே. இனி, ஸங்கடத்தில் ஐயோவென்பதற்கு நாம் உதாரணம் காட்டவேண்டுமோ? உலகில் ஐயோ வென்பதெல்லாம் சங்கடத்தில்தானே. ஆக, இங்கு எம்பெருமான் ஹாஹா வென்றருள்வன் என்றது ஸந்தோஷத்தினாலுமாம்; ஸங்கடத்தினாலுமாம். என்னவென்று ஸந்தோஷ மென்னில்; இவ்வாயர் சிறுமிகள் குளிருக்கு அஞ்சியும் கோபாலக்கழுவர்களுக்கு அஞ்சியும் இடத்தைவிட்டுப் பெயராமல் கிடந்துறங்க வேண்டியிருக்க, இங்ஙனே சிற்றஞ்சிறு காலையில் எழுந்து பதறியோடி வந்தது ஆற்றமையின் கனத்தாலன்றே? இவர்களுடைய பக்திதான் என்னே! *ஐந்மார்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதிபி, நராணாம் க்ஷணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே* என்று மிகவிரிதாகச் சொல்லப்பட்ட பக்தி இவர்களுக்கு இவ்விளமையில் அநாயாஸமாகக் கிடைத்தபடி என்னே! நம்முடைய பிரிவுக்கு ஆற்றமாட்டாமல் இவர்கள் என்ன பாடுபடுகிறார்கள்! *ஸ மஹாத்மா ஸுதூர்பை* என்று ‘ஒரு வ்யக்தி பெறுதற்கரிது’ என்று நாம் சொல்லியிருக்க, இத்தனை வ்யக்திகள் எளிதாகக் கிடைப்பதே! ஹாஹா! என்ன ஆச்சரியம்! என்ன அதிசயம்! என்று எம்பெருமானுக்கு ஸந்தோஷமுண்டாகும். ஆக, நாம் சென்று சேவித்தால், ஆராய்ந்து— நம்முடைய பக்திப்பெருங்காதலை ஆராய்ந்து பார்த்து, ஆவாவென்று அருள்வன்— ஸந்தோஷாதிசயங்காட்டி க்ருபைபண்ணுவன் என்றதாயிற்று.

இனி, ஸங்கடப் பொருளையும் விவரிப்போம். சக்ரவர்த்தி திருமகன் தண்டகாரணியத்திற்கெழுந்தருளியபோது மஹர்ஷிகளின் ஆச்ரமங்களில் தானே சென்று அவரவர்கள் அரக்கர்களால் பட்ட நலிவுகளை விசாரித்து நரக்கையாலே அவர்களைத் தடவிக் கொடுக்கவேண்டுமென்றும் அவர்களுக்கு அபயப்ரதானம் பண்ணி யருள வேண்டுமென்றும் (பெருமாள்) நினைப்பிட்டிருக்க, முந்துறமுன்னம் அந்த மஹர்ஷிகள் தாமே பெருமாளுடைய பர்ணசாலையேறத் திரண்டோடிவந்து படுகாடு கிடக்க, அதைக் கண்ட பெருமாள் தாம் பெரிய அபராதம் செய்து விட்டதுபோல வருத்தங்கொண்டு “ப்ரஸீதந்து பவந்தோ மே ஹ்ரீரேஷா ஹி மமாதூலா, யதீத்ருசை ரஹம் விப்ரை: உபஸ்தேயை ருபஸ்தித:” என்று, அஞ்ஜலி பந்தத்துடனே ‘மஹர்ஷிகளாள்! என்னுடைய மஹத்தான அபராதத்தை நீங்கள் க்ஷமித்தருளவேணும்; எனக்கு வாசாம கோசரமான வெட்கத்தை யுண்டாக்கிவிட்டீர்களே! உங்களிடந்தேடி நான்வரவேண்டியிருக்க, என்னிடந்தேடி நீங்கள் வந்தது தகுதியன்றே; என்னைப் பெரிய குற்றவாளானாக்கி விட்டீர்களே! இக்குற்றத்தை நீங்கள் பொறுத்தே யாகவேண்டும்’ என்றார். அவ்வாறாக, ‘பெண்களாள்! நீங்கள் மிகவும் சிரமப்பட்டு இவ்வளவும் வந்தீர்களே; உங்களிருப்பிடம் தேடிவந்து உங்களை நோக்குகையன்றே எனக்குக் கடமை; அது மாறாடி விட்டதே! என்று ஸங்கடம் தோற்றப் பேசுவன் கண்ண பிரானும். பரகதஸ்வீகாரத்தாலே பேறு என்றிருக்க வேண்டியது ப்ராப்தமாயிருக்க, ஸ்வகத ஸ்வீகாரத்திலேயிழிந்தால் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் புண்படும் என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தம் இப்பொருளில் விளங்குமாயிற்று. (8)

9. திருநாமமலை

ஒன்பதாம் பாட்டின் ஈற்றடியில் “நாமம் பலவும் நவின்று” என்றிருப்பதை நோக்கியது இப்பாசுர மலைக் குறிப்பு. முன்னடியில் “மாமாயன் மாதவன் வைகுந்தனென்றென்று” என்றருளிச் செய்திருத்தலால் ப்ரக்ருதத்தில் உத்தேச்யமான திருநாமங்கள் இன்னின்னவை யென்பது ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிவிக்கப்பட்ட தாயிற்று. மாமாயன் மாதவன் வைகுந்தன் என்கிற திருநாமங்கள் எம்பெருமானுக்கும் ஆசார்யனுக்கும் பொதுவானவை. பாட்டுத் தோறும் பகவத் பரமான அர்த்தம் போலவே ஆசார்யபரமான அர்த்தமும் பொதிந்திருக்கையாலே ஆண்டாள் திருவுள்ளத்திற்குச் சேர இரு பொருள்களையும் விவரிப்போம். முன்னம் பகவத் பரமான பொருள் கேண்மின். [மாமாயன்.] மஹத்தான மாயையை யுடையவன். பகவத் கீதையில் * அஜோபி ஸந் அவ்யயாத்மா பூதாநா மீச்வரோபி ஸந், ப்ரக்ருதம் ஸ்வாம் அதிஷ்டாய ஸம்பவாயி ஆத்ம மாயயா * என்ற விடத்து பாஷ்யத்தில் ஸ்வாயி யெடுத்துக் காட்டியுள்ள “மாயா வயநம் ஜ்ஞாநம்” என்கிற நிகண்டின்படி மாயையாவது ஸங்கல்பம். ஸங்கல்ப மாத்நிரத்தாலே ஸகலத்தையும் நிர்வஹிப்பவன் என்றபடி. அதவா, அந்த கீதையிலேயே “தைவீஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா” என்று, ஒரு குருவி பிணைத்த பிணை ஒருவரால் அவிழ்க்கப் போகாதாப் போலே பகவான் தான் ஒரு மாயப் பிணை பிணைத்து வைத்திருக்கையாலே அதைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். அன்றிக்கே மிகவும் ஆச்சரியமான குண சேஷ்டிதங்களை யுடையவனென்னவுமாம். “அது விதுவுது என்னலாவனவல்ல என்னையுன் செய்கை நைவிக்கும்” என்று ஆழ்வாரீடுபடும்படியான அவற்றைச் சிறிது கேண்மின்; * பொத்த வுரலைக் கவிழ்த்து அதன் மேலேறித் தித்தித்த பாலும் தடாவினில் வெண்ணெயு முண்பது, * கன்றுகளோடச் செவியில் கட்டெறும்பு பிடித்திடுவது, * வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடை யிட்டு அதனோசை கேட்டு நிற்பது, புண்ணில் புளிப் பெய்தா லொக்குந் தீமைகளை மனை தோறுஞ் சென்று செய்வது, உருகவைத்த குடத்தொடு வெண்ணெய் உறிச்சியுடைத் திட்டுப்போந்து அருகிருந்தார் தம்மை அநியாயஞ் செய்வது, இல்லம் புகுந்தொருமகளைக் கூவிக் கையில் வளையைக் கழற்றிக்கொண்டு கொல்லையில் நின்றுங் கொணர்ந்து விற்ற அங்கொருத்திக்கு அவ்வளை கொடுத்து நல்லன நாவற் பழங்கள் கொண்டு நானல்லே நென்று சிரிப்பது, ஆற்றிலிருந்து விளையாடுபவர்களைச் சேற்றலெறிந்து வளைதுகில் கைக்கொண்டு காற்றில் கடியனா யோடி யகம்புகுவது, வண்டமர் பூங்குழலார் துகில் கைக்கொண்டு விண்டோய் மரத்தேறுவது, மச்சொடு மாளிகையேறி மாதர்கள் தம்மிடம்புக்குக் கச்சொடு பட்டைக் கிழித்துக் காம்பு துகிலவை கீறி நிச்சலும் தீமைகள் செய்வது, தாயெடுத்த சிறு கோலுக்கு உளைந்தோடுவது, ஒளியா வெண்ணெயுண்டானென்று உரலோடாய்ச்சி ஒண் சுயிற்றூல் விளியா வார்க்க காப்புண்டு விம்மி யழுவது, கஞ்சனுங் காளியனுங் களிறு மருது மெருதும் வஞ்சனையில் மடிய வளர்வது, ஆயனாகி ஆயர் மங்கை வேய தோள் விரும்பியது, குன்றெடுத்தா நிரைகாத்துக் கோவலலாய்க் குழலாதி பூதக் கன்றுகள் மேய்த்துத் தன் தோழரோடு கலந்து வருவது, சீமாலி கனவனோடு தோழமைக் கொண்டு சாமாறவனை யெண்ணிச் சக்கரத்தால் தலை கொண்டது, நாறிய சாந்தம் நமக்கிறை நல்கென்னத் தேறியவரும் திருவுடம்பிற் பூச ஊறிய கூனினை உள்ளே யொடுங்க ஏறவுருவியது, வார்கடாவருவி யானை மாமலையின் மருப்பிணைக் குவடித்துருட்டி ஊர்கொள் திண்பாக னுயிர்செகுத்து அரங்கின் மல்லரைக் கொன்று போர் கடாவரசர் புறக்கிட மாடமீயிசைக் கஞ்சனைத் தகர்த்தது, பொய்ச் சூதில் தோற்ற பொறைபுடை மன்னர்க்காய்ப் பாரதங்கை செய்தது, பற்றலர் வீயக்கோல் கையில் கொண்டு மலைபுரை தோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர் குலைய நூற்றுவரும் பட்டழியப் பார்த்தன்தன் தேர் முன்

நின்றது, பாழியால் மிக்க பார்த்தனுக் கருளிப் பகலவனொளிகெட ஆழியாலன்றங் காழியை மறைத்தது, கொல்லாமாக் கோல் கொலை செய்து பாரதப்போர் எல்லாச் சேனையு மிருநிலத் தவித்தது, மாதவத்தோன் புத்திரன்போய் மறி கடல்வாய் மாண்டானை ஓதுவீத்த தக்கணையா உருவுருவே கொடுத்தது, படர்புகழ்ப் பார்த்தனும் வைதிகனு முடனேறத் திண்டேர் கடவிச் சுடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதியில் வைதிகன் பிள்ளைகளை உடலொடுங் கொண்டு கொடுத்தது முதலான மாமாய்ச் செயல்களை யநுஸந்திப்பது. மாதவனென்பதற்கு லக்ஷ்மீபதியென்னும் பொருளும், வைகுந்தனென்பதற்கு வைகுண்டபதி யென்னும் பொருளும் உலகறிந்ததே.

இனி இம்முன்று திருநாமங்களுக்கும் ஆசார்ய பரமான பொருள் கேண்மின். [மா மாயன்] எம்பெருமான் செய்யு மற்புதச் செயல்களிற் காட்டிலும் ஆசாரியர் செய்யு மற்புதச் செயல்களே மேம்பட்டவை. இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் ஒரு பாசுரமே இங்குப் போதும்; “பார்த்தானறு சமயங்கள் பதைப்ப, இப்பார் முழுதும் போர்த்தான் புகழ்கொண்டு. புன்மையினேனிடைத்தான் புகுந்து தீர்த்தானிருவினை, தீர்த்து அரங்கன் செய்ய தாளினையோடார்த்தான், இவை யெம்மிராமானுசன் செய்யுமற்புதமே.” என்னுயிப் பாசுரத்தில் ஆசார்யஸர்வபௌமருடைய அற்புதச் செய்கைகள் அப்புதமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பது காண்க. இப்பாட்டுக்கு நமது விரிவுரை நோக்கத் தக்கது. [மாதவன்] இப்போது லக்ஷ்மீபதி யென்று பொருளன்று. மஹா தபஸ்வி யென்று பொருள். மா—பெரிய, தவன்—தவத்தை யுடையவன். தைத்திரீயோப நிஷத்தில் “ஸத்ய மீதி ஸத்யவசா ராத்திர:” என்று தொடங்கி தபஸ்வின் அர்த்தத்தை இருவர் வாக்காலே இரண்டு படியாகச் சொல்லி, முடிவாக “ஸவாத்யாய ப்ரவசநே ஏவேதி நாகோ மௌத்கல்ய:; தத்தி தபஸ் தத்தி தப:” என்று தலைக்கட்டியுள்ளபடியே ஸ்வாத்யாய ப்ரவசநங்களே தபஸ்ஸாகையாலே தந்நிரதர் என்றபடி. [வைகுந்தன்] “தத்தே ரங்கீ நிஜமபி பதம் தேசிகாதேச காந் சுழி” என்கிற ந்யாஸதிலக ஸூக்திப்படியே வைகுண்ட ப்ரதாயகனென்றபடி. ஆசார்யருடைய அநுமதியின்றி ஸர்வேச்வரன் திருநாடு தருவதில்லையாதலால் ஆசார்யனையே வைகுண்ட ப்ரதாயகன் சொல்லத் தட்டில்லை. ஆக எம்பெருமானுக்கும் ஆசாரியர்க்கும் ஸாதாரணமான திருநாமங்களை நவின்றதாயிற்று. (9)

10, தேற்றமலை.

பத்தாம் பாட்டின் ஈற்றடியில் “தேற்றமாய்வந்து திற” என்றதை நோக்கியது இப்பாசுரமலைக் குறிப்பு. தேற்றமாவது தெளிவு. தெளிவாய் வந்துதிற வெண்கை. திருநெடுந்தாண்டகத்தில் (21) “இருவராய் வந்தார்” என்றவிடத்து இருவரம்படி வந்தாரென்று வியாக்கியானம் செய்தருளப்பட்டிருப்பதுபோல இங்கும் தேற்றமாய் என்பதற்கு தேற்றமாகும்படி யென்று பொருள் கொள்ளத்தக்கது. இப்பாட்டி லுணர்த்தப்படுகிற பெண்பிள்ளை மிகத்தெளிவுடைய வ்யக்தியென்னுமிடம் “நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்றவம்மலாய்!” என்கிற விளியினாலும் அநுங்கலமே! யென்கிற விளியினாலும் விளங்கா நின்றது. எங்ஙனையென்னில்; பேற்றுக்கு ஒருஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணவேணுமென்றும், என்னஸாதனத்தை யனுஷ்டிக்கலாமென்றும் சிந்தித்திருக்கும் நிலை தெளிவில்லாத நிலையாகும். “தேஷாம் ராஜந் ஸர்வயஜ்ஞாஸ் ஸமாப்தா:” என்றும் “செய்தவேள்வியர்” [திருவாய்மொழி 5-7-5.] என்றும் சொல்லுகிறபடியே க்ருதக்ருத்யராயிருக்கும் நிலை தெளிந்த நிலையாகும். “சாஸ்திரிகள் தெப்பக்கையரைப்போலே இரண்டையுமிடுக்கிப் பிறவிக்கடலை நீந்த, ஸாரஜ்ஞர் விட்டத்திலிருப்பாரைப்போலே இருகையும்விட்டுக் கரைகுறுகுங்கால மெண்ணு வர்கள்” என்னுமாசார்ய ஹ்ருதய சூர்ணையும் அதன் வியாக்கியானமுங் கொண்டு

இதில் தெளிவு பெறவேணும். ஸ்வப்ரவ்ருத்தியானது பகவத்ப்ரவ்ருத்தி விரோதியென்றறுதியிட்டு, அப்படி பகவத்ப்ரவ்ருத்தி விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் நின்றும் கையொழிந்து நிற்கும் நிலையுண்டே இதுவேதான் தெளிந்தநிலை யெனப்படும். “சசால் சாபஞ்ச முமோச வீர” என்னும் ஸ்ரீராமாயண ச்லோகத்தில் *சாபஞ்ச முமோச* என்பதற்கு முற்பட்ட நிலையைக் கலங்கின நிலையாகவும்; *கச்சாது ஜாநாமி* என்று பெருமாள் திருவுள்ளிரங்குகைக் குறுப்பாக *சாபஞ்ச முமோச* என்றிருந்த நிலையைத் தெளிந்த நிலையாகவும் நிரூபிப்பார்கள் நம் ஆசாரியர்கள். த்ரௌபதியினுடைய அனுஷ்டானத்தையும் ஸ்ரீகஜேஜந்திராழ்வானுடைய அனுஷ்டானத்தையும் ஆராய்ந்து தெளியவேணும். த்ரௌபதி தன் அபிலஷித ஸித்திக்கு உறுப்பாக என்ன செய்தாளென்று பார்க்கில், ஒன்றும் செய்திலள்; “இருகையும் விட்டேலே த்ரௌபதியைப்போலே” என்கிறபடியே, மிக்க பெருஞ்சபை நடுவே தான் படும்பரிபவத்திற்குப் பரிஹாரமாகப் புடவையை இறுக்கிக் கொண்டிருந்தமையாகிற ப்ரவ்ருத்தி நிலையை விட்டுத்தொலைத்ததுண்டே இதுதான் த்ரௌபதி செய்தது. கஜேஜந்திராழ்வானும் “கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே” என்கிறபடியே முதலே நீருக்கிழுக்க, தான் கரைக்கு இழுத்துக் கொண்டிருந்தமையாகிற ப்ரவ்ருத்தி நிலையில் நின்றும் கையொழிந்தமை யத்தனையே யாயிற்று செய்தது. அஷ்டச்லோகியில் “ஆம்மத்ராணேந்முகச் சேத் நம இதி ச பதம்” என்று பட்டரருளிச் செய்தபடியே ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயம் ஸ்வரூப விருத்த மென்கிற துணிவு ஹ்ருதய பூர்வகமாக [அதுஷ்டாந பர்யவஸாயியாக] வுண்டானால் இதனில் மிக்க தெளிவு வேறில்லையாம். “நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்றவம்மலாய்!” என்பதற்கு—செய்யவேண்டியதைச் செய்துமுடித்து ப்ரஹ்மானந்தாநுபவம் செய்து கொண்டிருக்கிறவளே! என்பது பொருள். உண்மையில் இவ்வதிகாரிக்கு செய்யவேண்டியதென்று ஒன்று இருந்தாலன்றே அதைச் செய்து முடித்ததாவது. கீழே உபபாதித்த அத்யவஸாய விசேஷத்தாலே ஸித்திக்கிறதாயிற்று க்ருத க்ருத்யத்வம். *தேஷாம் ராஜந் ஸர்வயஜ்ஞாஸ் ஸமாப்தாஃ* என்றதும் *செய்த வேள்வியர்* * என்றதும் அதையிட்டேயன்றே. ஸாத்யோபாய நிஷ்டார்களன்றிக்கே ஸித்தோபாய நிஷ்டராயிருக்குமவரைச் சொன்னவாறு. தொணரடிப்பொடியாழ்வார் *காம்பறத் தலைசிரைத்து உன் கடைத் தலையிருந்துவாழுஞ் சோம்பர்* என்றருளிச் செய்தது இத்தகைய அதிகாரியையே யன்றே, அருங்கலமே! என்றது தூர்லபமான ஸத்பாத்ரமே! என்றபடி. இத்தகைய நிஷ்டை எளிதன்றே. மிகவுமரிதானதொன்றே. பெறுதற்கரிய நிஷ்டையைப் பெற்ற ஸத்பாத்ரமே! என்ற விது மிக அவசியமான விளியாகும். உனக்குண்டான தெளிவு எமக்கு முண்டாம்படிவந்து வாயைத் திறந்தருளவேணு மென்றதாயிற்று. 10

11. பொருள் மலை

பதினொராம் பாட்டினின்றடியில் “எற்றுக் குறங்கும் பொருள்” என்றிருப்பதை நோக்கியது இப்பாசுரமலைக் குறிப்பு. இத்தனை சிறுமிகள் நாங்கள் உணர்ந்து வந்து திரண்டு நிற்க நீ மட்டும் உறங்குகைக்குப் பொருளென்ன? என்று கேட்கப் படுகிறதின்கு. பொருளாவது அர்த்தம். உறங்குகைக்கு என்ன அர்த்தம் என்றது, என்ன பிரயோஜனத்திற்காக நீ உறங்குகிராய்? என்றபடி. உலகத்தில் உறங்குகிறவர்கள் ஒரு பிரயோஜனத்திற்காகவா உறங்குகிறார்கள்; இல்லையே. அப்படியிருக்க இக்கேள்வியின் கருத்து என்ன? என்று ஆராய வேணும். ஆராய்வோம். ஸம்ஸாரிகளின் உறக்கம் தமோ குணத்தினு லாயது. *வெள்ளை வெள்ளத்தின் மேலோரு பாம்பை மெத்தையாக விரித்து அதன் மேலே கண் வளர்ந்தருளுமவனுடைய நித்திரை ஜகத்ரக்ஷண சிந்தையினாலாயது. நங்காய்! உன்னுடைய நித்திரை எதலாலாயது? என்று கேட்கிறார்களென்க. ஆங்காங்கு திவ்ய தேசங்

களில் எம்பெருமான் துயில் கொள்ளும்படியை அதுபவிக்கின்ற ஆழ்வார்கள் “நடந்த கால்கள் நொந்தவோ? நடுங்க ஞாலமேனமாய், இடந்த மெய்குலுங்கவோ விலங்கு மால் வரைச்சுரம், கடந்த கால் பரந்த காவிரிக் கரைக் குடந்தையுள் கிடந்தவாறு” என்றும், ‘கொடியார் மாடக் கோளுரகத்தும் புளிங்குடியும், மடியாதினனே நீ துயில் மேவி மகிழ்ந்தது தான், அடியாரல்லல் தவிர்த்த வசவோ? அன்றே விப்படி தான் நீண்டு தாவிய வசவோ பணியாயே” என்றும் வினவுகின்றார்கள். திருப்பாவையில் உணர்த்தப்படுகிறவர்கள் உத்தமாதிகாரி களாகையாலே இவர்கள் உறங்கப் ப்ரஸக்தி யேயில்லை. *தொல்லை மாலிக் கண்ணூரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கு முண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே யென்கையாலே காண்பதற்கு முன்பு உறக்கமில்லை; கண்டால் *ஸ்தாபச்யந்தி யாகையாலே உறக்கமில்லை யென்கிறார் பிள்ளை யுலகாசிரியர். இந்நிலத்தில் பிறந்தவர்களுக்கு வித்திரை அவர்ஜநீய மென்று கொண்டாலும் க்ருஷ்ண குணதுபவத்தி லீடுபட்ட திருவாய்ப்பாடிப் பெண்கள் ப்ராஹ்ம முஹூர்த்த தத்திலே அதிலும் மார்கழி மாதத்திலே கிடந்துறங்குகை ஸர்வாத்மநா அஸம்பாவிதம். ஆனாலும் பாசுரந்தோறும் உறங்குவதாக வைத்து எழுப்புகை காணப்பட்டு வருகின்றது. இதற்கொரு பொருள் சொல்லியாக வேண்டும். “எற்றுக் குறங்கும் பொருள்?” என்று கேட்கிற வியாஜத்தினால் அந்தப் பொருளை ஆராய்ச்சி செய்ய ஆண்டாள் நமக்கு உத்போதனம் செய்கிறாளாயிற்று. இது அஜ்ஞாத ப்ரச்நமன்று, ஜ்ஞாதப்ரச்நமேயாகும். நன்னூலில் “அறிவறியாமை ஜயுறல் கொளல் கொடை, ஏவல்தரும் வினா....” என்பதொரு சூத்திரம். அறியாத விஷயத்திற் கேள்வி கேட்பது போல அறிந்த விஷயத்திலும் கேள்வி கேட்பதுண்டு. அறிந்ததில் கேள்வி ஏதுக்கு? என்னில்; தாம் மட்டு மறிந்தால் போதாதே; பிறரையும் அறியச்செய்ய வேண்டியே கேட்கிறபடி.

திருமங்கையாழ்வார் சிறுபுலியூர்ச் சல சயனப்பெருமானை நோக்கி “சேயோங்கு தண்திருமாலிருஞ் சோலைமலை யுறையும் மாயா!, எனக்குரையாயிது, மறைநான்கி னுளாயோ? தீயோம்பு கைமறையோர் சிறு புலியூர்ச்சலசயனத்தாயோ? உன தடியார் மனத்தாயோ அறியேனே” என்கிறார். உண்மையில் அறியாததா இவ் விஷயம். கூரத்தாழ்வான் தேவப்பெருமானை நோக்கி “பக்தாநாம் யத் வபுஷி தஹரம் பண்டிதம் புண்டீகம் யச்சாம்லாநம் வரத ஸததாத்யாலநாத் ஆஸநாப்ஜம், ஆம்நாயாநாம் யதபி சசிரோ யச்ச மூர்த்தா சடாரேஃ ஹஸ்த்யத்ரேர் வா கிம் அதிஸுகதம் தேஷு பாதாப்ஜயோஸ் தே?” என்றொரு கேள்வி கேட்கிறார். இதுவும் அஜ்ஞாத ப்ரச்நமன்று. அறிந்ததிலும் கேள்வி கேட்பதில் ஒரு ரஸ விசேஷமுண்டு. ஆழ்வாராசாரியர்களின் திவ்ய ஸூக்திகளில் இத்தகைய கேள்வி கள் எண்ணிறந்தவை யுள்ளன. ஆங்காங்கு நம்முடைய வியாக்கியானங்களிலே நிருபிக்கப் பட்டுள்ள ரஸ விசேஷங்களை ரஸிகர்கள் குறிக்கொண்டே யிருக்கின்றார் கள். *எற்றுக் குறங்கும் பொருளென்ற விவ்விடத்தில் இந்த வுறக்கத்தின் மரு மத்தை உட்த்து உணரவேணு மென்பதே ஆண்டாள் திருவுள்ளம்.

அநாதீமாயயா ஸுப்தஃ என்றவிடத்துச் சொல்லப்பட்ட உறக்கம் போலன் றிக்கே விலக்ஷணமான உறக்கமே விலக்ஷண வ்யக்திகளுக்குள்ளது. பகவத் கீதையில் (2-69.) *யா நிசா ஸர்வபூதாநாம் தஸ்யாம் ஜாகர்த்தி ஸம்யம், யஸ்யாம் ஜாகர்தி பூதாநி ஸா நிசா பச்யதோமுநேஃ* என்னுமிந்த ச்லோகமானது ஸம்ஸாரி களின் ஜாகர நித்ரைகளையும், யோகிகளின் ஜாகர நித்ரைகளையும், நன்கு உணர்த்துவதாகும். ஸர்வப்ராணிகளுக்கும் எது இரவோ அவ்விரவில் ஜிதேந்த்ரிய னானவன் விழித்துக் கொண்டிருக்கின்றனென்றது இந்த ச்லோகரத்னத்தின் பூர்வார்த்தத்தில். ஸர்வப்ராணிகளும் கண்விழித்துக் கொண்டிருக்கும்படியான பக லானது ஜிதேந்த்ரியனுக்கு இரவாகிறது என்றது உத்தரார்த்தத்தில். இந்த

வார்த்தை மருமமாகவல்லவா உள்ளது. நாம் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க விரும்பாமல் வெறுத்திருக்கும் விஷயத்தை ஜிதேந்திரியர்கள் விரும்பிப் பார்க்கிறார்களென்பது வாஸ்தவந்தானே. பகவத்பாகவத விஷயங்களை நாம் விரும்பிப்பாராமல் அவற்றிலே வெறுப்புக் கொண்டிருக்கிறோமென்பதும், இவ்விஷயங்களை ஸாதுக்கள் விரும்பிப் பார்க்கிறார்களென்பதும் உண்மைதானே. இதுதான் பூர்வார்த்தத்தில் சொல்லப்பட்ட தாயிற்று. நாம் விரும்பிப்பார்க்கிற லௌகிகவிநோதங்களைக் காணக் கண்கூசியிருப்பார்கள் ஸாதுக்களென்பது உத்தரார்த்தத்தின் தாற்பரியம். நம்முடைய பகல் ஸாதுக்களுக்கு இரவாகிறது; ஸாதுக்களின் பகல் நமக்கு இரவாகிறது என்று சொன்னவிது அநுபவத்திற் கிணங்கியதேயன்றே. ஸ்வரூபாநுரூபங்களான விஷயங்களில் கண்ணோட்டம் செலுத்தாமல் ஸ்வரூபநாசகங்களான விஷயங்களிலேயே நாம் கண்ணோட்டம் செலுத்தியிருப்பது தகாதது என்கிற சிக்ஷணத்தில் இந்த கீதாச்லோகத்திற்கு முழுநோக்கு. இப்பாட்டிலுணர்த்தப்படுகிற உத்தமவ்யக்தி உறங்குவதாகச் சொல்லப்படுவதன் பொருள் இப்போது நன்கு விளங்கியிருப்பிற்று. ஸம்ஸாரிகளின் பகலை இரவாகக் கொண்டு கண்முடியிருக்கும் விலக்ஷணவ்யக்தியல்லவோ நீ; நாங்களும் உன்னைப்போன்றவர்களேயாதலால் கண்திறக்கலாம் என்றதாயிற்று. (11)

12. அறிவுமலை.

பன்னிரண்டாம் பாட்டினீற்றடியில் * அனைத்திலத்தாரும்றிந்தென்றதை நோக்கியது இம்மலைக் குறிப்பு. * அனைத்திலத்தாரும்றிந்தென்ற விதற்குப் பலபடியாகப் பொருள் கூறுவர். “இனித்தானெழுந்திராய் ஈதென்ன பேருறக்கம்” என்று சொன்னவுடனே “அனைத்திலத்தாரும்றிந்தென்று கூறினவிதன் கருத்தை ஆழ்ந்து நோக்கவேணும். நங்காய்! உண்மையில் நீ உறங்குகின்றாயல்லே; பகவத்விஷயாநுபவத்திற்குப் புறம்பு அதிகாரிகளில்லாமையாலே நாம் ஏகாந்தமாக விருந்து அநுபவிக்கவேணுமத்தனை யென்று நினைத்து [குருகை காவலப்பின்ப போலே] ரஹஸ்யமாக அநுபவிக்கிரய் போலும்; புறம்பே இதற்கு அதிகாரிகளில்லை யென்று நினைக்கவேண்டா; அனைத்திலத்தாரும் பகவத்விஷயாவகாஹனம் முற்றியிருக்கும்படியான இப்பாடியிலே இஃதறியாதாருமுளரோ? பகவதநுபவமறியாத இல்லமேயில்லை காண்—என்பதாகக் கொள்க. பொய்கையார் தமது திருவந்தாதியில் “அறியுமுலகெல்லாம் யானேயுமல்லேன்” என்கிறார். ‘ஆழ்வார்களில் முதன்மை பெற்ற முதலாழ்வார்களிலும் முதல்வனான யான்மட்டு மறிவேனல்லேன்; உலகெல்லா மறிந்துளது’ என்பதன்றே இங்குச் சொல்லப்படுகிறது. அப்படி யறியப்பட்ட விஷயம் எதுவென்னில்; * வெறிகமமுங் காம்பேய் மென்தோளி கடை வெண்ணெயுண்டாயை, தாம்பேகொண்டு ஆர்த்த தழும்பு* என்பதனால் அஃது இன்னதென்று விளக்கப்பட்டது. வெண்ணெயுண்ட குற்றத்திற்காக யசோதைப் பிராட்டி உன்னைக் கண்ணினுண்சிறுத்தாம்பினால் கட்டிவைத்திருந்ததனால் உன்னுடம்பு தழும்பேறிக் கிடக்குஞ் செய்தியை நானொருவன் மட்டுமோ அறிவேன்? உலகமெல்லாமறியுமே யென்று கூறினர். அவனுடைய பரவத்தை யறிவதற்கு அதிகாரிகள் தூர்லபரா னாலும் ஸௌலப்யத்தை யறியாதாருளரோ? க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸார்தீபரி புத்ரா நயனம், வைதிகபுத்ராநயனம் முதலான பரவசரித்திரங்களையறிவார் மிகச்சிலரே யாயினும், வெண்ணெய் களவுகண்டான் கட்டுண்டான் அடியுண்டழதேங்கினான் என்கிற எளிமைச் சரிதையை அறியாதார் ஒருவரேனு முளரோ? இத்தகைய ஸௌலப்யத்தை யநுபவிப்பதன்றே சிறந்தவநுபவமாவது; இவ்வநுபவத்திற்கு அதிகாரிகள் ஊராக மலிந்திருக்கையாலே சடக்கென எழுந்துவந்து நீயுறித்திரளிலே சேர்ந்து அநுபவிக்கப்பாராய் என்பதாகக் கருத்தை விரிக்க.

அன்றியும், முன்னம் “சினத்திலுல் தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற மனத்துக்கினியானைப் பாடவும்” என்று ராமவருத்தாந்தம் சொன்னதனால், ‘க்ருஷ்ணகுணங்களே வெள்ளங் கோத்திருக்குமித் திருவாய்ப்பாடியிலே க்ருஷ்ண கதையை விட்டு ராமகதையைச் சொல்லுவது நீதியோ? *ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ர ஜாநாம் அபவந் கதா:’ என்ன நின்ற அயோத்தியிலே க்ருஷ்ண நாமம் சொன்னால் ஸஹித்திருப்பார்களோ? நந்தன் மைந்தனான அசோகை யிளஞ்சிங்கத்தின் சீரமல் குமிப்பாடியிலே ராமன் பேர்சொன்னால் ஸஹித்திருக்கத்தகுமோ? அநீதியான இப்பெயரை இங்குப் பேசுவாரா?’ என்று சிவிட்கென்றிருந்தாயாகில்; ராமக்ருஷ்ணர்களின் அபேதத்தை [ஒற்றுமையை] இங்கு அறியாதாரிலை; அனைத்தில்லத்தாரு மறிந்துள்ளார்கள் காண்—என்றதாகவுமாம். நாம் சிற்றிலிழைக்க அதைச் சிதைத்தவன் கண்ணையிருக்க “சீதை வாயமுதமுண்டாய்! எங்கள் சிற்றில் நீ சிதையேல்” என்றுலோமோ? நம்முடைய வளை துகில்களைக் கைக்கொண்டு வேண்டவும் தாராதான் கண்ணையிருக்க “இரக்கமே லொன்று மிலாதாய்! இலங்கையழித்த பிரானே!” என்றிலோமோ? ஆக, தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்றவனும் நம்மனத்துக்கினிய கண்ணனும் வெவ்வேறு வ்யக்திகளன்றிக்கே ஒரு வ்யக்தியே யென்பதை அனைத்தில்லத்தாரு மறிந்திருக்கையாலே சீறுபாறென்றதே கடுகவந்துசேர் என்கிறதாகவுமாம். (12)

13. கள்ளந்தவிர்மலை

பதின்மூன்றாம் பாட்டினின்றடியில் *கள்ளந்தவிர்ந்து கலந்தென்றிருப்பதை நோக்கியது இப்பாகுமலைக் குறிப்பு. இப்பாட்டிலுணர்த்தப்படுகிற ஆய்மகள் கள்ளக்கொண்டிருப்பதாக வைத்து அதைத் தவிர்ந்து தங்களோடே கலக்க வேண்டுமென்று கூறப்படுகிறது. சாஸ்த்ரங்களில் “யோந்யதா ஸந்தமாத்மாநம் அந்யதா ப்ரதிபத்யதே, கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணுத்மாபஹாரிண” என்றெரு வசனம் காண்கிறோம். எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்ட தன்னை ஸ்வதந்திரமாகவோ அந்ய சேஷபூதமாகவோ நினைப்பது கள்ள மெனப்படுகிறது. பிள்ளைப் பெருமானையங் கார் நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதியில் கச்சிநகரில் விளங்கும் கள்வரென்னும் பெருமாளுக்குப் பாடினபாட்டு, “பண்டேயுன்தொண்டாம் பழவுயிரை என்ன தென்று கொண்டேனைக் கள்வனென்று கூறாதே—மண்டலத்தோர் புள்வாய் பிளந்த புயலே! உனைக் கச்சிக் கள்வாவென்றேறுதுவது என் கண்டு?” என்றிங்ஙனேயுள்ளது. இதனாலும் ஆத்மாபஹாரக்கள்ளமே பாபங்களில் தலையான கள்ளமென்று காட்டப் பட்டுள்ளது. இத்தகைய கள்ளம் இங்கு நெஞ்சால் நினைக்கவும் அப்ரஸக்தம். பகவத் பாகவத சேஷத்வத்தின் எல்லையிலே நிற்கும் உத்தமவ்யக்தியன்றே உணர்த்தப் படுகிறார். அவளுக்கு இத்தகைய கள்வம் புக வழி ஏது? பின்னை எத்தகைய கள்ளம் தவிரவேண்டுமென்கிறது இங்கு? என்னில்; அநுபவ நிஷ்டர்களில் ஏகாந்தமாக அசலறியாதபடி அநுபவிக்க ஆசைப்படுவர் சிலர். “அணியரங்கன் திருமுற்றத்து அடியார் தங்களின்பமிகு பெருங்குழுவுகண்டு யானுயிசைந்துடனே யென்று கொலோ விருக்கும் நாளே” என்று குலசேகராழ்வார் பாரித்தபடியே அடியார்கள் குழாங்களுடன் கூடி *மொய்ம்மாம் பூம்பொழிற் பொய்கைத் திருவாய்மொழிப்படியே அநுபவிக்க ஆசைப்படுவர் சிலர். இலங்கையில் பிராட்டியைக் கண்டு திரும்புகையில் மதுவனத்திற் புகுந்த வானரமுதலிகள்படியிலே அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டிருக்கு மவர்கள், உள்ளே தனியிருந்து ஏகாந்தாநுபவம் பண்ணுவதைக் கள்ளமாகக் கருதுமவர்களாதலால், நங்காய்! நீ கைவல்யாநுபவம் பண்ணுமாபோலே தனியிருந்து செய்யும் அநுபவமானது எங்கையெல்லாம் வஞ்சித்துச் செய்யுமதாகையாலே கள்ளமேயாகுமத்தனை. அதனைத் தவிர்ந்து எங்களோடே கலந்து அநுபவிக்கவாராய் என்றதாயிற்று.

கள்ளத்தை மற்றொருவிதமாகவுங் கொள்ளலாயிங்கு. [இப்பாட்டின் முதலடியையும் இரண்டாமடியையும் நோக்குக.] நாங்கள் புள்ளின்வாய் கீண்டவனு கண்ண பிரானுடையவும், பொல்லாவரக்களைக் கிள்ளிக்களைந்தவனு இராமபிரானுடையவும் கீர்த்திமலைகளை வாசியறப் பாடுமவர்களாயிராநின்றோம். இதற்குக் காரணமென்னவென்றால், யசோதைப்பிராட்டி கண்ணனை யழைக்கும்போது 'கண்ணை! இங்கு வா' என்றழையாமல் "வருக வருக வருக விங்கே வாமன நம்பீ வருக விங்கே. கரியகுழல் செய்யவாய் முகத்து என் காருத்தநம்பீ வருகவிங்கே" என்று 'வாமன மூர்த்தி! இங்குவா; இராமபிரானே! இங்குவா' என்றும் "என் சிற்றயர் சிங்கமே சீதை மணலா" என்று மழைப்பது வழக்கமாதலால் அதற்கு இணங்கவே நாங்கள் உபயரையும் அதுபவிக்கிறோம்; நீ இங்கு'ராமனையதுபவிப்பது தேவதாந்தரபஜனத்தோடொக்குமென்று நினைத்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணகுணதுசிந்தனத்தை மட்டும் செய்கிறாய் போலும்; இது யதாப்ரதிபத்தியன்றாகையாலே கள்ளமேயாகும். இக்கள்ளத்தைத் தவிர்த்து நந்தன் மதலையையும் காசுத்தனையும் நவின்னு பாடுமெங்கள் கோஷ்டியிலே கலந்து உபயாதுபவமும் பண்ணப்பாராய் என்கிறதாகவுமாம்.

கீழ்ப்பாட்டில் "தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற மனத்துக் கினியானை" என்றோம். 'என்று மெனக் கினியானை என்மணிவண்ணனை' என்று அசோதை கூறிய தற்கு முரணாக வேறொருவனை மனத்துக்கினியானாகக் கூறிய இவர்களோடே நமக்கென்ன சேர்த்தியென்று நினைத்துத் தனியதுபவம் பண்ணுகிறாயாகில் இந்த அயதாப்ரதிபத்தியையும் தவிர வேணுமென்கிறார்களென்றுணர்க. (13)

14. பாடல் மலை

பதினான்காம் பாட்டினீற்றடியில் * பங்கயக்கண்ணனைப் பாட வென்றதை நோக்கியது இப்பாசரமலைக் குறிப்பு. இப்பாட்டில் பங்கயக் கண்ணனை மட்டு மன்றிக்கே சங்கொடு சக்கரமேந்தும் தடக்கையையும் பாடுகின்றார்கள் (அல்லது) பாட விரும்புகின்றார்கள். தடக்கையில் சங்கொடு சக்கரமேந்து மழுகும் பங்கயக் கண்ணழுகும் அதுபோக்தாக்களுக்கு அரிய பெரிய விருந்தாகும். சிறிது அதுபவிப்போம். கண்ணபிரான் சக்கரவர்த்தி திருமகனாகத் தோன்றின முந்தின அவதாரத்தில் திருவாழி திருச்சங்குகளைத் திருக்கையில் கொள்ளவே யில்லை. ஸ்ரீராமசரிதாம்ருத ஸாகரத்தில் சங்கசக்கரப்ரஸ்தாவமே யில்லையன்றே. ஆயினும், இராவணன் மாண்டொழிந்த பின்பு ப்ரேத பூமியிலே புலம்பவந்த மந்தோதாரி பெருமானைப் புகழ்ந்து பேசும் பேச்சுக்களில் "நமஸு பரமோ நாதா சங்கசக்கரநாதா:" என்று (பெருமானைத்) திருவாழி திருச்சங்குடையவராகப் போற்றினள். இதற்கு முன்னே பம்பாஸரஸ்ஸின் கரையிலே ஸுகீரீவப்ரேரணையால் பெருமானைக் காணவந்த திருவடி "ஆயதாச் ச ஸுவருத்தாச் ச பாஹவ: பரிகோபமா:, ஸர்வ பூஷண பூஷார்ஹா: கிமர்த்தம் ந விபூஷிதா:" [கிஷ். 3-15.] என்று கேள்வி கேட்டிருக்கிறார். இங்கு "ஆயதௌ ச ஸுவருத்தௌ ச பாஹவ: தே பரிகோபமௌ, ஸர்வபூஷணபூஷார் ஹௌ கிமர்த்தம் ந விபூஷிதௌ." என்று த்விவசன மிட்டு ச்லோகம் கூடுவதாயிருக்க, பஹுவசன மிட்டிருக்கைக்கு அடி ஆராயவேணும். இனைய பெருமானையும் கூட்டிப் பேசுவருகிற ப்ரகரணமாகையாலே அவருடைய இரு புஜங்களையும் சேர்த்து பஹு வசந ப்ரயோகம் பண்ணிற்றென்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு. வ்யாக்யாத்த ரு ஸார்வபௌம ரான ஸ்ரீகோவிந்தராஜர் இங்கு மூவகைப் பொருள் பணிக்கையில் 'திருவடி பக்த ச்ரேஷ்டராகையாலே இவர்க்குப் பெருமான் சதுர்ப்புஜராக ஸேவை ஸாதித்தார்' என்னும் பொருளை மத்யஸ்தமாக்கிப் பணித்தார். இப்பொருளை ஸம்ப்ரதாயத் தலைவர்கள் ஆதரிக்குமது. இது எப்படியானாலும் மந்தோதாரி வாக்கு ஸுஸ்பஷ்டமாக அமைந்துள்ளது. அவள் * சங்கசக்கரநாதா: * என்று பெருமிடறு செய்தது

சொன்னதைக் கேட்ட பெருமாள் இவ்வவதாரத்தில் சங்க சக்கர கதைகளுடன் வந்திலோமே! என்று மனக்குறை யுற்று இனி அடுத்த அவதாரத்திலே சங்கசக்கர கதைகளில்லாமே வருவதில்லை யென்று திடமாக ஸங்கல்பித்துக் கொண்டு, அடுத்த தான க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே “ஜாதோஸி தேவதேவேச! சங்கசக்கரநாதா!” என்று தாய் தந்தையர் உகந்து சொல்லும்படி சங்கசக்கரநாதாபாணியாகவே தோன்றினன். ஆனாலும் “உபஸம்ஹர விசுவாத்மந்! ரூபமேதச் சதூர்ப்புஜம், ஜாநாது மாவதாரம் தே கம்ஸோயம் திதி ஜந்மஜு?” என்கிற வேண்டுகோளுக் கிணங்கி திவ்யாயுதங்களை மறைத்துக் கொண்டான். உகவாதார்க்குக் கூசியே மறைக்கச் சொன்னபடியாலே உகந்தார்க்கு லேவை ஸாதிப்பித்துக் கொண்டே யிருந்ததாகத் தெரியவருகின்றது.

பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (2—1.) * மெச்சுது பதிகத்தில் ‘ அப்பூச்சி காட்டு கின்றான் அம்மனே! அப்பூச்சி காட்டுகின்றான் ’ என வருமிடத்து வியாக்கியானத்தி லுள்ள ஜதிஹ்யம் அற்புதமானது. அப்பூச்சி காட்டுகையாவது, கண்ணை இறுத்து வது, மயிரால் முகத்தை மறைத்துக் காட்டுவது முதலானவை செய்து சிறுவர்களுக்கு அச்சத்தை விளைவிக்கும் சேஷ்டித விசேஷம் என்று ஸாமான்யமாகக் கொள்ளுவர் மருமறியாதார். நம்பெருமாள் ஸன்னிதியில் சிறிய திருவத்யய நோதஸ்வத்தில் அரையர் இப்பதிகம் ஸேவிக்கையில் [எம்பெருமானார் காலத்திலே] உய்ந்த பிள்ளை யென்பாரொரு அரையர் அபிநயிக்குமளவில் அப்பூச்சி காட்டுகின்றனென்பதை கண்ணன் கண்ணிமையை மடக்கிக் கொண்டு வருவதாக அபிநயித்துக் காட்ட, அப்போது கோஷ்டியில் உடையவர் பின்னே எழுந்தருளியிருந்த எம்பார் அத் தகைய அபிநயத்தில் வைரஸ்யத்தைக் காட்டி, தம் திருக்கைகளைத் திருத்தோள் களோடு சேர்த்துக் காட்ட, இச் சுவடறிந்த அரையர் தாம் முன்பு அபிநயித்த ரீதியை விட்டு எம்பார் காட்டினபடியே எம்பெருமான் திருத்தோள்களில் சங்கு சக்கரங்களைத் தரித்துக்கொண்டு சிறுவர்களையும் சிறுமிகளையும் அஞ்சச் செய்வதாக அபிநயித்துக் காட்ட, உடையவர் மிகவு முகந்தருளினார். இதனால் தேறுவதாவது, [பாரதங் கை செய்த அத்தாதனப் பூச்சி காட்டுகின்றான்] தூதலுய்த்தன் ஸௌலப்பத்தை வெளியிட்டு ‘நம்மிலே ஒருவன்’ என்று இவ்வுலகத்தவர் கொள்ளும்படி யிருப்பவன் அவர்கள் வெருவும்படி சில காலங்களில் ஈசுவரத்வ சின்னங்களைக் காட்டுவதுமுண்டு என்பதாம். அப்படிக் காட்டக் கண்டவர்கள் இவ்வாய்ச்சிகளாகையாலே இவர்கள் சங்கொடு சக்கரமேந்து மழகைப் பாட விரும்புவது பாங்கே.

கண்ணபிரான் வடமதுரையிலிருந்து நந்தகோபர் திருமாளிகையிலே வந்து சேர்ந்தவுடனே யசோதைப் பிராட்டி அத்தெய்வக் குழவியின் பாதாதி கேசாந்த மான வடிவழகை ஆயர்மங்கையர்களை யழைத்துக் காட்டுகையில் “நெய்த்தலை நேமி யும் சங்கும் நிலாவிய கைத்தலங்கள் வந்து காணீரே ’ என்று காட்டியதையும் குறிக் கொள்க. கண்ணன் காளியமர்த்தனம் செய்து திரும்புகையில் யசோதை “அஞ்சுட ராழியுன் கையகத்தேந்துமழகா! நீ பொய்கைபுக்கு, நஞ்சமிழ் நாகத்தினோடு பிணங்கவும் நானுயிர் வாழ்ந்திருந்தேன்” என்று கையுந் திருவாழியுமான வழகை யறுபவித்துப் பேசு மழகு என்னே!. “அஞ்சுடராழியுன் கையகத்தேந்துமழகா!” என்பது பாசுரத்தில் ஒரு முறை யிருந்தாலும் இதனை யசோதை ஒரு முறையா சொல்லி யிருப்பள்? பன்முறை பேசியும் த்ருப்தியடையாதிருப்பளன்றே. மேலே * போற்றி போற்றி யென்று மங்களாசாஸனம் செய்யுமிவர்கள் “வென்று பகை கெடுக்கும் நின்கையில் வேல் போற்றி” என்று திருவாழி யாழ்வானுக்கன்றே பல்லாண்டு பாடுவது. பகவத் கீதையில் விசுவரூபங் கண்ட அர்ஜுநன் அக்காட்சி யில் அத்ருப்தியைக் காட்டி “கிரீடநம் கதிநம் சக்ர ஹஸ்தம் இச்சாயி த்வாம் த்ரஷ்டு மஹம் ததைவ, தேரைவ ரூபேண சதூர்ப்புஜேந.....” என்று பழைய ரூபத் தையே காட்டியருளவேணுமென்று வேண்டுகிறான். இங்கு பாஷ்யத்தில் ஸ்வாயி

“பூர்வவத் கிரீடநம் கதிநம் சக்ரஹஸ்தம் த்வாம் த்ரஷ்டுமிச்சாயி; அத: தேநைவ பூர்வஸித்தேந சதூர்ப்புஜேந ரூபேண யுக்தோ பவ” என்றருளிச் செய்வதனால் அர்ஜுநன் சதூர்ப்புஜரூப தர்சனத்தில் பழகியிருக்கிறானென்பதும் தெரிய வருகிறது.

அன்றியும், கண்ணபிரானது திருக்கைத் தலங்களிலுள்ள சங்கசக்ரரேகைகளைப் பற்றவும் இது சொன்னதாகக் கொள்ளலாம். ஏந்தும்என்றதற்கு இது அவ்வளவு சேராதாயினும் கொள்ளக் குறையில்லை. யாதவாப்யுதயத்தில் நான்காவது ஸர்க்கத்தில் 30, 31, 32 சுலோகங்களிலுள்ள இன்சுவை மிக்க கதையை உபேக்ஷிக்க மனமில்லை. [* ஆரண்யகாநாம் ப்ரபவ: பலாநாம் இத்யாதி.] திருவாய்ப்பாடி வீதியில் ஒரு குறத்தி காட்டுப் பழங்களைக் கொணர்ந்து விற்றகையில் அவற்றை வாங்கியுண்ண வேணுமென்று விருப்பங்கொண்ட கண்ணபிரான் நெல்லைக் கொடுத்து அந்தப் பழங்களை வாங்க வேணுமென விரும்பிக் கைநிறைய நெல்லைக்கொண்டு உள்ளிருந்து புறப்பட்டான்; இளங்கையாகையாலே நெல்லுகள் கையில் தங்காமல் கீழே விழுந்து கொண்டே வந்தன. பழக்காரியிடம் வரும்போது வெறுங்கையனாகவே காணப்பட்டான் கண்ணன். * ஸுஜாதரேகாமய சங்க சக்ரம்] தாம்ரோதரம் தஸ்ய கரார விந்தம், விலோகயந்த்யா: பலவிக்ரயிண்யா: விக்ரேது மாத்மாநமபூத் விமர்ச:]* கண்ணன் வெறுங்கையை விரித்தவாறே அந்தக் கையில் சங்கும் சக்கரமும் ரேகையாக நன்கு காணலாயின. அவற்றைக்கண்ட அக்குறத்தியானவள் ‘ஐயோ! இந்த பரம புருஷக் குழந்தைக்கு இந்தக் காட்டுப் பழங்களையா நாம் விற்பது? ஆத்மாவையே விற்கவேண்டாவோ வென்று தோன்றிற்றும். இப்படிப்பட்ட கதைகளைப் பாட விரும்பினபடியைச் சொல்லிற்றுகக் கொள்க.

[பங்கயக்கண்ணுண்ப்பாட.] “க: புண்டரீக நயந: புருஷோத்தம: க:” என்னும்படி புருஷோத்தமத்வ பிசுநங்களான செந்தாமரைக் கண்களி னழகையும் பாட விருப்பம். *பங்கய நீணயனத்தஞ்சன மேனியனே! * தண்ணந் தாமரைக் கண்ணனே கண்ணு * (14)

15. வேரூர் பாடல் மலை.

பதினேந்தாம் பாட்டினீற்றடியில் * மாயனைப்பாட வென்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மலைக் குறிப்பு. வநபர்த்தி கத்வால்ஸம்ஸ்தான ஸதஸஸில் வேதபரீகைக் கொடுக்கப்போலர் ஒரு ச்ரோத்ரியர். பதக்ரம ஜடா கனங்களிற் றோலே ஸம்ஹிதையிலும் பரீகைக் நடக்கிறது. பரீக்ஷகர் “யத்வை” என்றார். பரீக்ஷயர் உடனே “வைஹோநாத்வர்யும்” என்று ஆரம்பித்தார். அப்போது பரீக்ஷகர் தெலுங்கில் “வை, காது” (‘வை அன்று’) என்ன, பரீக்ஷிதர் “வா அநீசானோ பாரமாதத்தே” என்று சொல்லித் தலைக்கட்டினார். வேத மோதாதவர்களுக்கு இவ்வு ரஸமொன்று மேற்படாது. விவரிக்கிறோம் கேண்மின். “யத்வை ஹோதா” என்று தொடங்கும் பஞ்சாதி மூன்றாங் காண்டத்திலுள்ளது; “யத்வா அநீசானோ பாரம்” என்று தொடங்கும் பஞ்சாதி ஆறாம் காண்டத்திலுள்ளது. இரண்டிடத்திலும் இரண்டாவது பதம் (வை) என்பதுதான். ஆனால் முந்தின விடத்தில் ஹல்லெழுத்து பரமாயிருப்பதால் அந்த பதத்திற்கு (வை) என்றே சர்வண முள்ளது. பிந்தின விடத்தில் அச்செழுத்து பரமாயிருக்கையாலே வை என்பது (வா) என்றாய் விட்டது. பரீக்ஷகர் தாம் விரும்பும் பஞ்சாதியை வ்யக்தமாகச் சொல்லிப் பரீக்ஷியாமல் மருமமாகச் கேட்டிருக்கிறார். (யத்வை) என்ற வுடனே (யத்வை ஹோதா) என்கிற பஞ்சாதி தான் எவர்க்கும் அநாயாஸமாக ஸ்புரிக்கும். வேரூன்றிருக்கிற தென்பது நினைவுக்கே வராது. பரீக்ஷகர் ஜடராயிருந்தால் ‘இதைப்போல் வேரூரிடம் இருக்கிறதா? பார்? என்பார். பரீக்ஷயனும் அவனுக்குத் துணைவலயிருந்தால் திசுதிசு விலோலு

நயநலையிருப்பன். இங்கு பரீக்ஷகரும் சதுரர்; பரீக்ஷிதரும் அதி சதுரர். (வை, காது) என்று சொல்லி வாய் மூடுவதற்குள்ளே சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லித் தீர்த்து விட்டார் பரீக்ஷிதர். அதாவது ஆறங்காண்டத்துப் பஞ்சாதியைச் சொல்லிமுடித்தார்.

ப்ரக்ருதத்தில் திருப்பாவையில் அப்படிப்பட்ட பரீக்ஷையில்லை. “ஒவ்வொரு காலக்ஷேபஸ்வாமியும் அடைவே ஒவ்வொரு பாட்டின் ஈற்றடியை உபிராகப் பற்றிக் கொண்டு பேசுவது” என்றலே போதும். மாலையாகவே குறிப்பிடவேண்டில் (14.) பாடல் மலை. (15.) அதுவே. என்று குறித்துவிட்டால் குறிப்பறியமாட்டாரா? ப்ரச்ந மாலிகையில் எவ்விதமான சாதூர்யமும் சுவையுமில்லையே. வேதலக்ஷணங்களில் எழுத்தடையாளம் காட்டியிருப்பது போல “ணைப்பாடல் மலை” “யனைப்பாடல் மலை” என்றிட்டாலாவது அது வொரு விலக்ஷண லக்ஷணத்தில் சேரும். கண்ணணைப் பாடல் மலை, மாயனைப் பாடல் மலை என்றிட்டாலு மழகியதே. திருமங்கையாழ்வார் சிறிய திருமடலில் “வெண்ணெய் திரண்டதனை வேரூர் கலத்திட்டு” என்றார். இங்கு வேரூரென்றதற்கு ரஸமான பொருளுண்டு; யசோதை தான் கடைந்த வெண்ணெயை வெண்ணெய்க் கலத்தில் இட்டு வைத்தால் கள்வக் கண்ணன் தெரிந்து கொள்வனென்று உப்பு, புளி, முளகாய் வைக்கிற கலத்திலே அதை யிட்டு வைத்தாளாம். இப் பொருளை ரஸிகர்கள் கேட்கும்போது மிக ரஸிப்பார்கள். “வேரூர் பாடல் மலை” என்று அபூர்வ ரஸிகர்கள் இட்டவிம்மகுடத்தில் ஒரு சுவையுமில்லையே.

வல்லாளை கொன்றனை மாற்றரை மாற்றழிக்க வல்லாளை மாயனைப் பாட விரும்பினார்கள் இங்கு ஆய்ச்சிகள். இந்தப் பாடல் ஸ்ரீக்ருஷ்ண விஷயத்திற்போல ஆசார்ய விஷயத்திலும் நன்கு பொருந்தும். கண்ணன் கம்ஸனால் அக்ரூரையிட்டு மதுரைக்கு தன்னுடைய வில்விழுவென்கிற வியாஜத்தினால் வரவழைக்கப்பட்ட போது அங்கு அரண்மனை வாசலில் மதமுட்டி நிறுத்தப்பட்டிருந்த குவலயாபீடமென்னும் யானையைப் பாகடுகொடுங் கூட அவலீலையாகக் கொன்றிட்ட கதை வல்லாளை கொன்ற கதை; இதனைப் பாடுகையாவது, * ஆவரிவை செய்தறிவார் அஞ்சன மாமலை போலே, மேவு சினத்தடல் வேழம் வீழ முனிந்து, அழகாய் காவிமலர் நெடுங்கண்ணார் கைதொழ வீதி வருவான் வாழ்க வாழ்க வாமுகவே * என்றும், * கவள யானை கொம்பொசித்த கண்ணன் வாழி, * காமருசீர்க்குவளை மேகமன்னமேனி கொண்ட கோனென்னனை வாழி யென்றும் பாடுகை. [மாற்றரை மாற்றழிக்க வல்லாள்] கண்ணபிரான் பகைவரைக் கண்டால் ‘இன்றுபோய் நாளைவா’ என்ற இராமபிரானைப்போல் ஒரு பேச்சுப் பேசான்; மாரீசனையும் சூர்ப்பணகையையும் முடித்திடாதே விட்டு வைத்து அனர்த்தத்தை விளைத்துக் கொண்டதுபோல் விளைத்துக்கொள்ளான்; வெட்டொன்று துண்டிரண்டாக்கி முடித்திடுவன். [மாயள்.] இத்தனையும் சிரமப்பட்டுச் செய்கையன்றிக்கே “எல்லையில் ஞானத்தன் ஞானமஃதே கொண்டு எல்லாக் கருமங்களுஞ் செய் எல்லையில் மாயனைக் கண்ணனை” என்கிற திருவாய்மொழியின்படியே ஸங்கல்ப மாத்திரத்தினால் செய்து தலைக்கட்டுமவனென்கை. இத்தகைய கீர்த்திமைகளைப் பாட விரும்பியபடி. இனி ஆசார்ய விஷயத்திற்கேண்யின். * வல்லாளை கொன்றனை யென்ற விடத்து ஆனை யென்னுஞ் சொல் பால்பகா அஃறினைப் பெயராதலால் ஒரு யானையை யன்றிக்கே பல யானைகளையுஞ் சொல்லும்; கண்ணன் முடித்திட்டது ஒரு யானையை; ஆசாரியர்களோ வென்னில் “வாரிசுருக்கி மதக்களிற்றைந்தினையும் சேரிதிரியாமல்” என்ற பொய்கையாரருளிச் செயலின்படியே பஞ்சேந்திரியங்களாகிற ஐந்து யானைகளைத் தகர்த்தவர்கள். “வஹதி மஹிளாமாத்யோ வேதா?” இத்யாதி யதிராஜஸப்ததி ஸூக்தியின் படியே ஜிதேந்திரியர்களென்கை. மாற்றரை மாற்றழிக்கும் வல்லமையும் இவர்கள் பக்கவிலே புஷ்கலம். “நலியும் நரகமும் நைந்த நமனுக்கிங்கி யாதொன்றுமில்லை, கலியுங்கடும” “கொன்றுயிருண்ணும் விசாதி பகைபசி தீயனவெல்லாம் நின்றிவ்

வுலகில் கடிவான் நேமிப்பிரான் தம்போந்தார்” “இடங்கொள் சமயத்தை யெல்லா
மெடுத்துக் களைவன போலே தடங்கடல் பள்ளிப் பெருமான் தன்னுடைப் பூகங்களே
யாய்” என்று * பொலிக பொலிகவிலே ஆழ்வார் பகர்ந்த பெருமை இவர்களுடைய
தேயன்றே. [மாயனை] எம்பெருமான் தானவதரித்து ஆனைத்தொழில்கள் புரிந்தும்
திருத்தப் போகாத வுலகத்தைத் திருத்திப் பணிகொண்ட ஆச்சரியத்தை யநு
ஸந்திப்பது. “மண்மிசை யோனிகள் தோறும் பிறந்து எங்கள் மாதவனே கண்ணுற
நிற்கிலும் காண்கில்லாவுலகோர்களெல்லாம் அண்ணலிராமானுசன் வந்து
தோன்றியவப்பொழுதே நண்ணருஞானம் தலைக்கொண்டு நாரணற்காயினரே.”
என்கிற இராமானுச நூற்றந்தாதிப் பாசரத்தை இங்கே பொருத்தமாக அநு
ஸந்திப்பது. இரும்பைப் பொன்னுக்குமாபோலே நித்யஸம்ஸாரியான சேதனை
* வெள்ளையிராக்கி, நித்யஸூரிபரிஷத்திலே வைக்குமாச்சரியம் ஆசாரியர்கட்கே
அஸாதாரணமானது. ஆக இங்ஙனம் கண்ணபெருமானையும் ஆசாரியர்களையும்
ஏகயோக்த்யாபாடப் பாரித்தபடி. (15)

ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரியர்களுக்கு விஜ்ஞாபனம்.

14, 15 ஆகிய இரண்டு பாட்டுக்களிலும் கண்ணபிரானைப் பாடுகை ப்ரஸ்துத
மாயிருக்கையாலே கண்ணபிரான் விஷயமாக வடமொழியில் இரண்டு
கீதமாலிகைகள் ஏற்கெனவே நாம் இயற்றி வெளியிட்டிருந்தவற்றை
இங்கே பிரசுரிக்கிறோம். பக்தர்கள் கண்டபாடம் செய்து பாடத்தகும்.

1. கோவிந்த கீதாம்ருதம்

1. அதிமபுர நினதமர மூரலிதர க்ஷண	13. தந்யகூத்ய வஸுதேவகௌதுக மரபுரூர்திகர மாதவ
2. மநுஜதநு பரிகலந குதுகதர க்ஷண	14. புஷ்யலஹ்ய மபுராபுரிவரநிஷேவாடரண மாதவ
3. முதிரசம லலிதநிஜ தநுஸுஷம க்ஷண	15. ஶங்க்ரகமுல திவ்யதேதததி தர்ஸிதஸ்வகுண மாதவ
4. ஜலஜசம நயநயுக சுமகதர க்ஷண	16. திவ்யமவ்ய வபுரிஷ்ணோஹ்முதத தாதமாத்நுத மாதவ
5. கதததடக கநகமய ஶுமவசந க்ஷண	17. தேததலஜ நிகூஹநார்திபிதூ ஶாஸநபுவண மாதவ
6. க்ருதஸுக்ருத ஜநஹதய ஶுமநிலய க்ஷண	18. க்ஷிணமாய வஸுதேவமஸதூத நீதகுபகூல மாதவ
7. கதூஹதய திதிககூல ஹதிசதூல க்ஷண	19. மவ்யமாயநிதி மூகிராஜகண வாதிகானிலய மாதவ
8. ப்ரணதஜந முலகமல திகசநத க்ஷண	20. ஹந்தஹந தத ஹததேதி வஸுதேவதேதபத மாதவ
9. அதிவிபுல தரணிமர பரிஹரண க்ஷண	21. அஸ்து மதூததிரஸ்து மதூதததி ரித்யமதூதநுத மாதவ
10. சகலமுநி ஜநவிநுத ஶுமதரித க்ஷண	22. நிஸஸமாத்யதிக ஹர்ஷஸாகர நிகமநநதஸுத மாதவ
11. தேவகீஜதரதந்யதாகரண மாவநாவிவஷ மாதவ	23. நநதநநதந விநூதவலவ திஹாரமானுஷ ரமாதவ
12. துதவாரிநிதி சதூவாஸரூதி ஹீநமநசக மாதவ	24. குபிகாரமண கும்பஜாரமண ரூகிமணீரமண மாதவ

[சாவஷேமேதூ |]

16. நேயமலை

* நாயகனும் பாசுரத்தின்றறடியில் “நேசநிலைக்கதவம் நீக்கென்றிருப்பதை நோக்கி யது இம்மலைக் குறிப்பு. திருப்பாவை முக்கியமாக ஸ்வாபதேசார்த்தத்தையே உயிராகக் கொண்டதாதலால் ஒவ்வொரு பாட்டுக்கும் விரிவான ஸ்வாபதேசார்த்தங்களை நாம் நம்முடைய விரிவுரைகளிலும், விசேஷித்து ஸம்ஸ்க்ருத வியாக்கியானத்திலும் விவரித்துள்ளோம். இப்பாட்டில் நேசநிலைக்கதவம் நீக்கென்றதன் இன்சுவைப்பொருள் நெஞ்சிற்படவேணுமானால் பாசுரத்தின் பூர்த்தியான ஸ்வாபதேசார்த்தம் முன்னம் குறிக்கொள்ளப்படவேணும். ஆகவே அதைச் சருக்கமாக விளக்கிக் காட்டிவிட்டு, பிறகு நேசநிலைக்கதவம் நீக்க வருவோம்.

[நாயகனும் நின்ற] ஆசார்ய கோஷ்டியில் நடுநாயகமாக நிற்பவர் எம்பெருமானார் என்று காட்டுகிறபடி. “அமுநா தபநாதிசாயிபூம்நா யதிராஜேந நிபத்த நாயசபூ:” என்ற யதிராஜ ஸப்ததிஸூக்தியும் காண்க. [நந்தகோபன்.] எம்பெருமானைப் புத்திரானாகப் பெற்ற விஷயத்தில் எம்பெருமானார்க்கு நந்தகோபனோடு ஸாதர்மியம். யதிராஜ ஸம்பத்தமுமாரனென வழங்கப்படுகிற செல்வப் பிள்ளையை க்ருஷ்ணகீசோர ஸ்தானீயனாகக் கொள்க. [உடைய] ஸ்வாமிக்கு உடையவரென்று வழங்குந் திருநாமத்தை ஸூசிப்பித்தபடி. [கோயில்காப்பான்] கோயிலென்கிற சொல் திருவரங்கம் பெரியகோயிலை மட்டும் சொல்லுவதாகவுங் கொள்ளலாம்; மற்றும் பலகோவில்களையும் சொல்லுவதாகவுங் கொள்ளலாம். * தென்னாங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைத்தான் வாழியே * என்றும், *பூமீமந் பூநீரங்க்சீரிய மநுபத்ரவாமநுதிநம் ஸம்வர்த்தய* என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருவரங்கச் செல்வத்தைக் காத்தருளினவரென்கை. *மன்னிய தென்னாங்காபுரி மாமலை மற்று முவந்திடுநாள்* என்கிறபடியே சைவ தீவ்ய தேசங்களையும் உத்தரிப்பித்தவர் ஸ்வாமியே யாதலால் கோயில்களைக் காத்தருளினவரென்பதும் பொருத்தமே. [கொடித்தோன்றுந் தோரணவாசல் காட்பானே!] *கொடியணி நெடுபதின் கோபுரம் குறுகினர்* என்றும் *நெடுவரைத் தோரணம் நிறைத்தெற்குந் தொழுதனருலகே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே கொடியும் தோரணமுமான வாசல் பரமபதவாசல்; அதுதன் னையும் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் தம்முடைய ஆளுகையிலே வைத்துக்கொண்டிருப்பவரென்கை. எம்பெருமானார் திருவருளைப் பெறாதவர்களுக்கு அந்த வாசலிற் புகுவது அரிது என்கிற ப்ரஸித்தியைக் காட்டினபடி. [மணிக்கதவம் தாள் திறவாய்] பணியாவது ரத்னம். நவரத்னமென்று சொல்லப்படுவதனால் ரத்னங்கள் ஒன்பது என்று ப்ரஸித்தம். நவரத்னம் போன்ற ஒன்பது தீவ்ய க்ரந்தங்களை ஸ்வாமி பணித்தருளினார். வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம், பூநீபாஷ்யம், கீதாபாஷ்யம், வேதாந்த தீபம், வேதாந்த ஸாரம், சரணுகதிகத்யம், பூநீரங்க கத்யம், பூநீவை குண்டகத்யம், நித்யம்—என்று ஒன்பது தீவ்யக்ரந்தங்களையே இங்கு மணிக்கதவ மென்கிறது. கதவு எப்படி பதார்த்தங்களுக்கு ரக்ஷகமோ அப்படியே இந்த தீவ்யக்ரந்தங்களும் மறைப்பொருள்களுக்குச் சேமக்காப்பாக அமைந்தவை யாதலால் கதவேன்றது மிகப் பொருத்தம். (கதவு, கதவம்—இவை பர்யாயமே.) இந்த க்ரந்தங்களிலுள்ளபொருள்களை நாங்கள் அனுபவிக்குப்படி செய்தருளவேணுமென்பது தாள்திறவா யென்றதன் கருத்து.

“ஆயர்சிறுமியரோமுக்கு மணிக்கதவம் தாள் திறவாய்” என்று அவ்வயிப்பது. அறிவினிகளான எங்களுக்குப் புரியும்படி யருளிச் செய்யவேணுமென்கை.

[மாயன் மணிவண்ணன் நென்னலே வாய்நேர்ந்தான்.] எம்பெருமான் தன்னுடைய சாஸ்த்ரங்களிலே முன்னமே தேவரீரைப்பற்றிச் சோதிவாய் திறந்து பணித்துள்ளானென்று கருத்து. *கலெள ராமாநுஜஸ் ஸம்ருத:* கலெள கச்சித் பவிஷ்யதி* உபதேக்யந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிநஸ் தத்வதர்சின:* இதுபாதி ப்ரமாணங்களை இங்கே அநுஸந்திப்பது. [துயோமாய் வந்தோம்] *ஆசார்யாதீஹ தேவதாம் ஸமதிகாம் அந்யாம் நமந்யாமஹே* என்கிறபடியே ஆசார்யர்க்கு மேற்பட்ட தெய்வமில்லை யென்கிற லாவசத்தையோடே வந்திருக்கிறோம் என்கை. துயோமாகவந்தோம் என்றும் கொள்ளலாம். லகலார்த்தங்களையும் நாங்கள் தெரிந்துகொண்டு பவித்திரர்களாம்படி வந்தோமென்றவாறு. [துயிலேழ பாவோன் வந்தோம்] *அநாதீமாயயா ஸுப்த:* எனனுப்படி அநாதீமாயயினாலே உறங்கிக்கிடக்கிற நாங்கள் அவ்வுறக்கம்விட்டு உணர்ச்சிபெறுவதற்காகவும், *ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே* என்கிற படியே ஸாமகானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கவும் வந்தோம். [வாயால் முன்னமுன்னம் மாற்றுவதேயம்மா] *நாஸம்வதஸரவாஸிரே ப்ரப்ருயாத்* இதுபாதினைச் சொல்லி எம்மை விலக்கித் தள்ளாமல் அங்கீகரிக்கவேணுமென்கை.

இனி நேசமலைக்கு வருவோம். [நீ நேச நிலைக்கதவம் நீக்கு.] கதவுகள் இரட்டையாயிருப்பதுபோலத் திருமந்தாமும த்வயமும் சாமச்லோகமும் இரட்டையாயிருக்கையாலே அவற்றைக் கதவாக விவக்ஷித்து அவற்றின் பொருள்களையுமுபதேசித்தருளவேணுமென்கிறது. திருமந்தாமானது—ப்ரணவம் மந்தர்சேஷமென்று இரட்டை; த்வயம்—பூர்வ வாக்யம் உத்தர வாக்யமென்று இரட்டை. சாமச்லோகம்—பூர்வார்த்தம் உத்தரார்த்தம் என்று இரட்டை. இவையே நேசநிலைக்கதவமாகச் சொல்லப்பட்டன. இவற்றைத் திறப்பதாவது—இவற்றின் பொருள்களை விவரித்தலாம்.

கதவம், நிலைக்கதவம், நேசக்கதவம் என்று மூன்றாகப் பிரித்து முறையே திருமந்திரத்தையும் சாமச்லோகத்தையும், த்வயத்தையும் பொருளாகக் கொள்க. [கதவம்] நம்முடைய பொருளைக் காப்பாற்றித் தருவது கதவு; *எண்பெருக்கநலத்தொண்பொருளான ஆத்தமஸ்வ ரூபத்தைக் காப்பாற்றிக் கொடுப்பதான திருமந்திரம் கதவு. [நிலைக்கதவம்.] நம்மைநிலை நின்று ரக்ஷிப்பதாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிற சாமச்லோகம் நிலைக்கதவம். [நேசக்கதவம்] எம்பெருமானைக் காட்டிலும் நம் பக்கவில் நேசமுள்ளவளான பிராட்டியின் மந்திரமான த்வயம் நேசக்கதவம். “இவள் தாயாய் இவர்கள் க்லேசம் பொறுக்கமாட்டாதே அவனுக்குப் பத்னியாய் இனிய விஷயமா யிருக்கையாலே கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம். திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள் தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்லவேண்டாவிடே” என்கிற முமுக்ஷுப்படி சூர்ணைகள் இங்கே அநுஸந்திக்கத்தக்கன. ஆக, ரஹஸ்யத்யத்தின் பொருளை விளக்கியருளவேணுமென்றும், விசேஷித்து த்வயார்த்தத்தைத் திறந்தருளவேணுமென்றும் பிரார்த்தித்தபடியாயிற்று. ... (16)

17 உறங்காமலை

பதினேழாம்பாட்டினீற்றடியில் *உம்பியும் நீயுமுறங்கே லென்றிருப்பதை நோக்கியதாயிம்மலைக்குறிப்பு. *உம்பியும் நீயு முறங்கேலென்பதன் உயிரான பொருள் உள்ளத்திற் பதியவேண்டுமானால் இங்கும் பாசுரத்தின் பூர்த்தியான உயிர்ப்பொருள் உணரப்படவேண்டும். அதனை முன்னமுணர்த்துவோம்.

இப்பாட்டில், நந்தகோபர் யசோதை கண்ணபிரான் பலராமன் என்கிற வியாஜத்தினால் முறையே ஆசார்யன், திருமந்தரம், திருமந்தரார்த்தம், திருமந்தரார்த்த ஸாரம் ஆகிய இந்நான்கும் உரிய சொற்களால் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. (எங்கனே யென்னில்;) நந்தகோபாலன் அம்பரமும் தண்ணீரும் சோறும் அறஞ்செய்வதாகச் சொல்லியுள்ளது. இம்மூன்றையும் ஆசார்யனே அறஞ்செய்யக் காண்கிறோம். அப்பரமென்பது ஆகாசம்; பரமாகாச சப்த வாச்யமான *நலமந்தமில்லதோர் நாடெனும் ஸ்ரீ வைகுண்டத்தைப் ப்ராபிக்கச்செய்வதே அம் பரமறம் செய்கை. தண்ணீரென்பது விரஜையாறு. விரஜா நதில்நானத்தைச் செய்விப்பவனென்கை. சோறு என்பது— ‘சுஷம் ஸ்ரெஷ்ட திவ்யஜாநாகி’ என்ற உபநிஷத்தில் அன்னமாக ஒதப்பட்ட ப்ரஹ்மமேயாம். *அஹமந்நாதோஹ மந்நாதோஹமந்நாத:’ என்று ஸாமகானம் செய்துகொண்டு ப்ரஹ்மாநுபவம் செய்யும்படி பண்ணுவிப்பவர் ஆசாரியர். நந்தகோபாலனென்றதும் ஆசார்யரிடத்திற் பொருந்தும். *எடுத்தபேராளன் நந்தகோபன்* என்று நம்மாழ்வாரருளிச் செய்தபடி. நந்தகோபர் நிதியெடுத்தாற்போலே அகஸ்மாத்தாகக் கண்ணனைப்பெற்றுப் பரிபூர்ண பகவதநுபவம் செய்தவர். ஆசார்யரும் அப்படியே யன்றோ.

இனி, கோம்பனூர் கேல்லா மென்று தொடங்கி இரண்டடிகளால் பகவானைப் பிள்ளையாகப்பெற்ற மாதாக்களுள் மிகச் சிறந்தவளே! என்று சொல்லி யசோதைப் பிராட்டி எழுப்பப்படுகிறாள். *ஔரோ ஜாதா மூரூ: விதா-மந்த்ரோ மாதா குரு: பிதா* என்ற பிரமாணத்தின்படி மாதாவாகச் சொல்லுகிறது மந்த்ரத்தையே. மாதாவானவள் ப்ரஜையைத் தன் வயிற்றினுள்ளே அடக்கிக் கொண்டிருப்பது போல மந்த்ரமும் பகவானைத் தன்னுள்ளே அடக்கிக் கொண்டிருக்குமே. பகவானுடைய மாதாக்களுள் யசோதை ஞாலத்தப் புத்திரனைப் பெற்றார் நங்ஸையீர்! நானே மற்றரு மில்லை’ என்னும்படி சிறப்புற்றது போலத் திருவஷ்டாசுடர மஹாமந்தரம் மற்றுமுள்ள மந்த்ரங்களிற் காட்டில் சிறப்புற்றதன்றோ. முழுசூழ்ப்படியில் ‘பகவந் மந்த்ரங்ஸள்தான் அநேகங்ஸள்; அவைதான் வ்யாபகங்களென்றும் அவ்யாபகங்களென்றும் இரண்டு வர்க்கம். அவ்யாபகங்ஸளில் வ்யாபகங்ஸள் மூன்றும் ச்ரேஷ்டங்ஸள்; இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரிய திருமந்தரம் ப்ரதாரம்’ என்றருளிச் செய்தது இங்கே அநுஸந்தேயம். இதற்குமேல் ‘அம்பரமுடறுத் தோங்கி யுலகளந்த’ இத்தியாதியால் திருமந்த்ரார்த்தம் அநுஸந்திக்கப்பட்டதாகிறது. எம்பெருமான் ஸர்வவ்யாபகனென்பதே நாராயண மந்த்ரார்த்தமாதலால் அந்த ஸர்வவ்யாபகத்வமே இங்கு அநுஸந்திக்கப்பட்டதாயிற்று. திருமங்கையாழ்வாரும் திருநெடுந்தாண்டகத்தில் (4) ‘மந்திரத்தை மந்திரத்தால் மறவாதென்றும் வாழுதியேல்’ என்று திருபந்தர் ப்ரஸ்தாவப் செய்தவுடனே (5.) *ஒண்மிதியிற் புன லுருள்* என்கிற அடுத்த பாசுரத்தினால் திருமந்த்ரார்த்தமான த்ரிளிக்ரமபதானத்தையெயன்றோ அநுஸந்தித்தது. இதற்குமேல் *செம்பொற் சழுவடிச் செல்வா பலதேவா* இத்தியாதியினால் பாகவதோத்தமனான நப்பிழுத்தபிரானை [பலராமனை] யுணர்த்தியது ‘நின் திருவெட்டெழுத்துங் கற்று நானுற்றது முன்னடியார்க்கடிமை’ என்று திருமங்கையாழ்வார் திருமந்த்ரத்தின் ஸாரார்த்தமாக எடுத்தக் காட்டியருள்ளது பாகவத செஷத்வமாகையாலே அதனை ஸூசிப்பித்தபடி. இங்கு ‘உம்பியும் நீயுமுறங்கேல்’ என்று இருவரையும் ஒன்று சேர்த்துச் சொன்னது பகவச் சேஷத்வமும் பாகவத சேஷத்வமும் ஒன்றை விட்டொன்று பிரிந்திரா தென்கிற தத்துவத்திற்கு ஸ்மாரகமாகும்.

சிலர், பகவச் சேஷத்வம் வேறு, பாகவத சேஷத்வம் வேறு என்று மயங்கியிருப்பார்கள்; அது தவறு. பகவச் சேஷத்வ காஷ்டையே பாகவத சேஷத்வமாகும். காஷ்டாவஹமவ

உலவுவவெவ ஊமவதஸௌவலிதயு-ஃ. இங்கு “யலவுவவவலவுவயாநத-மா-ஸௌவ
காலாஜஹஹ-ந-ரா-ஸ-யல்ஸப்த பர்வ வ்யவதாந துங்காம் ஸேஷத்வகாஷ்டாமபஜந்மு
ராரே:” என்கிற பாதுகாஸஹஸ்ரதீவ்ய ஸூக்தி அதுஸந்தேயம். ஆக இவ்விரண்டு சேஷத்வ
மும் ஒன்றைவிட்டொன்று பிரியாதென்பதை யுணர்த்தவே *உம்பியும் நீயுமுறங்கேலென்று
இருவரையும் சேர்த்துப் பிணைத்துப் பேசிற்று. (17)

18 மகிழ்ச்சி மலை

பதினெட்டாம் பாட்டினீற்றடியில் *வந்து திறவாய் மகிழ்ந்தென்றிருப்பதை நோக்கி
யது இம்மலைக்குறிப்பு. *பந்தார் விரலியுன்மைத்துனன் பேர்பாடச் செந்தாமரைக்கையால்
சீரார்வனையொலிப்ப மகிழ்ந்துவந்து திறவாய்* என்னுமளவும் ஒரு வாக்கியமாகையாலே
இவ்வளவுக்கும் உயிரான பொருளை யறிந்தாலல்லது ‘மகிழ்ச்சிமலை’ அறியப்போகாததால்
அதனை யறிவிக்கிறோம் முன்னம்.

[பந்தார் விரலி] *ஹரே விஹாஸி க்ரீடா கந்துகைரிவ ஜந்துபி:* என்கிறபடியே லீலோ
பகரணமா யிருக்கின்ற பிராணிகளையே பந்தாகச் சொல்லுகிறது. இவர்களைக் கைப்படுத்தி
அவர்களோடே போது போக்குவர் ஆசாரியர். [செந்தாமரைக் கையால்] யதிராஜ ஸப்ததி
யில் “உந்நிர்ப்பம்ஸுபகாம் உபதேச முத்ராம்* என்று கூறியிருப்பதை நினைப்பது. உபதேச
முத்ரை கொண்ட திருக்கையினாலென்றபடி. [சீரார்வனையொலிப்ப வந்துதிறவாய்] த்வனிப்
பொருள்கள் மல்கும்படி உபதேசித்தருள வேணுமென்கை. [மகிழ்ந்து] எம்முடைய நிர்ப்
பந்தத்திற்காக வன்றிக்கே தம்பேறுக உகந்து உபதேசிக்க வேணுமென்கை. இப்பாட்டுக்கு
அந்தாங்கமான வொரு ஸ்வாபதேசார்த்தம் கேளீர். * தக்கார் பலர் தேவிமார் சாலவுடை
யீர்* என்றும் *பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமாரொடு* என்றும் சொல்லுகிறபடியே கண்ண
பிரானுக்கு இவ்வவதாரத்தில் பல பல தேவிமார்களிருந்தாலும் திருவாய்ப்பாடியில் நப்
பின்னைப் பிராட்டியே மிகச்சிறந்த தலைத்தேவியாவள். இதுபோல எம்பெருமானுக்கு அபி
மத விஷய பூதர்களான ஆசாரியர்கள் பல பலரிருந்தாலும் எம்பெருமானொருவரே “*தஸ்
மின் ராமாதுஜார்யே மூ-ஸூ-ரி-தி-வ வடி-ஃ ஹ-தி-நா-ந்யூ-சூ*” என்னும்படி அவன் திருவுள்
ளமுகந்த பேராசிரியராவர். ஒருவர்க்கு மடங்காத ஏழு காளைகளை வலியடக்கிச் சண்ணன்
நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம் புரிந்தான். பகவான் எம்பெருமானாரைப் பரிக்கூறித்து,
ஒருவர்க்கு மடங்காத காளைபோன்ற ஏழுவினரோடுகளைக் களைந்தொழித்தான். அந்த
ஏழு வினரோடுகள் யாவரென்னில், “அறுசமயச் செடியதனை யடியறுத்தான் வாழியே”
என்பதிற் சொல்லப்பட்ட அறுவரும் “செறுகலியைச் சிறிது மறத் தீர்த்து விட்டான்
வாழியே” என்பதிற் சொல்லப்பட்ட கவி புருஷனுமாக எழுவர். இந்த நப்பின்னையைக்
“கந்தங்கமழுங் குழலீ!” என்று கேசபாசத்தி னழகையிட்டுக் கூறினது எம்பெருமானார்
மதாந்தர ஸந்யாஸிகளைப் போலே சிகையைத் துறவாமல் “கமநீயசிகாநிவேசம்”
என்றும் “சிகயா சேகரிணம் பதம் யதீநாம்” என்றும் “காரிசதன் கழல் சூடிய முடியும்
கணந் சிகைமுடியும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே சிகாபந்த ளெளந்தர்யத்துடனெ
ழுந்தருளி யிருந்தபடியை நினைப்பூட்டும். பந்தார்விரலி என்றதும் ஸ்வாமிக்கு மிகப்பொருத்
தம். பந்து என்பது ஆசார்ய ஹருதயத்தில் “பந்து கழற்பாவை.....பொங்கைம்
புலனில் போக்யாதி ஸமுஹம்” என்றருளிச் செய்தபடி லீலானிபூதி முழுவதையும் சொல்

லுகிறது. இது நித்ய விபூதிக்குமுபலக்ஷணம். ஸ்வாமிக்கு உடையவர் என்றிறே திருநாமம்; உபய விபூதியையும் தம் கையிலே யுடையவர் என்றபடி. அதவே பந்தார்விளி யென்பதனால் ஸூகிதமாகிறது.

இப்பாட்டினீற்றடியில் மகிழ்ந்து என்கிற வினையெச்சம் உயிராகக் கொள்ளப்பட்டது. உபதேசிக்குமாசிரியர்க்கு மகிழ்ச்சியுண்டாவது அரிது; ஏனென்றால், இவன் ஸம்வத்ஸரவா ஸம் பண்ணிற்றிலனே; *நாஸம்வத்ஸரவாஸிநே பூஸூ உயாகி* என்கிற விதியைக் கடந்து உபதேசிக்கவேண்டியிருக்கிறதே; “ஸீஷ்ய: பூரூவ: வரீக்ஷா஁யரீக்ஷணீய:” என்றிருக்க, ஒரு பரீக்ஷையின்றிக்கே இவனுக்கு உபதேசிக்கவேண்டியதாகிறதே; இவன் ப்ரேமத் தோடே பேணியநுஸந்திக்குமவனே அல்லனே? இத்யாதி ஸங்கைகளினால் நெஞ்சு தரும்பி யிருக்குமாசிரியர்க்கு மகிழ்ச்சி எங்கனே யுண்டாகும்? ஆனாலும் “மனமுடையீடுன்கிற ச்ரத் தையே அமைந்த மர்மஸ்பர்ஸரீக்கு நாணும் நமருமென்னும்படி ஸர்வருமதிகாரிகள்” என்கிற ஆசார்யஹ்ருதய ஸூக்தியின்படி எங்களைப் பூர்ணதிகாரிகளாகக் கொண்டு மகிழ்ச்சியில் ஈஷத்தம் குறையின்றியே ப்ரமத்ருப்தியோடு நெஞ்சுதிறந்த வாய்திறந்த கதவு திறந்து உப் தேசிக்கவேணுமென்கை.

19. தகவு மலை.

பத்தொன்பதாம்பாட்டினீற்றடியில் *தத்துவமன்று தகவென்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மலைக்குறிப்பு. தத்துவமன்று தகவென்று யாரை நோக்கிச் சொல்லப்படுகிறது? என்ன காரணத்தினால் சொல்லப்படுகிறது? என்று தெரிந்தா கொண்டாலன்றி இங்கு ஈற்றடியின் பொருள் த்ருப்திகரமாக நெஞ்சிற்புகாது. ஆகவே *மைத்தடங்கண்ணினையென்று தொடங்கி விவரித்தாகவேண்டும். நுட்பமாக விவரிக்கிறோம்.

[மைத் தடங் கண்ணினாய்!] ஆசார்ய ஸார்வபௌமருடைய விசேஷாபிமான பாத்ர பூதனான விலக்ஷண சிஷ்யனுடைய தன்மை சொல்லுகிறது இதனால். மையென்பது அஞ்சனம்; அதாவது ஸீத்தாஞ்ஜனம். *மநஸி விலஸதாக்ஷண பக்தி வித்தாஞ்ஜநே* என்று பட்டரும், *ஸித்தாஞ்ஜநே பவதைவ விபூஷிதாக்ஷா: பச்யந்தி* என்று தேசிகனும் பணித்தபடியே பக்தி வித்தாஞ்ஜனமணியப் பெற்று அதனால் ஞானனிகாஸம் பெற்றவரே! என்கை. [நீயுள் மறானை எத்தனைபோதும் துயிலெழு வொட்டாய்] மறானென்கிறது ஆசார்யரை. அவர் கண் திறந்து எங்களைக் கடாக்ஷிக்க நினைத்தாலும் எங்கள் மேல் கடாக்ஷ விசுணம் ப்ரஸரிக்க வொண்ணாதபடி உன்மேல் ஒரு மடைப்படுத்தியிருக்கின்றாயே என்றவாறு. இப்படியிருக் கையன்றே ஸச்சிஷ்யர்களுக்குப் பெருமை. “எத்தனை போதும் துயிலெழு வொட்டாய்” என்றதனால் அந்தப் பெருமைதான் காட்டப்பட்டதாகிறது. [எத்தனையேனும் பிரிவாற்ற கில்லாய்] *ஆசாரியன் செய்த உபகாரமானவது, தூய்தாக நெஞ்சு தன்னில் தோன்றுமேல், தேசாந்தத்திலிருக்க மனந்தான் பொருந்த மாட்டாது* என்கிறபடியே ஆசார்யரைக் க்ஷண காலம் விட்டுப் பிரிகையும் அஸஹ்யமாயிருக்குமாயிற்று ஸச்சிஷ்யனுக்கு. [தத்துவ மன்று தகவு = தத்துவம் தகவன்று] இதில் ப்ரம குஹ்யமான வேதாந்த விழுப்பொருளொன்று நுட்ப மாகக் காணத்தக்கது. அத்வைதிகள் “தத்தவமஸி” என்கிற வாக்யத்தையே பற்றிக்கொண்டு அத்வைத வாதத்தை ப்ரபலப் படுத்துகிறார்கள். அவர்கள் கூறும் பொருளை நம் ஆசார்யர்கள் அயுத்த மென்று கண்டிக்கிறார்கள்; இங்கு ‘தத்தவம் தகவன்று’ என்றது *தத்தவமஸிக்குப்

பிறர்கூறும் பொருள் தகுதியற்றது—என்று ஸூசிப்பித்தபடி. தத்த்வமலிக்கு நாம் சொல்லும் பொருள் தகுதியற்றது என்று ஸூசிப்பித்ததாகவும் ஆகலாமன்றோ? என்று சிலர் கேட்கக் கூடும். அவர்களை முன்னம் தெளிவிக்கிறோம். *தத்த்வம் தகவன்று* என்று மூலத்திலுள்ளது; தத் என்பதற்கு வாச்யான பரப்ரஹ்மமும், த்வம் என்பதற்கு வாச்யனை ஜீவாத்மாவும் ஒன்றே யென்பது உவன்று என்பதாக ஸ்வரஸ்பொருள் கிடைப்பதால் அந்யதாஸங்கைக்கு அவகாஸமில்லை. ஸூசிடய ஸூரங்கராஜஸ்தவ உத்தரஸூதகத்தில் “தத்ஸூஷெஷ்வரஜீவா வஜீவஜாதா ராமயாஜபுண! விஜயிவிலெஷஜிகெஷ்வரவஷெளஷெ” என்றவிடத்து நம்முடைய சிந்தாமணி வியாக்கியானத்தில் *தத்த்வமலிக்குப் பிறர் கூறும் பொருள் ஸர்வாத்மரா அஸங்கத மென்பது மிகவிரிவாக உரைக்கப்பட்டிருப்பதால் அங்குக் கண்டு கொள்வது.

20. நீராட்டு மாலே.

இருபதாம் பாட்டினின்றடியில் *இப்போதே யெம்மை நீராட்டென்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மலைக் குறிப்பு. நப்பின்னை நங்கையை நோக்கி “உன்மணாளனை எம்மை இப்போதே நீராட்டு” எனப்படுகிற திங்கு. உன்மணாளனோடே எம்மைச் சேர்த்து நீராட்டு என்பது தாற்பரியமாகத் தேறுகின்றது. நீராடுவதென்பது தாபம் தீருகைக்காகச் செய்யும் செயலாதலால் உன்மணாளனுடைய தாபமும் எங்களுடைய தாபமும் தீர்ந்ததாகும்படி திருவே! நீ செய்ய வேணுமென்கிற பிரார்த்தனை தேற்றுகிறது. வம்ஸாரிகளான நமக்குத் தாபமுண்டென்பது வரஸ்தவம்; “ஸம்தப்தம் விவிதைர் து: க்கைர் தர்வசை ரேவமாதிரி: தேவராஜ தயாஸிந்தோ! தேவதேவ! ஜகத்பதே, த்வதிசூண ஸூதாஸிந்து விசி விசுஷ்பசி கரை; காருண்ய மாருதானீதைச் சீதலைபிஷிஞ்ச மாம்” என்று திருக்கச்சி நம்பிகளும், “தாபதர்யீஸ டிவாஸலஹ்யமாநம்..... ஹஸ்தீஸ! டிஷ்ட்யம்ருத வருஷ்டிபிராபஜேதா:” என்று கூரத்தாழ்வானும் பணித்தபடியே நாம் தாப தப்தர்களாயிருக்கிறோம்; எம்பெருமானுக்குத் தாபபூஸக்தி யேது? என்று கேட்கக் கூடும். கேண்மின். பின்னைப் பெருமானையங்கார் நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதியில் திருநாங்கூர்த் திருவெள்ளக்குளத் திருப்பதிக்குப் பாடல் பாடுமவர்; “நானடிமை செய்ய விடாய் தானானே நெம்பெருமான், தானடிமை கொள்ள விடாய் தானானே—ஆனதற்பின், வெள்ளக்குளத்தே விடாயிருவரும் தணிந்தோம், உள்ளக்குளத் தேனையொத்து” என்றுபாடினர். எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்யவேணு மென்கிற விடாய் நமக்கிருப்பதுபோல, நம்மை அடிமை கொள்ளவேணு மென்னும் விடாய் அவனுக்கு முள்ளது. சேதநனும் ஈச்வரனும் கலந்தால் இருவருடைய விடாயும் தணியுமாயிற்று. உண்மையில் நம்முடைய விடாயிற்காட்டிலும் அவனுடைய விடாயே மிகப் பெரிது என்பது ஆழ்வார்களின் ஈசச் சொற்களினால் அறுதியிடப் படுகின்றது. பகவத் கீதையில் (8-14) * அநந்யசேதாஸ் ஸததம்..... தஸ்யாஹம் ஸூலப: பார்த்த* என்ற விடத்திற்கு பாஷ்யமருளா ரின்ற ஸ்வாமி “தத்வியோமம் அஸஹமாந: அஹமேவ தம் வருணே” என்று பகவானுடைய உத்தியாக வருளிச் செய்துள்ளார். அவன் பேராவல் கொண்டு நம்மோடு ஸம்சுலேஷிக்க வந்தாலும் நாம் வெறுத்துத் தள்ள, அவன் நம்முடைய பிரிவை ஆற்ற வொண்ணாமே பதறுகிறுனென்றால் அவனது விடாய் எத்தகைத்தாயிருக்க வேண்டும்! ஆளவந்தாரும் “மஹாத்மபிர் மாம் அவலோக்யதாம் நய சூணேபி தே யத்விர ஹோதி டூஸஸஹ:” என்றருளிச் செய்கிறாரே. அவனுடைய விடாயை உள்ள படியறிந்தவர்கள் பேசுகிற பேச்சுக்களன்றோ இவை, “சூத் த்ருட் பீடித நியநரைப்போலே

கண்டு கொண்டுண்டுபருகி ” என்ற ஆசார்யஹ்ருதய திவ்யஸூக்தி யொன்று போதுமே. ஆக, நப்பின்னை நங்காய் திருவே! எம்மையும் உன்மணாளையும் இப்போதே நீராட்டு என்றது இருதலையினுடையவும் தாபத்தைத் தணியச் செய்திடாய் என்றதாயிற்று. (20)

21. புகழ் மலை.

இருபத்தோராம் பாட்டினீற்றடியில்* போற்றியாம் வந்தோம் புகழ்ந்தென்றிருப் பதை நோக்கியது இம்மலைக் குறிப்பு. இது கண்ணபிரானை நோக்கி ஆய்ச்சியர்கள் சொல்லு வது. * மாற்றருனக்கு வலிதொலைந்து உன் வாசற்கண் ஆற்றுது வந்து உன்னடிபணியுமர் போலே போற்றியாம் வந்தோம் புகழ்ந்து* என்னுமளவும் ஒரு வாக்கிய மாகையாலே இதற்குச் சேரப் பொருள் காணவேணும். பகவத்பரமான அர்த்தமும் ஆசார்ய பரமான அர்த்தமும் இதற்குக் கேளீர். ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தாகவும், ஸர்வபூதேஷு ஸமனாகவும், *தேவநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யதைவதமாகவும் பூலித்தனான பகவானுடைய திரு வுள்ளத்தினாலே மாற்றரெனப் படுபவர் யாருமில்ர். * பாண்டவாந் த்விஷ்ணே ராஜந் மம ப்ராண ஹி பாண்டவா:* என்ற ஹவஷுஃக்தியின்படியே தாம் தாமாக ஹாவத விரோதம் பண்ணித்திரியுமவர்களே மாற்றரெனப்படுபவர். அன்னவர்கள் எதிரம்பு கோத்து ஜீவிக்க மாட்டாமல் தத்தம் வலிமாண்டு தங்கள் அநய்யுதித்வம் தோற்ற உன் திருவாசலிலே வந்து படுகாடு கிடந்து போற்றிப் புகழுமா போலே நாங்களும் வந்து சேர்ந்து உனது பாலேபோல் சீரில் பழுத்தொழிந்து புகழுரைகளைப் பேசாநின்றோமென்கை. இனி ஆசார்ய பரமான அர்த்தம் கேளீர்.

[மாற்றருனக்கு வலி தொலைந்து இக்யாதி.] மாற்றார்—மாறுபாடுகொண்டவர்கள்; பகைவர்களென்றபடி. ப்ரமாணங்களையும் ப்ரமேயங்களையும் ப்ரமாதாக்களையும் தூஷித்துக் கொண்டு வேறுபட்டிருந்த மதாந்தாஸ்தர்கள் இங்கு மாற்றார் எனப்படுகிறார்கள். அவர்கள் வந்து வாதஞ்செய்து வலிமாண்டு அடிபணிந்தார்களைன்பது எம்பெருமானார் பட்டர் நம் பிள்ளைபோல்வாருடைய சரிதைகளிலே விசதம். யாதவ ப்ரகாசர் யஜ்ஞமுர்த்தி முதலானார் எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே வலிதொலைந்து அடிபணிந்தவர்கள். * தஞ்சீரை ஞானியர்கள் தாம் புகழு : வேதாந்திகள் நஞ்சீயராஜி பட்டர் திருவடிகளிலே வந்து பணிந்ததும். தன்னு புகழ்க் கந்தாடைத் தோழப்பர், நடுவில் திருவிதிப்பிள்ளை பட்டர் முதலானார் நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே வந்து பணிந்ததும் ப்ரஸித்தம். அவரவர்கள் குணங்களுக்குத் தோற்றுப் போற்றிப் புகழ்ந்துகொண்டு வந்து புகுந்தபோல அடியேங்களும் வந்து புகுந்தோம், எம் மையும் ஆட்கொண்டருளவேணும்—என்று வேண்டிக் கொள்ளுகிறபடி. அத்வேஷிகளாகவும் அதுகூலர்களாகவுமிருந்தவர்கள் வந்து பணிவதற்காட்டிலும் த்வேஷிகளாயிருந்தவர்கள் மாச் சரியம் நீங்கி வந்து பணிவது விசேஷமாதலால் அஃது இங்கெடுத்துப் பேசப்பட்டது. ஆசார்ய விஷயத்தில் சிஷ்யர்கள் முக்கியமாகச் செய்யவேண்டியது “ மூரூஃபுகாஸயெ டீயீரோடு ” என்கிறடியே ஆசார்யனுடைய திருக்குணங்களைப் புகழ்வதேயாம். “ ஏற்றி மனத் தெழில் ஞான விளக்கை யிருளனைத்தும் மாற்றினவர்க்கொரு கைம்மாறு மாயனும் காண கில்லான், போற்றியபுகப்பதும் புந்தியிற் கொள்வதும் போங்குபுகழ் சாற்றிவளர்ப்பதும் சற்றல்லவோ முன்னம் பெற்றதற்கே.” (21)

22 சரபநிவாரண மலை

அங்கன்மாளுலப் பாசுரத்தில் அங்கணிரண்டுங் கொண்டெங்கள்மேல் நோக்குதியேல் எங்கள்மேல்சாப மிழிந்தென்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மலைக்குறிப்பு. ஆனால் சரபநிவாரணமென்றிருக்கத்தகாது. சாப நிவ்ருத்திமலை யென்றிருக்கவேணும். நிவாரணமென்பதற்கு போக்குவதென்று பொருள். சாபத்தை ஒருவர் போக்குவதாகப் பாசுரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கவில்லை. சாபம் தன்னடையே தொலையுமென்றே சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதற்குச் சேர நிவ்ருத்திபதம் இருக்கவேணுமெயல்லது நிவாரணபதம் இருக்கத்தகாது. விழந்தானென்பதற்கும் தள்ளுண்டானென்பதற்கும் எவ்வளவு வாசியுண்டோ அவ்வளவு வாசியுண்டு நிவ்ருத்திக்கும் நிவாரணத்திற்கும். ஆகவே சாபநிவ்ருத்தி மலை யென்று மருடத்தைத் திருத்திக்கொள்வது. எம்பெருமானுடைய கடாசூழ்ம் சரபநிவாரணம் செய்வதாகக் கொண்டால் என்ன குறை? என்று மன்றாடவேண்டா. தப்பென்று நாம் சொல்லிவிட்டால் தப்புதானது. *சூரதூய நஸூதாயு ராஜவயுஜ* என்றதை நினைப்பது. சரபமிழ்யு மலை யென்று எளிதாக இட்டிருக்கலாமே. இது நிற்க. ஆய்ச்சிகள் தங்கள்மேல் ஏதோ சரபமி நுப்பதாக இப்பாட்டில் சொல்லுகிறார்களே, இவர்களுக்கு எவ்விதமான சாபம், யார் கொடுத்த சாபம்? எப்போது கிடைத்தசாபம்? என்று கேட்கவேண்டா; அவசியம் அனுபவிக்கே தீரவேண்டியதான பாபமே சரபமென்பது. எம்பெருமானைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பதானது பிரபல பாபத்தின் பலனாதலால் இதுவே சரபமெனப்படுகிறது. இது அவற்றன் னுடைய திருக்கண்ணோக்கம் பட்டவாறே தொலையுமென்க. இங்கு "சரமணி விதா ரிஷி பக்னி னைப் பூதராக்கின புண்டரீகாசூன்னைடுநோக்கு சரபமிழிந்தென்னப் பண்ணுமே" என்கிற ஆசார்ய ஹ்ருதய சூர்ணை வியாக்கியானத்துடன் அதுஸந்திக்கத்தக்கது. எம்பெருமானுடைய ஒவ்வொருவயவமும் ஒவ்வொருத்தருடைய சரபம் தீர்த்தது. திருவடித்துள் அஹல்யையின் சரபம் தீர்த்தது. திருமுழந்தாள் குபேர புத்திரர்களான நளகூபர பண்சீர் வர்களின் சரபம் தீர்த்தது [யமளார்ஜுந பங்க கதையை நினைப்பது.] திருத்துடைகள் மதுகைடபர்களின் சரபம் தீர்த்தன. [*பிஷ்ட தஷ்ட மதுகைடப கீடெள* இத்யாதி ஸூந் தர்பாஹு ஸ்தவஸூக்தியை ஸ்மரிப்பது.] ருத்ராசரபம் மார்ஷில் ஸ்வேதத்தாலே தீர்ந்தது. தூர்வாஸ்சரபம் மார்பிலிருப்பாளாலே தீர்ந்தது. இப்போது திருக்கண்களாலே ஒரு சரபம் தீர்கிறது. நிக்ய ஸம்சலேஷம் கிடைப்பதே இவர்களுக்கு ஸரபம் தீர்வதாம்.

எம்பெருமானுடைய திருமேனியில் மூன்று திவ்யாவயவங்கள் பக்தர்களுக்கு முக்கியமானவை. அவற்றுள் முதல் அவயவம் திருக்கண்; *ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேத் மதுஸூக்த:; ஸாத்விசுஸ்ஸ து விஜ்ஞேயஸ் ஸவை மோகூர்த்த சிந்தக:* என்றபடியே ஜாயமாந காலத்திலேயே கடாசூழ்த்து ஸாத்விசுத்வத்தை யுண்டாக்க வல்லதன்றேவிது. அப்படி கடாசூழ்க்கப்பெற்றவர்களுக்குத் திருவடியே தஞ்சமாகிறபடியால் அது இரண்டாவதான அவயவம். அப்படி திருவடிகளிலே விழந்தவர்கள் *அஞ்சேலென்று கைகவியாய்* என்று அபயப்பாதானத்தையே விரும்பிக் கொண்டிருப்பவர்களாதலால் அபயமுத்ராஞ்சிதமான ஹஸ்தம் மூன்றாவதான அவயவம். இவையெல்லாவற்றினுள்ளும் முக்கியமான அவயவம் திருக்கண்களே யாகும். அவற்றால் கடாசூழ்க்கப்பெற்றால் ஸரபமென்று பேர் பெற்றவையெல்லாம் தொலைந்துபோம். அவச்யம் அனுபோக்தவ்யமான பாபமென்று எதுவும் சேஷியாது. இங்கு ஸ்வாபதேசார்த்த முறையில் ஆசார்யருடைய கடாசூழ்மே அகேஷிக்கப்படுறது.

ஆசாரியர் முதலிலேயே பரிபூர்ணகடாக்ஷம் செய்தருளினால் அதை ஸாலசிஷ்யர்கள் தாங்க கில்லார்கள். *புள்ளுப்பிள்ளைக்கிராதேடு மென்கிற புள்ளம் பூதக்குடிப் பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்திலே ஆலவாயுடையானென்னும் தமிழனுக்கு பட்டர் உரைத்தருளின அர்த்த விசேஷத்தின்படி சிஷ்யர்கள் தாங்கள் ஓர் ஹரிக்கக்கடியவளவில் அர்த்தங்களைச் சிறுசச் சிறுக உபநேசிப்பதுதான் செங்கண்சிறுச்சிறிதே விழிக்கை. இனி அங்கணிரண்டுங்கொண்டு விழிக்கையாவது--[இது விசேஷித்துக் குறிக்கொள்ள வேண்டிய சிரிய பொருள்] ஸாபாவி தநீவியிலும் ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்திலுமுள்ளதொரு ச்லோகரத்னம் கேண்மின்; *வாக யெவ மூரோடி ஷஷா ஊஷா வாவி மூஷைத யக்! ந தக் திஷா லிரஷா லிஷா ஹஸு ணாவி கஷா லிசு==ஏகையவ குரோர் த்ருஷ்ட்யா த்வாப்யாம் வாபி லபேத யத், நதத் தீஸ்ரு பிரஷ்டாபிஸ் ஸஹஸ்ரேணாபி கஸ்யசித்* என்பது. ஆசாரியனுடைய ஒரு திருக்கண்ணி னாலே இருதிருக்கண்களாலே ஒருவன் அடையக்கூடிய நன்மையை பற்றையோருடைய மூன்று கண்களினாலும் எட்டுக்கண்களினாலும் ஆயிரக்கண்களினாலும் அடைய முடியாது என்கை. ஆசாரியனுடைய ஒரு திருக்கண்ணாவது *சுபேந மநஸா யஜாத்* என்னும்படி யான அந்தரங்க கடாக்ஷம். எம்பெருமானாரை ஆளவந்தார் *ஆமுதல்வனிவன்* என்று உட்கண்ணாலே கடாக்ஷித்தது இங்கு நினைக்கத்தக்கது. இனி ஆசாரியன் இரு திருக்கண்க ளாலே கடாக்ஷிக்கையாவது--உட்கண்ணாலும் வெளிக்கண்ணாலும் கடாக்ஷிக்கையாம். *அக்ஷுஷா தவஸௌஷேந வுதாஸி ரவய நடிந-சக்ஷுஷா தவ ஸௌமயேந பூதாஸ்யி ரகுநந்தந* என்று சபரி சொன்னபடிக்கும், *யம் யம் ஷாபா தி வாணிஷா ம யம் வஸுதி அக்ஷுஷா* என்றபடிக்கும் வெளிக்கண்பார்வைதானே பவித்ரமாச்சலவது; உட்கண் கடாக்ஷமும் உடன்சேர்ந்தால் கேட்கவேணுமோ? [மேலெடுத்த சுலோகத்தில், ஸஹஸ்ரே ணாபி என்றதனால் இந்திரன் கண் விவக்ஷிதமன்று; புருஷஸ-அக்தோப க்ரமத்திவ் ஸஹஸ் ராக்ஷ: என்றும், திருவாய்மொழியில் "தணைமலர்ச்சண்சளாயிரத்தாய்" என்றும் சொல்லப் பட்ட பரமபுருஷனுடைய திருக்கண்ணை விவக்ஷிதம்.] ஆக த்ரிமூர்த்திசுளின் கடாக்ஷத்தி னும் மேம்பட்டதான ஆசாரியகடாக்ஷம் லபிக்கப்பெற்றால் சாபம் தொகையத் தட்டென்? பூஸமமான சுவீடிஷாடிகளையே சாபமென்கிறது. "போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம்" என்ற விடத்து வியாக்கியானம் ஸேஷிப்பது. (22)

23 ஆராய்ச்சிமலை

மாரிமலை முழஞ்சிற்பாசுரத்தினீற்றடியில் யாம்வந்தகாரிய மாராய்ந்தருளென் றதை நோக்கியது இம்மலைக்குறிப்பு. தாம்வந்த காரியம் இன்னதென்பதைச் சொல்லாதே 'காரியமாராய்ந்தருள்' என்னக்கடாது. கீழ்ப்பாட்டிலே எம்மக் கடாக்ஷித்தருளவேணு மென்று பிரார்த்தித்த ஆய்ச்சிகளை நோக்கிக் கண்ணிராவ் 'ஆயர் சிறுமியளே! என்னிடம் பலர்வந்து கடாக்ஷிக்கவேணும், கடாக்ஷிக்கவேணும் என்பதண்டு; கண்ணைத் திறந்து பார்ப்பது தானே கடாக்ஷம்; பார்த்தாயிற்று, போங்கள்' என்றால் உடனே, ஒரு காரியமாக வேணுமென்று பூஸ்தாவிப்பர்கள்; நீங்களும் அப்படி ஒரு காரியத்தை யுத்தேசித்து வந்தவர் கள்தானே; அது இன்ன காரியமென்பதைச் சொல்லி விடுங்கள்' என்று பணித்தான். அது கேட்ட ஆய்ச்சிகள் 'பிரானே! திருப்பள்ளியறையில் சயனித்தபடியே என்னகாரியமென்று கேட்டருளாதே; உன்கோயில் நின்றுங்கனே போந்தருளிக் கோப்புடைய சிரிய சிங்காசனத்

வள் பெருமானுடைய நடையழகிலே துவக்குண்ணாதே கொள்ளாய் என்றன்றோ சிக்ஷித்தது.
* ம உ தா ரா து ம உ க ம மென்றவிடத்துள்ள ம உ து து போலன்றே இந்த ம உ து து.

இனி கண்ணபிரானுடைய நடையழகு பற்றிச் சொல்லவேணுமோ? “கானகப்படியுலாவி யுலாவிக் கருஞ்சிறுக்கன் குழலுதினபோது, மேனகையொடு திலோத்தமை யரம்பை உருப்பசியரவர் வெள்கிமயங்கி, வானகப்படியில் வாய்திறப்பின்று ஆடல்பாடலவை மாறினார்தாமே” என்னும்படியாகவன்றோ கண்ணபிரானுடைய உலாவுதல். இப்படிப்பட்ட நடையழகைக் கண்ணன் கானகத்திலேயன்றோ காட்டுவது. காவலிலே அடங்கி யொடுங்கி நடுங்கிக்கிடந்தவிவர்களுக்கு அந்நடையழகுகாண அவகாசமேது. *விண்ணின்மீதமரர்கள் விரும்பித்தொழ மிறைத்தாயர்பாடியில் வீதியூடே காலிப்பின்னே யெழுந்தருளுமளவில் நடையழகு காணலாமெனினும் *சாலகவாசல்பற்றி நுழைவனர் நிற்பனராகி யிருந்தவக்காலத்திலும் கண்ணரைக் காண அவகாசமில்லாமேபோயிற்று. அவ்வீழவுகள் தீர இப்போது அ து ம டி தியும் அ து ம டி தியும் காணக் குதுகலித்தபடி.

இதற்குமேல் சீரியசிங்காசனத்திருக்குமழகு காணவாசை. “பல்லாயிரம் பெருந்தேவி மாரொடு பெளவமெறி துவரை எல்லாருஞ் சூழச் சிங்காசனத்தேயிருந்தானைக் கண்டாருளர்” என்கிறபடியே நாகனைத் தொலைத்துக் கவர்ந்த பதினூராயிரவர் தேவிமார்களுடனே ஸ்ரீ த்வாரகையிலே சீரியசிங்காசனத்திருந்தவழகைக் கண்டாருளரென்று கேள்விப்பட்டால் போதுமோ? அவ்வழகை நாங்கள் இங்கே காணவேண்டாவோ? இவையன்றோ நாங்கள் விரும்பி வந்த காரியங்கள். ஆராய்ச்சியற்றவர்கள் இங்ஙனே யறியமாட்டாதே வேறேயொரு காரியம் விவக்ஷிதமாயிருப்பதாகவெண்ணித் தேடிச்செய்துபட்பர்கள். ஆராய்ச்சிமாலையில் ஆழ விழியத்தக்க அறிஞர்களின் அறிவுக்கன்றோ இவை நிலமாவது.

இன்னமும் ஆராய்ந்தால் இன்னுமோர் இன்சுவைப்பொருள் தோன்றும். தூற்றந்தாதியில் *கலிமிக்க செந்நெல் கழனிக்குறையல் கலைப்பெருமாலெலியிடுக்க பாடலையுண்டு தன்னுள்ளம் தடித்து அதனால் வலியிடுக்க சேயிராமானுசன் * என்று சீரிய சிங்கமாகச் சொல்லப்பட்ட லெஜெந்நவகணீரவய திவ்வாவலெளவலியுமம் உள்ளுறை பொருள் வகையில் இப்பாட்டுக்கு விஷயமாதலால் அந்த விம்ஹத்தைப் பற்றின பூர்த்திநைசனம் பாங்காசத் தெரியவரும். பெரும்பூதார் மாமுனிக்குப் பின்னானவளான ஆண்டாளுடைய அந்தாங்கத்திலுறையும் அப்பொருள்தன்னை நம்முடைய ஆராய்ச்சியின் எல்லையான பொருளாசக் கேளீர்.

[முழங்கிப் புறப்பட்டே போதரும்] எம்பெருமானுடைய திக்ஷய யாத்ரையில் எங்கும் விம்ஹகர்ஜனையாகவே யிருந்தபடியைச் சொன்னவாறு. ‘போதமுமாயே’ என்று இங்கு உவமையாகக் கூறியிருந்தாலும் உபமாநாத்தங்களுக்கு உபயேயந்தன்னிலேயே உபஸம்ஹாரமென்று கொள்ளக்கடவது. * இந்திரிந்தரிவ ஸ்ரீமான் * * ம ம ந ம ம நாகாரம் ஸாகரம் ஸாகரோபம:; ராமரவணயோர் யுத்தம் ராமரவணயோரிவ * என்றவையுங் காண்க. அந்நவயாலங்கார ப்ரக்ரியை. [உன் கோயில் நின்று இங்ஙனே போந்தருளி] உன் கோயிலென்று ஸ்வாமியின் திருவவதார ஸ்தலமான ஸ்ரீபெரும்பூதாரை விவக்ஷிக்கிறது. அங்குநின்றும் பெருமாள் கோயிலாகிய காஞ்சிபுரிக் கெழுந்தருளியும். திருபலைக்கெழுந்தருளியும் திருவரங்கம் பெரியகோயிலுக்கெழுந்தருளியும் திருநாராயணபுரமெழுந்தருளியும்.....

இங்ஙனே போந்தருளும்படியைச் சொல்லுகிறது. [கோப்புடைய சீரியசிங்காசனத்திருந்து] சிங்காசனம், சீரியசிங்காசனம், கோப்புடைய சீரியசிங்காசனம் என்று மூன்று வகைப்பட்ட ஆஸனமாகக் கொள்ளவேணும். யதிராஜஸப்ததியில் “நாயா தாயாமதாநா மயுதி” என்ற ச்லோகத்தின் முடிவில்—ஊதி யதிபதேள ஊ வேதீம் த்ரிவேதீம்* என்று எம்பெருமானார் த்ரிவேதியாகிற சிங்காசனத்திலே யெழுந்தருளியிருப்பதாகச் சொல்லிற்று. இதன் பொருளை ஒரு வ்யாக்யான கர்த்தாவும் உள்ளபடி உரைத்திலர்; = த்ரயாணம் வேதாநாம் ஸமாஹார: த்ரிவேதீ; மூன்று வேதங்கள் என்றபடி. ரிக்வேதம் யஜூர்வேதம் ஸாமவேதம் ஆகிற மூன்று வேதங்களும் எம்பெருமானார்க்குச் சிங்காசனமாயிருந்தனவாக உரைப்பது சிறப்புடையதன்று. ஹேசிச்ருதி, அபேதச்ருதி, வடகச்ருதி என்று மூன்றாக வகுக்கப்பட்டச்ருதிகளே த்ரிவேதியாக வேதாந்ததேசிகனுக்கு விவக்ஷிதம். அத்வைதிகளுக்கு அத்வைதச்ருதியொன்றே ஆஸனமாயிற்று; த்வைதிகளுக்கு த்வைதச்ருதி யொன்றே ஆஸனமாயிற்று; நம் ஸ்வாமிக் கோ வென்னில் அந்த வ்யயச்ருதிகளோடு கூட வடகச்ருதியும் ஆஸனமாயிற்று. அத்வைது, ஸ்வாமி ஒருச்ருதியையும் தள்ளாமல் மூன்றுச்ருதிகளையும் முக்யார்த்தமாகவே கொண்டருளி விசிஷ்டாத்வைத தர்சன நிர்வாஹம் செய்தருள்ளபடியால் இவர்க்கு அம் மூன்று வேதவ்யயங்களும் சீரிய சிங்காசனமாயிருந்தனவென்கை. இப்படிப்பட்ட ஆசார்ய ஸார்வபௌமரிடத்தே வந்து சேர்ந்த சிஷ்யர்கள் யாம்வந்த காரியமாராய்ந்தருளென்றத—ஆழ்ந்து ஆராய்ந்தறியவேண்டிய பொருள்களை ஆராயுமாற்றலை யருள்க என்றபடி. (23)

24 இரக்க மலை

* அன்றிவ்வுலகப்பாசுரத்தினீற்றடியில்* இன்றுயாம் வந்தோமியங்கென்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மலைக் குறிப்பு. கண்ணபிரானே நோக்கி இரங்கவேணும் பிரானே! என்று பிரார்த்திக்கப்படுகிறது. *நாலொள வுரூஷகாரென நலாவதெநூ நலெதூநா! கெவ லு வெலுலெயவாஹு வெசுஷ காலிக் கலாஅநா! * என்றும், *நிலெதூதூககடாசெண்ண லீயெந லெஹாஹெ! லூவெலூஹம் நாநூயூ லூவூ!* என்றும் அவன்தான் சொல்லிவைத்திருக்க, கடாக்கித்தருளவேணுமென்றும் இரங்கவேணுமென்றும் தத்வ வித்துக்கள் பிரார்த்திக்கத்தகுமோவென்று ஸங்கிக்கக்கூடிய துண்டு, கடாக்கிப்பதும் இரங்கியருள்வதம் அவன் திருவுள்ளத்தினாலாகும் ச்லோகம் வலது ஒருவருடைய பிரார்த்தனையினாலாக்ககூடியதன்றுதான், ஆனாலும் அது புருஷார்த்தமாக வேண்டியதற்காக ஸுபுதிஷெயபெலூ தக்மாயும் வெதநூ காய மராயும் இத்தலையில் பிரார்த்தனையுண்டாகிறது. நம்முடைய பிரார்த்தனைக்காக அவன் இரங்கினானென்றே கடாக்கித்தானென்றே தத்வவித்துக்கள் ஒருகாலும் நினையார்கள். நம்முடைய வாய்ப்படைத்த பூயோஜனம் பெறுவதற்காக நாம் எம்பெருமானை நோக்கி ஏதோ சொல்லவேண்டியது கடமையாகிறது, “ஸா ஜிஹா யா ஹரி லெஸாதி” என்றபடி நாப்படைத்த பூயோஜனம் பெறுகைக்கு எம்பெருமானைத் துதிக்கவேண்டியது அவஸ்யநியமாகிறது. * நஹி சுபூரிக் கண்ணலவி ஜாதூ திஷதூகலேசுரிக் * என்று கீதாசார்யன் சொன்னபடி. எதையாவது [தூணவெலுகணூயநாடிகள்போன்ற காரியங்களைச்] செய்து கொண்டும், வாய்முடியிருக்க முயாமல் பேசிக்கொண்டும் போதைப் போக்கவேண்டியிருக்கிறது. அங்ஙனே நிகழும் வாய்ப்பேச்சுக்களிலே “நஹி கஹூணசு தூபூலூ மூதி மூதி” என்றதை நோக்கி நன்றான வார்த்தைகளைப் பேச விருப்பி பகவத பாகவத ஆசார்ய விஷயங்களிலே நாவைச்செலுத்தித் துதிகள் செய்கிறோம். அப்படிப்பட்ட துதிகளில் ஏதா

வதொரு வினைமுற்று [க்ரியாபதம்] இடவேண்டியதாகிறது. *உன்னைநானடைந்தேன்* உன் னடிக்கீழ்மர்ந்து புருந்தேன்* உனக்கு அடிமைத் தொழில் பூண்டேன் * உன்னையெங்ஙனம் விடுகேன்* உனக்குப் பல்லாண்டு கூறுவன் * ஒருநாள் காணவாராய்* என்னை நீகுறிக் கொள்ளே* ஒருவனடியேனுள்ளான்* என்றிப்படி பலபலவசையாகப்பேசுமடைவிலே * அடியேனிடரைக் கனையாயே * நெடியாய்! அடியேனிடர் நீக்கே* அடியேற் கொருநாளிரங்காயே* * தாமரைக் கண்களால் நோக்காய்* என்றிங்ஙனையும் வார்த்தைப்பாடுகள் வெளிவருகின்றன. இவையெல்லாம் பர்யாயேண ஸமாநார்த்தகங்களே யென்று கொள்ளலாம். *உன்னை நானடைந்தேன்* என்பதும் * அடியேற்கு இரங்காய்* என்பதும் ஸஹாநாய-ஶுமாக ஆய்விடுமோ வென்று சொல்லும்பண்ண எழவேண்டாம். பெரும்பாலும் ஒரேவகையான லாவலுத்தியோடே சொல்லும் வார்த்தைகளே இவையெல்லாம் என்றுணர்க.

* வல-ஶுக்ராவிஶிவிஸ்யஸு: ஸஹா கார-ணிகொவி லாநு! ஸஹார தனூ வா ஶிக்ஷாஶ ரக்ஷாஶவெக்ஷாஶ வ்ரீக்ஷிதே* என்பது நூற் கொள்கையாகையாலும், (முழுக்ஷ-ப்படியில் 163.) “இவன் அர்த்திக்க வேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞன் இவன்னினை வறியானே வென்னில். இவன் பாசரம் கேட்டவானே திருவுள்ளமுக்கூடும்” என்று பிள்ளையலகாசிரியரு மருளிச் செய்கையாலும் “கடாக்ஷித்தருள வேணும்” இத்யாதி பூர்த்தனைகளுக்கு விஸேஷித்த ஒரு பொருளும் கிடையாது. இரங்க வேணு மென்றுநாம் வேண்டினால்தான் அவன் இரங்கியருள்வன் என்று நினைக்கு மவர்களல்லர் இவர்கள். “நீஶாந-ஶுக்ராவி ஶ்யஸுவிஶு ஶிஶாண-ஶிவ-ண:” என்று தேசிகன் நிஷ்கர்ஷித்தபடியும் அதற்கும் ஶிஶாநமாக “வரஶ! தவ வ-ஶு வ்ரஶாஶாஶுதெ ஶரண-ஶிதிவொவி ஶெநொஶியாஶ” என்று ஆழ்வானருளிச்செய்த படியும், அதுதனக்கும் ஶிஶாநமாக “அதுவுமவன தின்னருளே” என்று ஆழ்வார் தாமருளிச் செய்தபடியும் அத்தலையில் நினைவாலே வெளிவருமிந்த வார்த்தைகளில் எவ்விதமான சொல்லு த்திற்கும் அவகாஸமில்லையென்க.

இரங்கு என்பதற்கு ஶயை பண்ணவேணுமென்று பொருள். ஶயைபண்ணவேணு மென்பது ஶமயாநும-ஶுணமாகப் பலபல பொருள்களைத் தாங்கி நிற்கும். உஶாரனிடத்திலே யாசகன் சென்று ஶயை பண்ணவேணுமென்றால் ஶிஶி யென்று பொருள்படும். ஆசாரியன் பக்கலிலே ஶரீஷ்யன் வந்து ஶயை பண்ணவேணுமென்றால் அடியேனுக்கு உபஶேஸிக்க வேணுமென்றதாகும். ஶ்ரீஶுவினிடத்திலே குற்றவாளன் வந்து ஶயைபண்ணவேணுமென் றால் கூடியித்தருளவேணுமென்றதாகும். இங்ஙனே பல்வேறு பொருள்களை ஶஶஶ-ஶாந-ஶு-ஶுணமாகத் தாக்கடவதான இச்சொல் * இன்று யாம் வந்தோமிரக்கு * என்ற இவ்விடத் தில் எப்பொருளைத் தருகின்றதென்னில்; கேண்மின். சித்ரகூடயர். ஶரஶத்தில் காகன் வந்து நலிந்தபோது பெருமானைத் தயிலெழுப்பின பிராட்டி * ஶ ஶயா ஶொயித: ஶ்ரீஶாந ஶ-ஶ வ-ஶு வ: வரஶவ: * என்று, கெட்டேன்! கெட்டேன்!! தயில் கொள்ளாமழகு கண்ணூரக் கண்டு கொண்டேயிருக்கவேண்டியிருக்க, ஶ்யோ! பாவியேன் தயிலுணர்த்திவிட்டேன்! என் செய்தேன்! என் செய்தேன்!! என்று பலவாண்டுகள் கடந்த பின்புங்கூட அக்ருத்ய கரணம் பண்ணினுற்போலத் தடிக்கவேண்டியிருந்தது. இஶ்ஶிந்தவைத்தம் நாங்ஶன் கோயில் காப்பானையும் வாசற்காப்பானையும் நிர்ப்பந்தமாக வேண்டி உள்ளே புருந்து பரம ஶோஶுமான பள்ளிகோளை ஶஶஶப்படுத்தினோமே! இதனில் மிக்கோர் குற்றமுண்டோ?

இதனைக் கூழித்தருளவேணும்; (2) புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரதரமான திருவடிகளன்றோ இவை; பங்கஜரஜஸ்ஸும் வாடிாரணுடிமாம்படி அஷ்டிநநொஅநஅ அஷ்டலஹவொளகூலாயு ஸாவிடிகளான பிராட்டிமாரும் பிடிக்கக் கூசும்படியான இத்திருவடிகளைக் கொண்டு நடக்கப் பண்ணினோமே! * இங்ஙனே போந்தருளி* என்று நாங்கள் சொல்லத்தகுமா? இப்பெரிய குற்றத்தைப் பொறுத்தருளாய்- (3) அகில ஹேயபுத்திரீசுனாய் கல்யாணை கதாநாய் ஸகல ரக்ஷகனாய் ஸர்வேச்வரான உன்னைக் கொண்டு எங்களுக்குண்டான அமங்கலங்களைப் போக்கிக் கொள்ளவும் இல்லாத மங்களங்களை உண்டாக்கிக் கொள்ளவும் பூர்த்தமாயிருக்க, எங்களுடைய ரக்ஷை ஸ்வரூபவத்திற்கு விருத்தமாக உன்னை ரக்ஷிக்கத்தேடி மங்களாஸாஸநம் பண்ணினோமே; ப்ரேவரவஸர் செய்யுமதை நாங்கள் செய்தது அநு காரமத்தனையிறே. யாருடைய நிலைமையை யாராகிரிப்பது பிரானே! கூழித்தருளாய் இதனை.

ரஸலீரா வ்யதிவியய வுதெ என்று பட்டரும், *ரஸலகிவெயாயஸாயியாடி* என்று தேசிகனும் பணித்தபடியே ரஸநாயியிலே புக்குப்பெருகும் பொருளொன்றுகேளீர்; "இன்று யாம்வந்தோமிரங்கு" என்றவிடத்தில் இலக்கணப்படி 'இன்றுயாம்' என்னக்கூடாத; இன்றியாம் என்றே சொல்லவேணும். இன்று + யாம்; சந்தியாமிடத்து "யவ்வீனிய்யாம்" என்ற நன்னூற் சூத்திரத்தின்படி (இன்றியாம்) என்றேயாகும், மற்று + யான், மற்றியான்; மற்று + யாதம், மற்றியாதம் என்பனபோலே. எவஞ்ச, மூலத்திலுள்ள சொல் வடிவம் (இன்றியாம்) என்பதேயாகும். இங்குப் பிரிக்கும்போது இன்று என்றே பிரிக்கவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை; இன்றி என்றும் தாராளமாகப் பிரிக்கலாம். இன்றி—ஒருவகை யான கைம்முதலுமின்றி என்றபடி. * நோற்ற நோன்பிலேன் துண்ணறிவிலேன் * இடகிலேன் ஒன்றட்டகிலேன் ஐம்புலன் வெல்லகிலேன், கடவனாகிக் காலந்தோறும் பூப்பறித் தேத்தகிலேன் * நயலகிஷொலி நயாதவெடி நயகிராநு ஸ்வாணாரவிஷை * இத்யாதிப் படியே அகிஞ்சநர்களாய் வந்தோமென்று கையை விரித்துக்காட்டி, உன்னுடைய இரக்கத் திற்குத் தண்ணீர்த் துரும்பாக எங்கள் கையிலே ஏதுமில்லாமையாலே தாராளமாக இரங்கியருளலாமென்கிறார்களாயிற்று.

25. வருத்தம்தீர்மலை

* ஒருத்திமகன் பாசரத்தினீற்றடியில் * வருத்தமுந்தீர்ந்த மகிழ்ந்தென்றிருப்பதை நோக்கியது இம்மலைக் குறிப்பு. வருத்தம் தீர்ந்தது எதனாலென்பதை நாம் ஊழித்தறிய வேண்டாதபடி அது பாசரத்திலேயே பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. திருத்தக்க செல்வமும் சேவக மும் பாட, அதனால் வருத்தம் தீர்ந்ததாகச் சொல்லப்பட்டிராநின்றதிறே. அப்பாடலின் பொருள்கேளீர். [திருத்தக்க செல்வம்.] * துல்ய சிவவயோ வருத்தாம் துல்யபிஜந லக்ஷணம், ராகவோர்ஹதி வைதேஹீம் தஞ்சேய மஸிதேக்ஷண* என்று திருவடி சொன்னபடியே பிராட்டிக்குத் தக்க பெருமானும், பெருமாளுக்குத்தக்க பிராட்டியுமாக அமைந்த தகுதியான செல்வத்தைப் பாடிக்கொண்டே வந்தோமென்பது அந்யாபதேசத்திலே. ஸ்வாபதேசத்திலோ வென்னில்; பெரிய பிராட்டியாரோடொத்த செல்வமுடையவர் ஸ்வாமி யென்பெருமானார். நம்போல்வார்க்குப் புருஷகார க்ருத்யம் பண்ணி எம்பெருமானடி சேர்ப்பிக்கையே பிராட்டிக்குச் செல்வம். இதுவேதான் எம்பெருமானார்க்கும் செல்வமாகும். அருடைய திருவடி ஸம்பந்த மில்லாதார்க்கு மோகூழில்லை யென்பது ஸம்பந்தாயம். [சேவசமும் யாம்பாடி.]

இரட்டுற மொழிதலால் சேவகமென்கிற சொல் பரத்வ ஸௌலப்பங்களைச் சொல்லும். தமிழில் சேவகமென்று வீரத்திற்குப் பெயராதலால் பரத்வம் தெரிவிக்கப்பட்டதாகும்; வட மொழிவிகார மென்று கொண்டால் ஸேவகவ்ருத்தி செய்வதென்று பொருள்பட்டு ஸௌலப்பம் தெரிவிக்கப்பட்டதாகும்.

திருத்தக்க செல்வம் என்பது திருத்தத்தக்க செல்வமென்றபடியுமாகும்; * ஒண் சங்கதை வாளாழியான் போலே. * பயனன்றுகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணி கொள்வான் * என்றும், * இராமானுசா!— நீயிந்த பண்ணகத்தே திருத்தித் திருமகள் கேள்வனுக்காக்கியபின் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே * உலகில் திருந்தாதார் தம்மைத் திருத்துகையாகிற செல்வமன்றே ஆசாரியர்களுடையது. * பணிமானம் பிழையாமே யடியேனைப் பணி கொண்ட * என்றவிடத்து (ஈட்டில்) ஐதிறயம் ஈண்டு அநுஸந்திப்பது. “ லூாவிடுதே ஸாஸிதாராடி ” என்பதன்றே ஆசார்ய லக்ஷணங்களில் தலையானது. [சேவகமுடி] கண்ணிடத்திலே பரத்வ ஸௌலப்பங்கள் மாறி மாறி விளங்கினால் போலே ஆசார்யர்களிடத்தும் இங்ஙனே காணநின்றோம். அவர்களது ஞான விளக்கத்தை நோக்கும் போது பரத்துவும் தோன்றும். அவர்கள் ஸம்ஸாரிகளோடும் புரையறக் கலந்து பழகும் படியை நோக்கும்போது ஸௌலப்பம் தோன்றும். ஆக இவற்றையெல்லாம் சிந்தை செய்யார்க்கு வருத்தங்கள் தீர்ந்து மகிழ்ச்சியேயாகுமென்னத் தட்டுண்டோ?

திருத்தக்க செல்வம் என்பதற்கு உட்புகுந்து ஆராய்ந்து அறியக்கூடிய சீரிய பொருளொன்று கேளீர். நம்முடைய ஸம்பிரதாயத்தில் வடவஹாரங்களெல்லாம் தீரு என்னுஞ் சொல்லின் சேர்த்தியினாலே மிகச் சிறப்புப் பெற்றிருக்கும். பிறர் அபிஷேக மென்பர்; நாம் திருமஞ்சனமென்போம். பிறர் வாடி மென்பர்; நாம் திருவடியென்போம். பிறர் துளவியென்பர்; நாம் திருத்தழாயென்போம். பிறர் ஆராதன மென்பர்; நாம் திருவாராதன மென்போம். பிறர் ஸயனித்தல், நிதரை செய்தல் என்பர். நாம் திருக்கண் உளர்தலென்போம். பிறர் ஆடிப்பூமென்பர். நாம் திருவாடிப் பூமென்போம். இங்ஙனே அளவு கடந்த வ்யவஹாரவாசிகள் காணலாம். நம்மாழ்வார் பிரதயப் பிரபந்தத்தில் “ திருமாலுருவொக்கும்மேரு, அம்மேருவில் செஞ்சுடரோன் திருமால் திருக்கைத் திருச்சக்கர மொக்கும், அன்ன கண்டும் திருமாலுருவோடு அவன் சின்னமே பிதற்று நிற்பதோர் திருமால் தலைக் கொண்ட நங்கட்கு எங்கே வரும் தீவினையே.” என்றொரு பாசுரமுள்ளிச் செய்துள்ளார். இதில் தீரு என்னுஞ் சொல் நிரம்பியிருக்கிற தென்கைக்காக இப்பாட்டை நாம் எடுத்துக் காட்டினோம்; இதில் ஈற்றடியில் * திருமால் தலைக் கொண்ட என்றவிடத்தில் மால் என்னுஞ் சொல்லுக்கு வியாமோஹம் என்று பொருள்; பைத்தியம் என்றபடி. அதற்கும் திருவைச் சேர்த்தாராழ்வார் என்கிற அதிசயத்தைக் காட்டவே இப்பாட்டையெடுத்தோம். ஆக, திருத்தக்க செல்வமாவது திருவென்னும் சொற் சேர்த்தியினால் வினைந்த ஸம்பிரதாயச் செல்வம். இப்படிப்பட்ட விவக்ஷண ஸம்பிரதாயத்திலே நாம் ஜனிக்கப் பெற்றோமெயென்று சிந்தனை செய்யச் செய்ய வருத்தமெல்லாம் தீர்ந்து மகிழ்ச்சியுண்டாகுமன்றே.

அன்றிடும், * திருவுக்குந் திருவாகிய செல்வா! * என்று ஆழ்வாரும், * சு: ஸ்ரீ: ஸ்ரீ: * என்று ஆளவந்தாரும் பேசும்படியான செல்வமே திருத்தக்க செல்வம். நம்மாழ்

வார் * சுவையன் திருவின்மணளன் * என்றருளிச் செய்தார்; அங்கு வலாவலா துலாவல-
 ஹைலர்கள் “[சுவையன்] பரமரஸிகள். இந்த ரஸிகவைத்துக்கு ஊற்றுவாய் சொல்லுகிறது
 திருவின்மணளன்...பெரிய பிராட்டியார் * அகலகில்லே னென்னப் பிறந்தவன்.” என்
 றருளிச் செய்தனர். * திருத்தக்க செல்வமென்பதைப் பன்னியுரைக்குங்காற் பாரதமாய்.
 இதற்குத் தனியே யொரு புத்தகமிடவேணுமென்று கொண்டு நிற்கிறோமிப்போது. இதற்கு
 மட்டுமென்ன? ஒவ்வொரு மலைக்கும் ஒவ்வொரு தனிப்புத்தகமிடவேண்டியதே. இட்டால்
 அது காநநஅ சுகியெயாகாமே உபயோகங் கொள்ள உபந்யாஸகர்கள் எங்கும் பலிந்
 திருக்கையாலே ஆனந்தமாக இருவோம் விரைவில். ... (25)

26. ஆலினிலையாந்மலை.

* மாலே மணிவண்ணு பாசரத்தனீற்றடியில் * ஆலினிலையாருளென்றிருப்பதை
 நோக்கியது இம்மலைக்குறிப்பு. யசோதைப் பிராட்டி கண்ணனை ஆலினைத்தயின்ற சூழனி
 யாகவே அடிக்கடி சொல்லுவள். அம்புலியை யழைக்குமிடத்து “பாலகனென்று பரிபவந்
 செய்யேல், பண்டொருநாள் ஆலினிலைவளர்ந்த சிறுக்கனவனிவன்” என்றான்; செங்கீரையாட
 வேண்டும்போது *உய்ய வுலகுபடைத்துண்டமணிவயிரு.....ஆலினிலையசன்பேல் பைய
 வயோசு தயில்கொண்ட பம்பானே!* என்றான். * அக்காக்காய் நப்பிக்குக் கோல்கொண்டு
 வாவென்னும்போது “*ஆலத்திலையானளினணைமேலான்” என்றான். பூச்சூடவாராயென்
 றழைக்குப்போது * உண்டிட்டுலகினையேழும் ஓராலிலையில் தயில்கொண்டாய் * என்றான்.
 இங்ஙனே அபரிமிதம். எம்பெருமானுடைய அற்புதமான செயல்களுள் * ஞாலமேழு
 முண்டு ஆலமாமரத்தினிலைமேல் ஒரு பாலகனாய்த் தயின்றசெயலுக்கு ஈடானது எதுவும்இல்லை.
 ஒரு பெரியபாசரம் இட்டருளி இக்கதையைப் பரமபோக்யமாசப் பேசினவர் நம்மாழ்வா
 ரொருவரே. திருவாசிரியத்தின் நிகபனப்பாசரம் “நளிர்மதிச்சடையனும் நான்முசக்கட
 வுளும், தளிரொளியினையவர் தலைவனுதலா, யாவகையுலகமும் யாவருமசப்பட, நிலீர்
 தீகால் கடரிருவிசும்பும், மலர்சுடர் பிறவும் சிறிதுடன்மயங்க, ஒருபொருள் புறப்பாடின்றி
 முழுவது மகப்படக்காந்த, ஓராலிலைச்சேர்ந்த எம்பெருமா மாயிலையல்லது, ஒருமாதெய்வம்
 மற்றுடையமோ யாமே.” என்று வெகு அற்புதமாக அமைந்துள்ளது. இதைச்சிறிது விவ
 ரித்து அநுபளிப்போமிங்கு. *நளிர்மதிச்சடையனென்னு மிப்பாட்டின் கீழ்ப்பாட்டில் ஆழ்
 வார்க்கு ஒரு பெரிய தயாமுண்டாயிற்று. (அதாவது) ஸகல சேதநர்களும் ப்ராப்தஸேவி
 யான எம்பெருமானை யடிபணிந்து அவனுக்கே வழுவிலாவடிமைகள் செய்ய ஞாப்தமா
 யிருக்க அது செய்யாதே தேவதாந்தாங்களை பஜிப்பதும் ஜீவஹிம்ஸாஸூபமான கொடிய காரி
 யங்களாலே அந்த க்ஷுத்ரதெய்வங்களை ஆராதிப்பதமாயிருந்து ஸம்ஸாரத்தையே பூண்கட்
 டிக்கொள்ளுகிறார்களே! அந்தோ! இஃது என்ன அநீதி! என்று தயருற்றார். ஒரு ஸம்ஸாரியும்
 ஆழ்வாருடைய தயாரத்தைப் பரிஹரிக்க முன்வராமற் போகவே, இப்பாழும் ஸம்ஸாரிகள்
 எக்கேடாவது கெட்டும்; நாமும் இவர்களைப் போலே அனர்த்தப்பட்டுப் போகாமே எம்
 பெருமானுக்கே அடிமைப் பட்டிருக்கப் பெற்றோமே யென்று உகந்து அவ்வுகப்பை வெளி
 யிடுகிறிப்பாட்டில். ஸம்ஸாரிகள் பஜிக்கின்ற பிறதெய்வங்கள் யாவும் நம்மைப் போலவே
 பலவகை ஆபத்துக்களுக்கு உள்ளாகி எம்பெருமானுடைய திருவருளால் தப்பிப் பிழைப்ப
 வர்களேபொழிய, தங்களுடைய ஆபத்துக்களைத் தாங்களே பரிஹரித்துக் கொள்ளவோ, பிற
 ருடைய ஆபத்துக்களைத் தாங்கள் பரிஹரிக்கவோ ஆற்றலுடையவர்களல்லர் என்பதை

விளக்க வேண்டி, இந்தத் தெய்வங்களெல்லாம் பிரளயகாலத்தில் எம்பெருமானது திருவயிற்றிலே யொடுங்கிக் கிடந்தாரகை பெற்றவை காண்மினென்றும், சிவனும் பிரமனும் தேவேந்திரனும் முதலான எல்லாப் பிரானிகளும் எல்லா வுலகமுழுப்பட சிறியதான திருவயிற்றின் ஒருபக்கத்திலே கலசம்படியாக உள்ளேயிட்டு மறைத்து ஒரு சிற்றாலந்தளிரிலே பள்ளி கொண்ட ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியைத் தவிர்த்து வேறொரு கூடாதேவையைநாம் சேஷியாகக் கொள்ளுவோமோ? கொள்ளமாட்டோம்—என்று இத்தசைய அப்யவஸாயத்தினால் தாம் வாழ்ந்தபடியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று. ஆக, ஆலினிலையானுடைய இதிஹாஸம் இதர தெய்வங்களின் அவஸூத்தையும் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய வாக்ஸத்தையும் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகத் தெரிவிக்க அவதரித்ததாயிற்று.

இவ்வளவேயன்று; எம்பெருமானுடைய வொரு அப்புத ஸக்தியோசத்தையும் விளக்கவந்தது இவ்விதிஹாஸம். பொய்கையாழ்வார் தம்முடைய திருவந்தாதியில் “பாலன் தனதுருவாயேழுலகுண்டு, ஆலிலையின்மேலன்று நீவளர்ந்த மெய்யென்பர்—ஆலன்று வேலை நீருள்ளதோ விண்ணதோமண்ணதோ,? சோலைசூழ் குன்றெடுத்தாய் சொல்லு” என்றொரு பாசுரத்தினால் ஆலின்மேலாலமர்ந்த திருமலை நோக்கி ஒரு சேள்வி கேட்டிருக்கிறார். அது வெகு சமக்காரமான கேள்வியாகவுள்ளது. மஹாப்ராபத்திலே இந்த விபுதி அழியாதபடி திருவயிற்றிலே இதனை வைத்துக்கொண்டு அப்ராக்குதமான உனது திருமேனியைச் சிறுக்கி ஒரு சிறுகுழவி வடிவத்தைக் கொண்டவகை, ஸயனிப்பதற்குச் சிறிதம் பற்றாத ஒரு ஆலந்தளிரில் நீ பிரளயகாலத்தில் ஸயனித் தருளினாயென்று பரம ஆப்தர்சனான முனிவர் பொழிகின்றனர். ‘எத்திறம்!’ என்று நினைந்துரைந்து ஈடுபடும்படியான இச் செயலானது முன்பு கிருஷ்ணாவதாரத்தில் ஏழுபிராயத்தில் * அட்டுக்குவி சோற்றுப் பறப்பதும் தயிர்வாணியும் நெய்யளறுமடங்கவமுதுசெய்து ஏழுநாள் ஒரு சோக் கோவர்த்தன மலையை யெடுத்துக் குடையாகப்பிடித்து நின்ற அரும்பெருஞ் செயலைக் காட்டிலும் மிக மிக ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது; நீ கண்வளர்ந்த அந்த ஆல் பிரளயவேள்வதில் தோன்றியதோ? விண்ணில் தோன்றியதோ? பிரளயத்தில் கரைந்துபோன மண்ணிலிருந்துதான் தோன்றியதோ? இதன் வரலாற்றை விளங்கச்சொல்லவேணும்ென்பது கேள்வி. ஸர்வஜ்ஞான ஸர்வேசுவரனும் விடையிறுக்ககில்லானென்று ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளமென்பது சொற்போக்கில் தெரியா நின்றது. இங்ஙனையொரு சரிதையை நடத்திக்காட்டின திருமாலின் திருவுள்ளந்தானென்? என்னில்; தன்னுடைய சுவடிதவடிநா ஸாமர்த்தியத்தினால் நேரும் அதிமாநுஷ சேஷடிதங்களிலும், மற்றும் வேடாந்த பூதிவாழிதங்களாய் பொருத்தமற்றவைபோல் தோன்றுபவையான விஷயங்களிலும் கூடகூழ்மலமான அொடிஷங்களைச் செய்யத் தகாதென்று ஸிக்ஷிப்பதேயாகும். இது ஸாரீரகமீமாம்ஸையில் தேர்ந்த பொருள், அதில் இரண்டாமத்யாயத்தின் முதற்பாதத்தில் *சுருத்ஸந்ப்ரஸக்தீர் நிரவயவத்வ ஸப்தகோபோ வா* என்பதொரு ஸூத்ரம். இது பூர்வபக்ஷ ஸூத்ரம். * சுருதேஸ் து சப்தமூலத்வாத் * என்பது ஸித்தாந்த ஸூத்ரம். ப்ராஹ்மம் ஜகத்காரணம் என்னும் வாதத்தில் ப்ராஹ்மமே ஜகத்தாகப் பரிணமிப்பதாய்த் தேறுகிறது. ப்ராஹ்மமோ நிரவயவமானது; அது ஜகத்தாகப் பரிணமிக்கும்போது ப்ராஹ்மம் முழுவதும் காரியப்பொருளாகப் பரிணமிக்கவேண்டியதாகிறது. ஏகதேசேந பரிணமிக்கிற தென்னும் பக்ஷத்தில் ப்ராஹ்மம் நிரவயவமென்று சொல்லுகிற ச்ருதி விரோதிக்கும். ஆகையாலே ப்ராஹ்மம் ஜகத்காரணமாகவொண்ணாது—என்கிற பூர்வபக்ஷமே முந்தின ஸூத்ரத்

தின் பொருள். (இதைச் சிறிது விவரிப்போம்.) கீழே உபஸம்ஹாரா திகரணத்தில் *க்ஷீர வசி* என்று க்ஷீரத்ருஷ்டாந்தம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. க்ஷீரத்ருஷ்டாந்தம் பொருந்தாது. க்ஷீரம் ஸாவயவமாகையாலே அதுபோல ப்ரஹ்மமும் ஸாவயவமென்னவேணும். அப்படிக்கொண்டால் நிரவயவத்வ ச்ருதி கோபிக்கும்; நிரவயவமாகில் ப்ரஹ்மம் க்ருத்ஸ்ந லாமத்தாலும் பரிணாமடைந்ததாக வேணும். ஆகட்டுமேயென்னில் க்ருத்ஸ்நமும் ஒரு காரியப்பொருளாகப் பரிணமிக்கப் ப்ரஸக்தியில்லை. ஆகையாலே ப்ரஹ்மகாரணத்வவாதம் ஒவ்வாது—என்பதாகப் பூர்வபக்ஷம். இதன்மேல் வித்தாந்தமுணர்த்தும் ஸூத்ரம்—*க்ருதேஸ்து சப்தமூலத்வாத்* என்பது. துசப்தம் பூர்வபக்ஷத்தை வ்யாவர்த்திப்பிக்க வந்தது. ப்ரஹ்மம் நிரவயவமென்பதும், அது காரியப்பொருளாகப் பரிணமிக்கிற தென்பதும் ஆகிய இரண்டும் ச்ருதிஸித்தமான அர்த்தங்கள். ப்ரஹ்மமோ சப்தப்ரமாணமொன்றிலேயே அறியப்படுமது; ஆகையாலே கீழே தோன்றின பூர்வபக்ஷம் யுக்தமன்று என்பதாக ஸூத்ரார்த்தம். இதையும் சிறிது விவரிப்போம். ஸாவயவமான வஸ்துவதான் ஏகதேசத்தாலே பரிணமிக்க முடியுமென்றும், நிரவயவமான வஸ்துவானது அப்படி ஏகதேசத்தாலே பரிணமிக்கபாட்டாமல் க்ருத்ஸ்நாம்ஸூக்தாலும் பரிணமித்தாகவேணுமென்றும் ஒரு நியதி சொல்லுவதானது லௌகிக பதார்த்த ச்ருஷ்டியினால்தானே. இப்படியொரு வ்யாப்தி கல்பிக்க வேணுமானால் ப்ரஹ்மம் தவிர் மற்ற வஸ்துக்களில் மாத்மிரமே கல்பிக்கலாம். ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலும் இந்த வ்யாப்தி கொள்ள அவசியமில்லை; ஏனெனில், ப்ரஹ்மத்தை நாம் சாஸ்த்ரங்கொண்டே அறிகிறோம். அந்த சாஸ்த்ரமானது ப்ரஹ்மத்திற்கு நிரவயவத்வத்தையும் ப்ரஹ்மவனத்தையும் [அதாவது, நானாவஸ்துக்களாகப் பரிணமிப்பதையும்] ஓதியிருக்கின்றது. அது ப்ரஹ்மத்தினுடைய அநிவ்யாப்தியமான சக்தி விசேஷத்தைப் பொறுத்தது. அப்புற சக்தியுத்தமான ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலே நாம் லௌகிகவஸ்துத்ருஷ்ட்யா லோத்யம் செய்வது தகாது. ஒன்று பாருங்கள். கண்ணுடையவன்தான் காணமுடியும், காதுடையவன்தான் கேட்கமுடியும்; கண்ணிலாதான் காண்கில்லான்; செவியிலாதான் கேட்க்கில்லான்—என்று ஒரு வ்யாப்தி சொல்ல நினைத்தால் ப்ரஹ்மந்தவிர் மற்ற பேர்களிடத்தில்தானே இப்படிச் சொல்ல முடியும். *வஸூத்ர அக்ஷீரஸூரணோ த்யுகண்-ஃ சுவாணிவாஜவநொ-ஹூதா* என்று ஓதப்படுகிற பரம்புருஷனிடத்திலே இந்த வ்யாப்தி பயன்பெறாதன்றோ. ஆகவே உலகில் காணும் நியாயத்தைக் கொண்டு ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் லோத்யம் செய்வது கூடாது.

வேதாந்திகள் இங்கு விசேஷித்துக் குறிக்கொள்ளவேண்டிய விஷயமுண்டு: ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜகதாத்மநா பரிணாமம் போலவே ப்ரதிவஸ்து பூர்ணத்வமும் ச்ருதிஸித்தமாயிருக்கின்றது. நிரவயவமான ப்ரஹ்மம் வஸ்துதோறும் எங்கனே பரிஸபாப்ய வர்த்திக்க முடியும்? என்று சிலர் லோத்யம் செய்வதுண்டு. அந்த லோத்யமும் *க்ருதேஸ்து சப்தமூலத்வாத்* என்கிற இந்த ஸூத்ரத்தினால் சிஷிக்கப்பட்ட ந்யாயத்திலேயே மடிந்தொழிக்கின்றது. இவ்விஷயத்தை ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்தில் வெகுசுதரமாக அருளிச்செய்து முடித்திருக்கிறார். அப்படியிருந்தும் இதில் இன்னமும் சிலர் தெளிவுபெறாமல் கலங்கியிருக்கிறார்கள். பகவான் ஒரு வஸ்துவிலே பரிஸபாப்ய வர்த்தித்துவிட்டால் அவ்வளவோடு பகவான் உபக்ஷணமாய் விடுகிறபடியால் மற்றொரு பொருளில் வ்யாபிக்க எப்படி முடியுமென்று இந்த லோத்யத்தையே திருப்பித்திருப்பிச் செய்துகொண்டு காலங்கழிக்கிறார்கள். அந்தோ! அன்னவர்கள் *க்ருதேஸ்து சப்தமூலத்வாத்* என்கிற ஸூத்ரம் என்ன சிஷிக்கிறதென்பதையும் இந்த ஸூத்ரத்தின் ஸ்ரீவ்யாப்தியத்தில் ஸ்வாமி என்ன அருளிச்

செய்கிறாரென்பதையும் சிறிதும் நோக்கமாட்டிற்றிலர். * ஸஸெசபுலாணகஸைந லக
 றெதரவஹு ஷலஜாதீயகவாடிஸாடிஸா விவிசுஸகியொமொ நவிராயுதெ* என்
 பது ஸ்ரீபாஷ்ய ஸுக்தி. இதைப்பற்றின விரிவுகளை நம்முடைய ஸ ஹ்மவ்யாப்தி பரிஷ்க்ரியா,
 அப்புதசக்தி முதலான க்ரந்தங்களிலே காண்க.

கூத்தாழ்வான் * கிலாயந: கூகிலவாநு கிலுவாடிந: * இத்யாதியாலே பிற
 ருடைய கூவொடிந்களை யநுவதித்து “ உத்யாடிநிஷித கூதககூதகூயந: ஸவெ
 ஹவ மூதிவிஷொ விசுரபுதககூடி ” என்று [வஜ்ரஸமுநி காட்டின ஒரே பத்ததியாலே]
 காடிஸொவொடிந்களை நிரலித்துத் தலைக்கட்டினார்.

வேதாந்த தேசிகனும் அச்யுதஸுதகத்தில் * வ-ரிஸவஹாணஸரீரொ * என்னும்
 சுலோகத்தை * ஸஸு ஸஸுதீ—ஸுதஸகி: * என்றே தலைக்கட்டினார். ஆலினிலையான்
 கதையைச் சொல்லப் புகுந்து “ ஸாநாகூதெ வடிவராஸ திதஸூயஸூ ” என்கிற
 சுலோகத்தை, ஒருவாறு பொய்கையாழ்வாரை யடியொற்றி, வினாவாவே தலைக் கட்டினார்.
 அந்த வினாவுக்கு விடையிறுக்க அப்புதஸுத்தியோய புவனநமொழிய வேறு தஞ்ச
 மில்லையிறே.

* ஆலினிலையா யருளென்பதற்கு ஆசார்ய பர்மான யோஜனையில், ஆலின் நிலையாய்
 என்று பிரித்து, ஆல மாத்தின் நிலைமை பேர்ன்ற நிலைமையையுடையவரே! என்று பொருள்
 கொள்வது. “ எம்பெருமான் திருவடியிலே ஒதுங்குதல் பனை நிழலிலொதுங்கினாற் போலே;
 எம்பெருமானார் திருவடி நிழலிலே யொதுங்குகை ஆல நிழலிலொதுங்கினாற் போலே ” என்று
 அம்மங்கியம்மாள் வார்த்தை. பனை நிழலின் தன்மையும் ஆல நிழலின் தன்மையும் உலக
 மறிந்ததே யாதலால் நாம் விவரிக்கவேண்டா. (26)

27. கூடியிருந்து குளிர்மலை

* கூடாரா வெல்லுஞ்சீர்ப் பாசாத்தீநீற்றடியில் * கூடியிருந்து குளிர்ந்தென்றதை
 நோக்கியது இம்மலைக் குறிப்பு. இன்னாரோடு கூடியிருந்தென்று சொல்லிற்றில்லையாகிலும்
 கூடத்தகாதவர்களை விலக்கி, கூடியேயிருக்கவேண்டியவர்களோடு கூடுகையான் இங்கு
 விவகிதம். குலசேகராழ்வார் ஒரு திருமொழியிலே “ மெய்யில் வாழ்க்கையை மெய்யெனக்
 கொள்ளுமீவ் வையந்தன்னெடுங் கூடுவதில்லையான் ” “ நூலினேரிடையார் திறத்தே நிற்கும்
 ஞாலந்தன்னெடுங் கூடுவதில்லையான் ” “ மாரனார் வரிவெஞ்சிலைக்கு ஆட்செய்யும் பாரின
 ரொடுங் கூடுவதில்லையான் ” “ உண்டியே உடையே உகந்தோடு மிப்பண்டலத்தொடுங்
 கூடுவதில்லையான் ” “ தீதில் நன்னெறி நிற்க அல்லாது செய் நீதியாரொடுங் கூடுவதில்லையான் ”
 என்று பன்முறையுங் கூறினார் கூடத்தகாதவர்களை. * வரஃ ஹுதவஹஜாஹவஜ்ஜராண
 வடிவஸூதி: | ந ஸொளரிவிஜாவிஹவ ஜநவாஹவ வெஸஸஸூ—வரம ஹுதவஹ
 ஜ்வாலாபஞ்ஜராந்தர் வ்யவஸ்திதி:; ந ஸொளரிசிந்தா விமுக ஜந ஸம்வாஸ வஸஸஸம்* என்னும்
 சுலோகத்தையே அப்பாசரங்கள் விவரித்தனவாயின. அன்னவர்களோடு கூடுவதை விலக்கிக்
 கொள்ளுகையானே சிறந்த குளிர்ச்சியாகும். அதற்குமேல் கூடத்தக்கவர்களோடு கூடவும்
 பெற்றால் குளிர்ச்சியைப்பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமோ? கூடத்தக்கவர்கள் யாவரென்னி;

குறிக்கொண்டு கேண்மின்; * மறந்திகழு மனமொழித்த வஞ்சமாற்றி வன்புலன்களடக்கி இடர்ப்பாரத் துன்பந்தறந்து இருமுப் பொழுதேத்தி எல்லையில்லாத் தொன்னெறிக்கண் நிலைநின்ற தொண்டர்; * தூராதமனக்காதல் தொண்டர் தங்கள் குழாங்குழுமித் திருப்புகழ்கள் பலவும் பாடியாராத மனக்களிப்போடமுத கண்ணீர் மழை சோர நீண்தருகியேத்துமவர்கள்; * அன்பொடு தென்திசை நோக்கிப் பள்ளி கொள்ளுமணியாங்கன் திருமுற்றத்தடியார்கள். * தென்னரசனை வாழ்த்தி மால்கொள்சிந்தையராய் ஆட்டமேவிடலர்ந்தழைத்து அயர்வெய்தும் மெய்யடியார்கள்; * பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலே நென்றிருக்குமவர்கள்; * பழுதே பல பகலும் போயினவென்று அஞ்சியழுது கொண்டிருக்குமவர்கள். * சதுணிகூதவிறிஹாழி மீரகமுர விவலுதீகர்சளாய் ராரா நுஜவடா ஹொஜவஜாறு யணஸாயிகளாயிருக்குமவர்கள். சய 2, * சவமதஜஜாநெ நரணிலொவாய மிஷெரயிமத வரலாலெய் நயகாராநுவெகெழை; மிவிஜநவலு ஹுஜி மிஷிஷுத கொய்வொலெ: வரவரலு மிஷுதெதரலு மெ மிஷுயொம: * என்று நித்ய குதூஹல ஸாலிகளாய் * மணவாளமாமுனிவன் பொன்னடியாஞ் செங்கமலப் போது கலை யுன்னிச் சிரத்தாலே தீண்டில் அமானவனும் நம்மைக் காத்தாலே தீண்டல் கடனென்கிற அத்யவவாயத்தில் தலைநின்றிருக்குமவர்கள். அக்நிஜ்வலையை விழங்கி விடாய் கெட நினைக்குமா போலேயும், ஆடுகிற பாம்பின் நிழலினே யொதுங்கி ஸுவிக்க நினைக்குமா போலேயும், விஷயபூவணர்களாய் ஸுவிக்க நினைப்பாருடைய தீரளில் நின்றும் விடிகி * உன்றன்னோடுற்றோமேயாவோம் உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம் * என்றிருக்குமவர்கள். இருக்கும் நாள் உகந்தருளின நிலங்களிலே பூவணர்களாய் குணநுபவ சைங்கர்மகங்களே போது போக்காயிருக்குமவர்கள். ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் நாஸுஹேதுவான அஹங்காரத் துக்கும் அதினுடைய கார்யமான விஷய பூாவணயத்தக்கும் வினைநிலம் தானாகையாலே தன்னைக் கண்டால் ஸத்ருவைக் கண்டாற்போலேயிருக்குமவர்கள். ஸம்ஸாரிசனைக் கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாற்போலேயும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் ஸநூக்களைக் கண்டாற்போலேயுமிருக்குமவர்கள். ஈசுவனைக் கண்டால் பிதாவைக் கண்டாற்போலேயும் ஆசார்யனைக் கண்டால் பசியன் சோற்றைக் கண்டாற் போலேயும், ஸிஷ்யனைக் கண்டால் சுலிஷை விஷயத்தைக் கண்டாற்போலேயும் குதூஹலித்திருக்குமவர்கள். டேஹயாத்வையில் உபேகையும் ஆத்ம யாத்வையில் அபேகையும் பூாகூதவஸ்துக்களில் ஹோமஜ்தாஸுவி மிஷு தியமுடையராயிருக்கு மவர்கள். உகந்தருளின நிலங்களில் மங்ஸளாஸாஸந பூாவண்யமும் ஆஹாரநியதியும் அநுகூலஸஹவாஸமும் பூதிகூல ஸஹவாஸநிஷுத்தியமுடையராயிருக்குமவர்கள். விஸேஷித்து, * தம் நெஞ்சில் தோற்றினதே சொல்லி உலகத்தை வஞ்சியாதே முன்னோர் மொழிந்த முறை தப்பாமல் கேட்டுப் பின்னோர்ந்து தாமதனைப் பேசுமவர்கள் நித்ய ஸஹவாஸ யோஜிர்கள். ஆசாரியர்கள் அனைவரும் முன்னாசரித்த ஆசாரத்தன்னையறியாதார் பேசுகின்ற வார்த்தைகளைக் கேட்டு மருளாதே பூருவர்கள் சிர்த்தநிலை தன்னிலே நிலைநின்றிருக்குமவர்கள் நித்யாதுஹவயோஜிர்கள்.

கோவிந்தா! உன்னோடு கூடியிருந்து குளிர வேணும் நாங்கள். உன்றன் பொய்யைக் கேட்டு உன் வரவு பார்த்து யமுனையாற்றில் வாரம்ணல் குன்றில் பொழுது விடியுந்தனையும் நின்றிருந்து வஞ்சிக்கப் பெற்றோமாய், மீண்டொருகால் நீ எங்கள் பக்கல் வந்தவாறே * என்னுக்கவளை விட்டிங்கு வந்தாய் இன்னமங்கே நடநம்பி நீயே * என்றும் * ஏற்றுக்கு நீயென் மருங்கில் வந்தாய் எம்பெருமான் நீயெழுந்தருளே * என்றும் * பொய் யொரு

நாள் பட்டதே அமையும் புள்ளுவம் பேசாதே போகுநம்பி * என்றும் * சுவரார் கதவின் புறமே வந்து நின்றீர்—எதுக்கிதுவென் இது வென்னிது வென்றே* என்றும் *பழறு தேன் மொழியார்கள் நின்னருள் சூடுவார் மனம் வாடி நிற்க எம் குழறு பூவையொடும் கிளியோடுங்குழகேலே* என்றும் * என்னைமார்தன்மபாவமென்றார் ஒரு நான்து தடிபிணக்கே* என்றுஞ் சொல்லி உன்னுடனே கூடோ மென்று கதவடைத்து ஊடினவர்களன்றோ நாங்கள்; அக்கொடிய நிலைகளெல்லாம் தொலைந்து நாம் எப்போதும் கூடியிருந்து குளிர்வோமாக. கூடியிருப்போ மென்றாலே போதுமே; அதற்குமேல் குளிர்வோ மென்று ஒன்று கூற வேணுமோ வென்னில்; கூடியிருந்தே கண்வளர்ந்து போதைப் போக்குவதுமுண்டே; அங்ஙனன்றிக்கே ‘சுவிருதி தகவொறு ஐஹுதொரு கு ளெண—சுவிஜி தமதயாஜா ரா திரெவ வுராவ்ஸீக’ என்று சக்ரவர்த்தி திருமகரை சொன்னபடியே யாகவேணுமென்கை. (27)

28. பறைதருமலை.

* கறவைகள் பின்சென்றி நீற்றடியில் * இறைவா நீ தாராய் பறை யென்றிருப் பதை நோக்கியது இம்மலைக் குறிப்பு. திருப்பாவையில் பறை யென்னுஞ்சொல் பன்முறையும் வருகிறது. *நாராயணனே நமக்கே பறை தருவானென்று முதற்பாட்டிலேயே கூறிற்று. * கீழ்வானப் பாட்டில் * பாவா யெழுந்திராய் பாடிப் பறைகொண்டு * என்றது. * நோற்றுச் சுவர்க்கப் பாசுரத்தில் * நம்மால் போற்றப் பறை தரும் புண்ணியனென்றது. மற்ற விடங்களிற்காணும் பறையில் காட்டிலும் இங்குக் காணும்பறை விசேஷமுடைத்து. என்ன விசேஷமென்னில், *நம்மால் போற்றப் பறைதரும் புண்ணியனென்ற விதும் கும்பகர்ண நிறுணாவான சக்ரவர்த்தி திருமகனைச் சொல்லுகிறது. அப்பெருமாளும் பறை தருவதாகச் சொல்லியிருப்பதால் * மாலே மணிவண்ணு பாசுரத்தில் கோரப்பட்ட பொருள் களிநிடையே பேசப்பட்ட ‘சாலப்பெரும்பறையே’ என்பதற்கு எது பொருளோ அது பொருளாக இருக்கத் தகுதியில்லை. சாலப் பெரும்பறை யென்பது வாடி விசேஷமேயாகும். * நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்....இறைவா நீ தாராய் பறை * * அங்கப்பறை கொண்ட வாற்றை * என்னுமிடங்களில் வடஹ மென்கிற வாடி விசேஷம் பொருளாயிருக்க ஒளவிக் குறையுமில்லை. பறை யென்பதற்கு அர்த்தமாக பூலித்தமான வஸ்து தொனிக்கும் வஸ்துவாதலால் [யுகிய்யாநமான வஸ்துவாதலால்] யுகிய்யாநையில் கிடைக்கும் பொருளே கொள்ளத்தகும். ‘அபேகிதமான வஸ்து’ என்னும் பொருளை விவகித்தே பறை பறை என்கிறார்கள்; இவர்களுக்கு அபேகிதமான வஸ்து எது வென்னில்; அஃது அடுத்த பாசுரத்தில் இவர்கள் தம்மாலேயே முக்த சண்டமாக விவரிக்கப் பட்டுள்ளது. அதனை விஸுடிகரித்தாலொழிய பறை தருமலையின் விவரணம் தேரது.

* இறைவா நீ தாராய்பறை * என்றவுடனே கண்ணபிரான் முறுவல்பூத்து “ஆய்ச்சி கான்! முதற்பாட்டே பிடித்து நானும் குறிக்கொண்டு வருகிறேன்; பறை பறை என்கிறீர்கள்; * அன்றிவ்வுலகமளந்தாய் பாசுரத்தில் பல்லாண்டு பாடுகையையே பரம்பரையோஜன மாகக் காட்டினீர்கள்; அதிலும் * பறை கொள்வானின்று யாம் வந்தோம் * என்றீர்கள்; அதற்கடுத்த பாசுரத்திலும் * உன்னை யருத்தித்து வந்தோம் பறை தருதியாகில் * என்றீர்

கள்; அதற்கடுத்த பாசுரத்தில் பாஞ்சசன்னியம், பறை, பல்லாண்டிசைப்பார், கோல விளக்கு, கொடி, விதானமென்று பலவற்றை விரும்பினீர்கள்; அந்த ஸமுதாயத்திலும் பறையென்பது சேர்ந்திருக்கிறது. முடிவாக * இறைவா நீ தாராய் பறையென்கிறீர்கள்; இதனால் உங்களுக்கு விவக்ஷிதமானதை விளம்பியே யாகவேணுமென்றான். அதற்கு ஆய்ச்சிகள் * குற்றேவலெங்களைக் கொள்ளாமற் போகாது * என்றார்கள். அதாவது, கைங்கரியம் செய்கையே எங்களுக்கு விவக்ஷிதமானதென்கை. * கேசவநம்பியைக் கால்பிடிப்பாளென்னுமிப்பேறு எனக்கருள் கண்டாய் * என்றும் * வள்ளல்மாலிருஞ்சோலை மணாளார் பள்ளி கொள்ளுமிடத்து அடிக்கொட்டிடக் கொள்ளுமாகில் * என்றும் சொல்லுகிறவர்களாகையாலே திருவடி வருடுகையாகிற கைங்கரியம் செய்து போக வந்தார்கள் போலும் என்று கருதிய கண்ணபிரான் 'ஆய்ச்சிகள்! அதுவாகில் விவக்ஷிதம், ஆசை தீரத் திருவடி லேவை செய்துவிட்டுப் போய் வாருங்கள்' என்று சொல்லித் திருவடியை நீட்டியருளினான்; நப்பிள்ளைப் பிராட்டியை யழைத்து 'சில ஆய்ச்சிகளின் கையிலே ஆலவட்டமும் கொடு' என்றான். அது கேட்ட ஆயர் சிறுமியர் * இற்றைப்பறை கொள்வானன்று காண் * என்று தொடங்கித் தங்கள் மனத்திலுள்ள பறையின் பொருளை விசதீகரித்தார்கள்.

* இற்றைப் பறை கொள்வானன்று * என்றது—எங்களுடைய பறை இன்று ஒரு நாளோடே முடிந்து போமதன்றுகாண் என்றபடி. பிள்ளை என்னென்னில்; யாவதாது ஊவி கைங்கரியமே எங்களுக்கு உத்தேசம் என்றார்களாயிற்று. ஆக, * இறைவா நீ தாராய் பறை * என்றதன் உட்கருத்தை நன்கு விவரிப்பது அடுத்த பாசுரமே யாதலால் அது கொண்டு * பறை தருமலை விவரிக்கலாயிற்று. பறை தருசைக்கு இன்றியமையாத ஹேதுக்கள் இப்பாட்டில் உரைக்கப்பட்டன. எங்கனே யென்னில்; நாயனே! நின்னருளே புரிந்திருக்கிற எங்கள் பக்கலில் எடுத்துக் கழிக்கலாம் படியும் சில உபாயங்கள் கிடையாது. 'இரங்கு' என்றும், 'அருள்' என்றும் நாங்கள் அபேக்ஷித்த அருளுக்குப் பரிபந்தகமாக எங்கள் திறத்தில் ஸாதாரம்ச மொன்றுமில்லை யென்று விளக்கமாகக் கூறுகிறார்கள். ஸாத் யோபாயங்களை ஒழித்து வித்தோபாயத்தை ஸ்வீகரிக்கு மதிகாரிசளுக்குப் பேற்றுக்குக் கைம்முதலாயிருப்பதொரு நற்சுருபமில்லை யென்றையும், பேலும் செய்ய யோச்யசை இல்லை யென்கைக்காகத் தங்களுடைய அபகர்ஷத்தை அநுஸந்திக்கையும், மூலஸூத்ருதமான ஈச்வர னுடைய குணபூர்த்தியை அநுஸந்திக்கையும், எம்பந்தத்தை உணருசையும். பூர்வாபராதங் களுக்குக் கூடாமணம் பண்ணுகையும், உபாய பூசனான ஈச்வரன் பக்கலிலே உபேயத்தை அபேக்ஷிக்கையாகிற இவை ஆறும் அதிகார அங்கங்களாதலால் இப்பாட்டில் இவ்வாறும் வெளியிடப்படுகின்றன.

கீழ் எட்டாம் பாட்டில் "கோதுகலமுடைய பாவாயெழுந்திராய் பாடிப்பறை கொண்டு" என்றும் * கூடாரைவெல்லுஞ் சீர்க்கோவிந்தா! உன்றன்னைப் பாடிப்பறை கொண்டு * என்றும் கூறினவிடங்களை நோக்கினால் இனிமேல் பறை கொள்ளவேண்டாதே ஏற்கெனவே பறை கொண்டுவிட்டதாகத் தெரிய வருகின்றதே யென்று சிலர் திகைப்பதுண்டு; அவ்விடங்களில் பாடுகையாகிற உத்தேசயத்தைப் பெற்று என்பதே பொருளென்றுணர்க. "சொல்திரியினும் பொருள் திரியா வினைக்குறை" என்ற நன்னூற் சூத்திரத்தின் படி "பறைகொண்டு" என்பதற்கு—பறைகொள்ள என்னும் பொருளும் பொருத்தமே. (28)

மற்றொன்று. ஆக இவ்விரண்டு க்ருத்யங்களே பிராட்டிக்குள்ளனவென்று சொல்லி வைத்திருக்க இதில் பிணக்கு வளர்வது பெருவியப்பே. தேசிகனுடைய ஸம்ஸ்க்ருத வார்த்தைகளை யெடுத்துக் காட்டி அவற்றை நாம் தமிழில் மொழி பெயர்த்துக் காட்டும் ஆயாஸமேதுக்கு? அவர் தமிழிலேயே ஸ்பஷ்டமாகப் பணித்திருப்பது காணலாமே. அவருடைய சிறு ரஹஸ்யங்களில் ரஹஸ்ய ரத்நாவலி யென்பது பதினமூன்றாவது ரஹஸ்யம். இது முப்பது வார்த்தைகள் கொண்டது. இதில் நான்காவது வார்த்தை—“ ஸர்வ ஸ்வாமிநியாய் ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸேஷமாய் ஸஹதர்ம சாரிணியான பெரியபிராட்டியார் இத்தலையில் வாத்தஸ்யாதீஸ்யத்தாலும், அத்தலையில் வால்லஜீராதீஸ்யத்தாலும் புருஷகாரமாய்க் கொண்டு இஜ்ஜீவர்களுக்குத் தஞ்சமாகிறார்.” என்பது. இதற்கடுத்த ரஹஸ்யம் ரஹஸ்ய ரத்நாவலி ஹருதயமென்பது. அது ரத்நாவலி வார்த்தைகளுக்கு அடைவே விவரணம் காட்டுவது. அதையுக் கண்டு தெளிவது.

ஸாரமான வார்த்தையால் தலைக்கட்டுகிறோம். புருஷகாரத்வமும் உபாயத்வமும் ஏகாஸ்ரயத்தில் கூடியிருக்க முடியாது. பிராட்டிதானே முக்திஸாம்ராஜ்ய மளிக்க வல்ல வளாயிருந்தால் அநாயாஸமாகத் தானே கொடுத்து வாழ்விக்க என்ன தடை; ஈண்டயாறண எம்பெருமான் பக்கலிலே இவள் மன்றடுவது எதற்காக? ஈாஈஸியன்று ஸூர்ய ஸ்ரஹணம் நேர்ந்தால் பாரணைக்கு பூயாநதீமா? உவராஹபூயுக்த்தமான உபவாஸத்திற்கு பூயாநதீமா? என்று ஒருவர் ஸேஷஹம் கேட்க, த்வாஈஸியாகையாலே பாரணைக்குத் தான் பூயாஸூதமென்று எங்கள் பிதாமஹர் பிரபல விசாரஞ் செய்து ஸஞ்சிகை யெழுதி வைத்திருக்கிறார் என்று சொல்லுவார் ஒரு பெரிய மேதாவி. த்வாதசியன்று க்ரஹணம் நேருவ தெப்படி யென்கிற விசாரத்தில் அந்தோ! புத்தி செல்லுவதில்லை. அதுபோலவே இவ்விஷயத்திலும் நியமேந வ்யபிகரணயஜங்களான புருஷகாரத்வ உபாயத்வங்களுக்கு ஸாமாநாதிகரணயம் கூடுவ தெங்ஙனே? என்று இந்த மிகச் சிறு விஷயத்தையும் ஆராயவில்லாது வாடி விவாடிக்களை வளர்த்துகின்றார்களென்றால் இதனிலும் மிக்க வியப்பு வைகத்திலுண்டோ? அவிசாரித ரமணீயங்களான ஈர்வாடிங்கள் நீங்கத் திருவருள் வேண்டியதே. அந்தத் திருவருளின் பூஜாவத்தினால் தலைக்கட்டியது ஸவஈஷஈஜஹஸூ ||

— நிகமனம் —

மலைக் குறிப்பு இட்டவர்கள் திருவருள் மாலையிலே நிகமனஞ் செய்கையாலே இவர்கள் பெற்ற திருவருளைச் சிறிது விளம்ப விரும்புகிறோம். நம்முடைய இந்நூல் முகமாக இவர்கள் இத்தகைய விசேஷார்த்த நிதிகளைப் பெற்றதுவே சிறந்த திருவருளாகும். “ ஊதகஸி ஊதூராநு வயஃகணாநு யாஊதெ ஜஹயரஃ விவாவயா! லொவி வூரயதி விஸஈஃ லவா ” என்றன் பண்டிதராஜன். திருப்பாவை ஸஈஸஸை நிர்வஹிக்கப்புறப்பட்டவர்கள் ஏழேழு நிமேஷங்களுக்கு விஷயம் விரும்பினார்கள். எத்தனைகால மெடுத்துஎவ்வெவ்வு அநுபவித்தாலும் கொள்ளமாளாவின்ப வெள்ளமான இந்த மஹானிதி உலகுக்கெல்லாம் கிடைத்ததானது உண்மையில் மிகச் சிறந்த திருவருளே. (30)

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய

சங்கத்தமிழ்மலை முப்பது முற்றிற்று

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

எர்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஒரு முக்கிய விஜ்ஞாபனம்

பல்லாவரம் ராஜாஜீ நகரத்தில் வாழும் ஒரு பெரியவர் (ஸ்ரீவானமாமலை ஸ்வாமி திருவடிகள்) நமக்கெழுதிய கடிதம் 14-2-62 தேதியாகிய இன்று கிடைத்தது. அக்கடிதத்தை அப்படியே அச்சிடவேண்டுமென்று தோன்றினபடியால் -அது இங்கு வெளியிடப்படுகிறது;—

“ஸ்ரீமத் P.B.A. ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் தாஸன் தெண்டனிட்ட விண்ணப்பம்.அடினே 7-1-62 ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று முத்தியால்பேட்டையில் நடந்த ஸதஸ்ஸுக்குப் போயிருந்தேன். ஸதஸ்ஸுக்குப் ப்ரவர்த்தகர்களான சிலர் எனக்கு ஆப்தர்களாகையால் அவர்களோடு வார்த்தையாடுகையில், இந்த ஸதஸ்ஸில் உபந்யாஸகர்களின் நாமாவளியில் ஸ்வாமியினுடைய திருநாமம் ஏன் இல்லை? என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர்கள் சொன்னார்கள்—அவர் உபந்யஸித்தால் திருப்பாவையில் தென்னசார்ய ஸம்பிரதாயந்தான் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் ஸ்தாபிதமாயிருக்கிறதென்றும், தேசிக ஸ்ரீஸூக்தியும் அதற்கே அதுகுணமாயிருக்கிறதென்றும் பேசுகிறார்; ஆனதால் அவரை அழைக்கவில்லை என்றார்கள். அதன்மேல் நான் கேட்டேன்; உங்களுடைய ஸம்பிரதாயத் தலைவர்களான பண்டிதர்கள் அதிக லக்க மிருக்கிறார்களே, அவர்களெல்லாரும் தங்களுடைய ஸம்பிரதாயார்த்தமே திருப்பாவையல் எழுத்துத்தோறும் பிரகாசிக்கிறதென்று தேசிக ஸூக்திகளைக் கொண்டே உபந்யஸிக்கலாமே என்றேன். அதற்குப்போதுமான சரக்கு இல்லை யாகையால்தான்.....என்று வழவழவென்று இழுப்பாக முடித்துவிட்டார்.

எப்படியும் வந்துவிட்டோம்; அவரவர்கள் பேசுவதைக் கேட்டுப் போவோமென்று இருந்து கேட்டேன். எனக்கு ஞாபகமுள்ளவரையில் எழுதுகிறேன். பத்ரிகையில் அச்சிடலாமானால் அச்சிடுவது.

(அந்தப் பெரியவர் எழுதியனுப்பியவை)

பாரோர் புகழ்மாலை—இதற்கு அர்த்தம் சொன்னார்; பார்—இதோ என்கையிலிருக்கும் மாலையைப் பார் என்கிறார் மலை சூடிக் கொடுத்தவர். இது எப்படிப்பட்ட மலை தெரியுமா? ஓர் புகழ்மாலை—ஒப்பற்ற புகழையுடைய மலை—சாமந்தி மாலையன்று, நஞ்சாவட்டைமாலையன்று, ரோஜாமாலையப்பா. மல்லிகைமாலையில் பரிமளமிருந்தாலும் ரோஜாமாலையின் அழகு வருமா அதற்கு. சில திவ்யதேசங்களில் ரோஜாமலை சாத்துவதில்லையாம். அதை அந்தபெருமானுடைய தெளர்ப்பாக்யமென்றே சொல்லவேணும்.

செல்வமாலை—இதற்கு அர்த்தம் சொன்னார்; ஆங்காங்கு உதஸவழர்த்திகளுக்குத்தான் மலை சாத்துவதுண்டு. மூலமூர்த்திக்கு கதாசித் க்வகித் சாத்துவர்கள். செல்வருக்கு மலை சாத்தப் ப்ரஸக்தியே கிடையாது. ஆகவே செல்வமாலை யென்பதே சேராது. மனதில் என்ன வைத்துக்கொண்டு இப்படி மகுடமிட்டார்கள்ளோ தெரியவில்லை.

குளிர்மாலை—இதற்கு ஒருவர் அர்த்தம் சொன்னார்; இப்போது குளிர் மிகவும் அதிகமாகத்தானிருக்கிறது. எத்தனை கம்பளி போர்த்துக்கொண்டாலும் மலை வேளையிலும் பின் மலைவேளையிலும் மட்டுமன்றிக்கே பகலிலுங்கூட பொறுக்க முடியாத குளிர்ந்தான். இது அஷ்டக்ரஹயோகத்தின் காரியமென்கிறார்கள். மெய்யாகத்தானிருக்கும்.

அருள்மாலை—இதற்கு ஒருவர் அர்த்தம் சொன்னார்; தீவ்ய தேசங்களில் பெருமாளுக்களுக்கு பூசாரமும் சாத்துவதுண்டு, மாலைபும் சாத்துவதுண்டு; மாலையை உபயக்காரர்களுக்கு அருள்செய்வார் பெருமாள். இதுதான் அருள்மாலை. அருள் செய்யப்படுகிற மாலை—அருள்மாலை.

பொருள்மாலை—இதற்கு ஒருவர் அர்த்தம் சொன்னார்; பொருளென்றால் ரூபாய்; ரூபாய்களை மாலைமாலையாகக் கட்டி ஆண்டாளுக்குச் சாத்தியிருந்தார்களாம். அப்போது பவுன் தூர்ப்பமாயிருந்தகாலம். இப்போது பவுன்களையே மாலையாகக் கட்டிச் சாத்தியிருப்பதாகக் கேள்வி. பவுனையும் பொருளென்று சொல்லலாம்.

அறிவு மாலை—இதற்கு ஒருவர் அர்த்தம் சொன்னார். மாலை என்பதற்குப் பின் மாலை யென்றுதான் அர்த்தம் கொள்ளவேணும். பின் மாலை வேளையில் தான் அறிவு கொழுந்துவிடுவதுவழக்கம். மாலை வேளையில் தமோவ்யாப்தியினாலே அறிவு மங்கிப் போகும்.

கள்ளம் தவிர மாலை— இதற்கு ஒருவர் அர்த்தம் சொன்னார்; நாம் இங்கே கூட்டங்கூட்டி கள்ளம் தவிர வேணுமென்று சொன்னாலும் கண்ணபிராலுல் அது தவிரப் போகாது. அவனுடைய களவு ஏடு ஏடாக ஏறிக்கிடக்கிறதல்லவோ? வெண்ணெய் களவு, பால் களவு, நெய் களவு, தயிர்க் களவு, பெண் களவு - - - இப்படி எத்தனை யோ களவுகள். ஆனால் மோர்க்களவு ஒன்று தான் கிடையாது. மோர் வேண்டியிருந்தாலும் தயிரை மோராக்கிக் கொள்ளலாமன்றோ.

பாடல் மாலை— இதற்கொருவர் பொருள் சொன்னார்; எங்கும் பாட்டுக் கச்சேரி மாலைப் பொழுதில்தான் வைக்கப்படும். காலையிலோ பகலிலோ அது வைப்பதில்லை. வைத்தாலும் ரஸிக்காது. இரவில் உண்டேயெனில், மாலையென்றது இரவுக்கு முபலக்ஷணம்.

உறங்கா மாலை— இதற்கு ஒருவர் அர்த்தம் சொன்னார்; உறங்குவது என்பது சேதநர்களுக்குத் தவிர்க்க முடியாத ஸஹஜ குணம். உறங்காமலிருக்க ஒருவராலும் முடியாது. ஆனால் பிரபலமான கடன் பட்டவர்களுக்கும் புத்தாரக்ருஷகேதந்தர்களைப் பறிகொடுத்தவர்களுக்கும் உறக்கம் வருவது அரிது.

* * * *

இப்படி அவரவர்கள் 4 நிமிஷத்திலும் 5 நிமிஷத்திலும் பேசி முடித்தார்கள். இதற்கு மேல் ஒரு பெரியவர் எழுந்து, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரைப்பற்றியோ ஆண்டாளைப் பற்றியோ அவரவர்கள் 3 நிமிஷங்களுக்கு மேற்படாமல் ரஸமாகப் பேசவேணுமென்று கேட்டுக்கொண்டார். உடனே அதைப்பற்றியும் பேசினார்கள். அதுவும் இங்குத் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

1. ஆண்டாள் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவதரித்தவள். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரென்பது முற்காலத்தில் மிகச்சிறிய லூராயிருந்தது. இப்போது நாளடைவில் பெரிய நகரமாயிற்றென்று கேள்வி. வீதிகள் வெகு அழகாயிருக்கும். ஊரின் தோற்றமும் வெகு ரமணீயம்.

2. கோதை பிறந்த லூரான புதுவைக்குச் செல்லுவது முற்காலத்தில் வெகு சிரமமாயிருந்தது. சாத்தார் ஸ்டேஷனில் இறங்கி 24 மைல் மாட்டு வண்டியில் செல்ல வேண்டிய அருமையிருந்தது. இப்போது ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரென்கிற ஸ்டேஷனே ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆனாலும் ஸ்டேஷனிலிருந்து ஊர் கொஞ்சம் தூரமாகவேயுள்ளது.

3. ஸ்ரீவில்லிபுத்தாரை முற்காலத்தில் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் சேர்த்திருந்தார்கள்; இப்போது ராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் சேர்த்திருக்கிறார்கள். திருப்புல்லாணிகூட ராமனாட்டில் ஜில்லாவில் சேர்ந்ததுதான். ஆனால் திருப்புல்லாணிக்கு ஸ்டேஷன் கிடையாது.

4. ஸ்ரீவில்லிபுத்தாரைச் சுற்றி அனேக அக்ரஹாரங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றின் பெயர்கள் விசித்திரமாயிருக்கும். காரிசாத்தான், அச்சந்தவிழ்த்தான், வத்தராயிருப்பு, ரகுலராமன் - - - என்றிப்படி வேடிக்கையாயிருக்கும்.

5. ஸ்ரீவில்லிபுத்தார் பக்கத்திலே மல்லியென்று ஒரு ஊர்; ஆண்டாளி மல்லி நாட்டுத் தலைவியென்று சொல்லுவார்கள். அவ்வூரில் புழுக்கப்பட்டையென்று விற்பனையாகிறது. அது வெகு வாசனையாயிருக்கும். என் தாயார் ஒரு தடவை அதை வாங்கிக்கொண்டுவந்தாள். நல்ல பரிமளம்.

6. ஸ்ரீவில்லிபுத்தாரில் திருமுக்குள மென்று ஒரு பெரிய குளமுண்டு. தீர்த்தம் வெகு ருசியாயிருக்கும். ஆனால் அக்குளம் சில ஸமயம் வற்றிப்போவதுண்டு. அப்படிப்பட்ட ஸமயத்தில் வெகு சிரமமாயிருக்கும்.

7. ஸ்ரீவில்லிபுத்தாரில் நாடக சாலத் தெருவென்றும் வாழைக்குளத் தெருவென்றும் சில தெருவுகளுண்டு. இப்போது நாடகமும் கிடையாது, வாழையும் கிடையாது. வாழைக்குளமும் கிடையாதாம். ஏதோ பேர் வைத்துவிட்டார்கள். கோதை வீதி, ஆழ்வார் வீதி என்று வைக்கலாகாதா?

8. ஆண்டாள் தன் கூந்தலில் பூமாலையைச் சூட்டிக்கொண்டு அழகு பார்த்தகிணறு என்று ஒரு கிணற்றைக் காட்டுகிறார்கள். அது ரொம்ப நன்றாயிருக்கிறது. அந்த ஜலத்தில் பார்த்தால் கண்ணாடியில் பார்த்துக்கொள்வதுபோலவே யிருக்கிறது.

9. ஸ்ரீவில்லிபுத்தார் வழியாகப் போனால் தென்காசி யென்று ஓரிடம் வரும். அங்கிருந்துபோனால் குற்றலம் நீர் வீழ்ச்சி வெகு ரமணியமான இடம். ஸீஸன் டயத்தில் பல பெரிய மனிதர்கள் வந்து தங்குகிறார்கள். அடுத்த வருஷத்தில் நானும் போகலா மென்றிருக்கிறேன்.

10. ஸ்ரீவில்லிபுத்தாரருகில் ராஜபாளையமென்று ஒரு ஊர். அங்கே என் தம்பி ஓவர்ஸியராயிருக்கிறான். அவன் அடிக்கடி ஸைகலில் ஸ்ரீவில்லிபுத்தார் போய் வருவான். ஒரு தடவை ஸைகலிலிருந்து விழுந்து வெகு சிரமப்பட்டான். அவ்வூரில் வையசாலை வஸதியுமுண்டு.

11. ஸ்ரீவில்லிபுத்தாருக்குப் போகவேணுமானால் மதுரை தாண்டியே போக வேண்டும். வழியில் விருதுபட்டியென்கிற வொரு ஊர் இருந்தது. இப்போது ஆது காணவில்லை. அதுதான் விருதுநகரென்று மாறிவிட்டதென்கிறார்கள். இதுபோல் கோயில்பட்டியென்பது கோயில்நகரென்று ஏன் மாறவில்லையென்று கேட்டேன். வாய்திறப்பாரில்லை. கேட்டகேள்விக்கு பதில் ஏது?

12. ஸ்ரீவில்லிபுத்தாரில் காணும் இரட்டை மாட்டு வண்டிகள்போல், உறுதியான வண்டிகள் நம்மபக்கத்தில் கிடையாது. ஒவ்வொரு வண்டியும் ஆயிரம் இரண்டாயிரம் தாளும். அதிலுட்கார்த்தால் சிரமமே தெரியாது. நம்ம பக்கத்துவண்டிகளில் உட்கார்ந்து ஒரு பர்லாங்கு சென்றாலும் போரும் போருமென்றய்விடுகிறது. ஸ்ரீவில்லிபுத்தார் வண்டிகளில் அப்படியாகாதது ஆண்டாள் கடாக்கூந்தான். ஏனென்றால், கள்ளச் சூட்டம் கலக்கியக்காரோச்சி யென்றும் பொன்றச் சகட

முதைத்தாய் புகழ் போற்றி யென்றும் ஆண்டாள் சகடத்தைப்பற்றிப் பேசினு ளன்றோ. நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில் “தளர்ந்தும் முறிந்தும் சகடவசுரர்” என்று சகடத்தைப்பற்றிப்பேசினபடியாலே திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலும் வண்டிகள் நன்றாயிருக்கின்றன.

முடிவாக ஒரு விண்ணப்பம் செய்து நிற்கிறேன். தேவரீர் 1955 ஆம் வருஷத் தில் ஒரு அட்வொகேட்டுக்கு மறுப்பாக எழுதி வெளியிட்டிருந்த வரதன் ஸன்னிதி வரலாறு என்னும் புத்தகத்தில் முதலத்யாயத்தில் கீழ்க்கண்ட விஷயங்களை அடியேன் அடிக்கடி பார்த்துப்பார்த்துச் சிரிப்பதுண்டு. அவற்றை இங்கே உதாஹரிக்கிறேன்;—

“ப்ரஸ்தாவித்த அட்வகேட்டின் சுவடியில் உண்மையான விஷயங்கள் பல விடுபட்டும், உண்மைக்குமாறான விஷயங்கள் பல பல புகுத்தப்பட்டு யிருக்கின்றன. லோகாபிராமமாக எழுதிவருகையில் “இக்காஞ்சிமாநகர் சென்னைக்குத் தென்மேற்காய் 45 மைல் தூரத்திலுள்ளது; ஸதரன் ரைல்வேயில் செங்கற்பட்டு-அரக்கோணம் கிளைப்பிரிவில் அதன் நடுவேயுள்ளது. காஞ்சிபுரம் ரைல்வேஸ்டேஷன் பெரிய காஞ்சிபுரத்திற்குச் சமீபமானது. இது செங்கற்பட்டு ஜில்லாவைச் சேர்ந்தது. இங்கே பஸ்ஸுகள் ஏராளம். கடைகள் கடைவீதிகள் விசேஷம். நெசவுத் தொழில்கள் அபாரம்” “இக்கோவில் கோபுரம் மிகவும் உயரமானது; மேலண்டை கோபுரத்தைவிட கீழண்டை கோபுரம் அதிகவுயரம்; வெகு தூரத்திலிருந்து பார்த்தாலும் கோபுரம் கண்ணுக்குத் தெரியும்” என்றிப்படி எழுதியுள்ளவை சிறிதும் ஆகேஷிக்கத் தகாதவை. இவ்வண்ணமாகவே 100, 200 பக்கங்களும் எழுதிக்கொண்டே போகலாம். அதனால் நூலின் கௌரவத்திற்குச் சிறிதும் ஹானியில்லாமலேயிருக்கும். இந்த அபூர்வார்த்த ப்ரகாசனங்களோடு நின்றுருந்தால் மிகவழகியதே. உலகில் சிலர் ராமாயணம் சொல்லுகிறேனென்று ஆரம்பித்து வாய்போனபடி யதேஷ்டமாக அபார்த்தங்களை யெல்லாம் கலந்து பொழிவதுண்டு; சிலரோவென்னில், உட்பொருள்களில் பிரவேசியாமல் “ராமாயணம் மிகவுயர்ந்தநூல்; இதை த்ரிமதஸ்தர்களுக்கும் கொண்டாடுகிறார்கள்; இதற்கு த்ரிமதஸ்தர்களுக்கும் வியாக்கியானங்கள் செய்திருக்கிறார்கள். இது பல லிபிகளில் பலதடவை அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குப் பல பாஷைகளில் மொழிபெயர்ப்புகள் தோன்றியிருக்கின்றன.” என்றிப்படி மணிக்கணக்காகப் பேசிக்கொண்டு போவதுண்டு. “அபார்த்தங்கள் சொல்லி அனர்த்தத்தை விளைப்பதற்கு காட்டிலும் இங்ஙனே பேசிக்கொண்டு போவது தேவலை” என்று அவ்வுபந்யாஸங்களை மஹான்கள் கொண்டாடுவதுண்டு. அவ்வண்ணமாகவே வரலாற்று நூலெழுதப்புகுந்த அட்வகேட்டும் காஞ்சிபுரத்தின் அகல நீளங்களை வருணிப்பது, கடைவீதிகளின் காட்சிகளை விவரிப்பது, ஸன்னிதியில் நூற்றுக்கால் மண்டபம் முதலானவற்றிலுள்ள சிற்பங்களின் சிறப்புக்களைச் செப்புவது, தேவப்பெருமானுக்கு உதஸவங்கள் நடக்கிறவிதம் வெகு ஆச்சரியம், மிகமிகவற்புதம், இப்படி எங்குமே ஸேவித்த தில்லையென்று கண்ணீர்மழை பொழிந்து எழுதுவது; ஆக இப்படிப்பட்ட தொண்டு செய்வதோடு நின்றுருந்தால் உண்மையில் மிகமிக மெச்சும்படியாகவே யிருக்கும். புத்தகமும் விசேஷமாக விற்பனையாகும்.” என்று தேவரீர் எழுதியிருக்கிறதல்லவா? இதே ரீதியில் திருப்பாவை ஸதஸ்ஸில் திருப்பாவையினுள்ளே புகாமல் லோகாபிராமமாகச் செய்த பிரசங்கங்கள் ஒருவருடைய அருவருப்புக்கும் இலக்காகாமல் விசேஷமாக நகைச்சுவைக்கு இலக்காயிருந்ததுபற்றியாவரும் கொண்டாடிப் பேசும்படியாகவே யிருந்தது.

தாஸன். * * * * *